

DIARI DE SESSIONS DEL
PLE
DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770 - 1987 Fq.Con.núm.33/27 III LEGISLATURA

Any 1991

Número 2

Presidència
del Molt Honorable Sr. Cristòfol Soler i Cladera

Sessió d'Investidura del Candidat a President de la Comunitat Autònoma
de les Illes Balears

Celebrada els dies 27 i 28 de juny del 1991, a les 10'30 i 12 hores.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

PUNT UNIC.- Sessió d'Investidura del Candidat a President de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

EL SR PRESIDENT:

Comença la sessió. Havent-se celebrat consultes amb els Portaveus designats pels Grups de formacions polítiques amb representació parlamentària i amb la finalitat de proposar un candidat per a la Presidència de la Comunitat Autònoma, pos en concixement d'aquesta Cambra que ha acceptat la candidatura el Diputat Sr Gabriel Cañellas i Fons, al qual proposen les vostres senyories per al càrrec de President de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

Té la paraula el Sr Gabriel Cañellas i Fons.

EL SR CAÑELLAS I FONTS (Gabriel):

Gràcies, Sr President. Sres i Srs Diputats.

Dia 19 de juny passat va quedar constituït el tercer Parlament de les Illes Balears amb la composició que va decidir el vot popular dels habitants d'aquestes illes. Un vot que, en aquesta ocasió, ha estat prou clar i definit per a una de les opcions polítiques que es presentaren a la seva consideració i que jo, avui, represent aquí.

L'exercici de la democràcia no es limita a executar el dret a votar, sinó que és més aviat tot un conjunt d'actuacions polítiques que se succeeixen al llarg de tota una legislatura. És el poble qui, en realitat, té la sobirania i qui ens posa o ens treu, segons que les nostres actuacions l'hagin satisfet o no. Som plenament conscient que, en aquesta ocasió, la responsabilitat que s'ha depositat en el meu Grup i en la meua persona és més gran que mai, ja que també ha estat més gran que mai el suport popular que hem obtingut. Responsabilitat ve de respondre, ho sé, i sé també que el poble de les nostres illes ens demana majoritàriament que, aquests anys que vénen, siguem capaços de donar resposta a les seves inquietuds i als seus problemes, inquietuds i problemes que són els propis d'una societat moderna plena de contradiccions - i tal vegada també de pores - que es disposa a afrontar el final d'un mil·lenni.

És amb aquesta immensa responsabilitat que em present davant vostès per tercera vegada, i ho faig per exposar el meu programa de govern per als pròxims quatre anys i per demanar-los el seu suport majoritari per poder governar i convertir-lo en una realitat. No pretenc altra cosa que demostrar amb fets que podem continuar progressant, que hem d'actuar amb ponderació i prudència, però també que ho hem de fer sense cap tipus de por.

És ben cert que ningú no pot presumir de conèixer el futur i nosaltres no cometrem l'error de fer-ho, però sí podem dir que coneixem els nostres punts flacs i les nostres potencialitats, un balanç que ens ajuda a afrontar qualsevol temporal que pugui sobrevenir, i per això, perquè sabem que aquest balanç és positiu i que la immensa majoria de la nostra societat és sana i forta, podem perdre la por a la incertesa.

Vivim en una societat integrada. Certament, som unes

illes, però també som Europa, som Espanya i som una regió. Seria un error no voler-ho acceptar i tancar-nos en aquestes confortables i càlides roquetes, on Déu i el destí ens ha posat per viure aquesta vida. Si hem de viure o patir els entrebancs d'una societat molt més àmplia, molt més gran que la nostra terra, hem d'acceptar també que en aquest entorn hi ha canvis, canvis importants, canvis que ens afecten amb totes ses conseqüències, canvis dels quals moltes vegades no en som protagonistes ni probablement ho puguem ser mai.

En efecte, crec que la primera cosa que ha de fer qui té poder és destriar amb esment què té en la seva mà per poder resoldre i què és allò que queda fora del seu abast. Una vegada discernit allò que pot resoldre, ho ha de fer de la millor manera possible, la més justa i la més equitativa, amb una òptica sempre renovada per tal de cercar el bé comú per damunt del bé particular.

I d'allò que no sigui al nostre abast? Hem de deixar que les coses passin sense més? Sincerament, creim que aquesta actitud no seria bona; el nostre propòsit és preparar alternatives vàlides per embocar el futur i prevenir els esdeveniments que ens poden afectar com a conseqüència dels canvis que es produeixen i dels que es produiran a l'exterior, encara que no en puguem tenir el control.

De la conjunció d'aquestes dues vessants - d'allò que podem i hem de fer i d'allò que no podem, però que hem de preveure amb lucidesa - en surt un projecte polític, que és i serà, com és lògic, diferent en molts de caires dels que tenen alguns Grups d'aquesta Cambra, però que és el nostre projecte, el que nosaltres ens hem compromès a dur endavant i el que ha resultat majoritàriament acceptat per la voluntat popular, lliurement expressada dia 26 de maig. Aquest projecte parteix d'una anàlisi que, en síntesi, és la següent:

Durant el 1990, les Balears han accentuat tots aquells trets que han caracteritzat la seva economia des del començament de la dècada dels seixanta, és a dir: la polarització creixent de les activitats de les activitats econòmiques a causa del desenvolupament turístic; la pèrdua permanent de la importància de les activitats agropecuàries; la consolidació de l'especialització productiva de la indústria balear entorn d'uns sectors tradicionals com el calçat, la fusta i els mobles, els transformats làctics o l'aparició, relativament molt posterior, de la bijuteria; poca integració de les activitats industrials entre si i amb aquell altre sector molt més dinàmic, que és el turisme; una vertebració encara insuficient de l'espai econòmic regional, manifestat per la baixa intensitat de les relacions econòmiques entre les illes.

A partir d'aquestes característiques, el funcionament de l'economia de les illes és absolutament dependent de l'evolució dels països emissors de turistes. Expressat de manera sintètica i lineal, l'esquema de circulació econòmica de Balears és el següent:

- La fortalesa del sector turístic impulsa el creixement dels sectors auxiliars com l'hostaleria, la restauració, les

agències de viatges, etc.

- Els visitants estrangers incrementen la demanda de béns de consum i provoquen una molt important dependència dels subministraments externs a les illes, i això, desgraciadament, també facilita la desvertebració econòmica de l'arxipèlag, ja que hi un excés de competitivitat dels subministraments provinents del territori peninsular.

- El sector turístic exerceix una forta pressió sobre el sector de la construcció i el fa dependent seu; aquesta situació provoca problemes en el mercat de treball, que al llarg d'aquests anys s'han anat resolent amb la immigració.

- Els rendiments del sector turístic apareixen lligats a les orientacions dels tour-operadors; no obstant això, la rendibilitat del sector ha estat superior (no tant en termes de balanç com de seguretat) a la generada en altres sectors econòmics i ha produït un efecte moltes vegades negatiu quant a la direcció de les inversions, perquè ha accentuat encara més l'especialització. Aquesta situació també ha permès la reconversió dels sectors industrials tradicionals sense elevats costos socials, tot s'ha de dir.

- L'atracció turística ha propiciat l'arribada de capitals estrangers invertits en el sector immobiliari.

- Els sectors tradicionals han pogut beneficiar-se de l'efecte enlluernador que ha tenguut l'arribada de visitants estrangers i ha servit també com a primer element d'una estratègia orientada cap a l'exterior i que, per a alguns sectors com el calçat, ja ha produït resultats altament positius.

- La força, insuficient encara, dels preus industrials i d'oferta de serveis alternatius o, simplement, la consolidació de la diversificació de l'oferta turística, submergeix l'economia en els problemes d'estacionalitat que són tan característics del turisme de sol i platja.

La conclusió òbvia davant aquesta situació és la necessitat de fomentar els processos de canvi de l'actual configuració econòmica - i d'iniciar-ne també de nous - per diversificar i sofisticar de cada vegada més l'oferta productiva que limiti el grau actual de dependència respecte del turisme de sol i platja. Aquesta és una necessitat que adquireix un grau d'urgència considerable, vist que a l'àmbit mediterrani es produeix una desviació de fluxos turístics cap a altres regions, enmig de tot un procés generalitzat d'augment de les exigències dels consumidors i d'una major competència entre tots els agents que treballen en aquest sector.

Dins aquesta dinàmica de "canvi necessari" - diguem-ho així - té una importància cabdal la nostra relació amb Europa i, més concretament, la nostra relació amb la Comunitat Econòmica, i si bé és cert que ara assistim a una vacil·lació permanent dels Estats membres respecte de la unitat econòmica i monetària - de la integració política, ja no en parlem -, d'una manera o altra la integració és imparable a mig termini. També és clar que les polítiques regionals dins la Comunitat Econòmica Europea es van consolidant, i encara que formalment i jurídicament la Comunitat és i serà una comunitat d'Estats, a la pràctica i de cada vegada més, va cap a una Comunitat de Regions, i dins les

166 regions de la Comunitat n'hi ha de riques i de pobres, n'hi ha de centrals i de perifèriques.

La nostra és una de les regions petites, de caire econòmic mitjà, clarament perifèrica, cosa que podria situar-nos lluny dels eixos de desenvolupament que, de fet, es configuren. L'eix que acumula la major concentració d'infraestructures, de capacitat productiva i d'innovació dins la Comunitat és el denominat "eix carolíngi", que parteix de la línia Rin-Rhur, comprèn les regions de Frankfurt, Bonn, Colònia, Düsseldorf i Essen, i que s'estén, cap al nord, per Hannover-Bremem, i d'Hamburg cap a l'oest, per Amsterdam, Rotterdam, Anvers, Brussel·les, i que arribarà més enllà del Canal fins a la regió metropolitana de Londres. Aquest gran eix, però, també comença a créixer cap al sud. En primer lloc, cap a l'*Ile de France*, molt pròxima a l'eix principal, i que lògicament haurà de discórrer per terres franceses. L'altra vessant sud travessaria Suïssa cap al nord d'Itàlia, comprnent Lombardia i la vall del Po. Aquestes seran les grans artèries per on discórrerà la part més important de la innovació i el dinamisme econòmic del futur més pròxim.

On quedam nosaltres, en aquest escenari que marca Europa? Si no feim res, és obvi que correm el risc de quedar defora del gran mercat que es va conformant i, en conseqüència, quedaria consolidada la nostra condició perifèrica amb una certa marginalitat econòmica. Les grans infraestructures viàries i de proveïment energètic que estan en marxa a la península faran que aquest ramal sud tenguí una prolongació llarga cap a les dues Comunitats Autònomes que, endemés, demostren el seu dinamisme: Catalunya i la Comunitat de València. Aquest serà l'eix mediterrani més important després del francès i de l'italià. Per tant, és evident que hem de tractar de quedar-hi ficats dedins.

Entenem que Europa s'ha de recolzar en els Estats per a aquelles funcions amb externalitats nacionals o supranacionals, com són la defensa, el sistema monetari o les finances, però també s'ha de recolzar en les regions i ciutats per potenciar les funcions que s'optimitzen precisament en aquestes unitats d'espai, és a dir, que hi ha un paper per a les regions. En aquest sentit, queda clar que la interrelació d'aquests espais només es pot basar fonamentalment en un equilibri entre capacitats, habilitats i recursos de cadascú, a fi de cercar una complementarietat de serveis i d'aspectes punta per a l'economia d'escala que una regió tota sola no podria afrontar mai. Dit d'una altra manera, hem de cercar quina és la nostra funció en aquesta estratègia mediterrània que ve configurant-se i, sincerament, crec que podem representar un actiu important dins aquesta macro-regió.

N'hi haurà que diran que la nostra discontinuïtat geogràfica té inconvenients i segurament és cert, no ho hem de negar. Quedam fora d'aquests grans "corredors" de desenvolupament que seran un tren d'alta velocitat o les noves infraestructures viàries previstes des de la frontera francesa fins a Múrcia, però això, que altretemps ens hauria marginalitzat definitivament, avui té una importància molt relativa per la infraestructura aèria i la de les comunicacions. A més, possiblement aquesta discontinuïtat reforça les nostres singularitats i ens diferencia d'altres llocs. Si cercam les condi-

cions objectives pertinents, podem arribar a ser una regió privilegiada des del punt de vista de la qualitat de vida, aquest és el nostre principal avantatge comparatiu. Es tracta, idò, de fer que la gent identifiqui les nostres illes com el lloc del sud d'Europa on residents i visitants poden tenir unes condicions de benestar quasi inigualables.

Nosaltres tenim una mentalitat receptiva, oberta, dinàmica i innovadora. Qui ve de fora no ha tengut mai cap problema d'adaptació cultural, encara que no parli la nostra llengua. Ens trobam molt prop de les principals ciutats europees, tenim un entorn molt valuós i, a més, un clima mediterrani. Què ens manca, idò? Sincerament, ens falta millorar d'una manera substancial les infraestructures, els equipaments i tota casta de serveis per fer-los arribar a un bon nivell, i, a més d'això, hem de garantir una seguretat jurídica i institucional. Si ho aconseguim, tindrèm una combinació de factors que és pràcticament impossible de trobar prop de grans eixos de desenvolupament que hem descrit, i per això he dit que, en aquest respecte, possiblement som la regió millor situada d'Europa.

Ara bé: Aquesta imatge de regió privilegiada no pot ser només un eslògan publicitari, ha de ser una realitat, i encara que els paràmetres utilitzats per a la Comunitat ens facin quedar fora dels grans paquets d'ajudes regionals, hem de continuar lluitant perquè es consideri la problemàtica específica de les zones insulars d'Europa, cosa que encara no s'ha fet, i si es fa, no ha passat de la fase d'estudi.

Tampoc no podem limitar-nos als temes turístics. Especialitzar-nos encara més en la prestació de serveis a l'àmbit europeu significa qualque cosa més que dedicar-se al turisme. El nostre projecte, en efecte, - ho veurem més endavant - passa pel foment d'un turisme de més qualitat, per la consolidació d'un turisme de segona residència. Això és així i és una de les cartes importants a jugar, si bé no és l'única.

Hem de reforçar la inserció del nostre país en els corrents de creixement econòmic que representa l'alta tecnologia. Això ens permetrà, a més a més, diversificar i dinamitzar la nostra estructura econòmica i fer encara més competitiu l'agricultura, la indústria i el turisme. Per això, podem aprofitar - en tenim l'obligació - l'oportunitat que suposa el procés que duen a terme les empreses multinacionals a nivell mundial, consistent a localitzar les diferents activitats en els llocs on els ofereixen els millors avantatges comparatius, i no hi ha dubte que nosaltres tenim un avantatge que es configura com el més important als finals d'aquest segle XX. Per descomptat, aquesta qualitat de vida a la qual ens referim és una circumstància que hem d'aprofitar al màxim, i per això hem elaborat una estratègia de desenvolupament i d'innovació tecnològica que serveixi per situar-nos al nivell de les regions més dinàmiques a l'Europa de l'any 2000. Sabem que és una empresa llarga, sabem que és una empresa difícil, perquè haurem de competir en inferioritat de condicions amb altres regions espanyoles i europees amb molts més recursos que nosaltres. No obstant això, estam convençuts que si aconseguim ajuntar tots els esforços, serem capaços, una vegada més, de superar totes les nostres marques.

Aquesta estratègia parteix de la consideració prèvia que la nostra regió no tan sols és una regió insular, sino també un arxipèlag. Aquest és el motiu d'haver marcat el concepte de *Balears: Megaparc Telemàtic i Tecnològic*, perquè volem que aquesta estratègia sigui en benefici de totes les illes. Juntament amb això, en dissenyar aquesta estratègia també hem vist la necessitat de potenciar i revivar el nostre sector industrial, perquè sabem que serveix de poc atreure altres empreses d'alta tecnologia si no aconseguim produir un efecte de difusió que beneficiï els nostres sectors endògens i que els transfereixi la tecnologia i el "know how", i de generar un clima d'innovació que serveixi per crear empreses noves. Per tot això en pensat en un Parc d'Innovació, vinculat a la Universitat, perquè sigui el motor d'arrencada d'aquest projecte ambiciós de convertir Balears en aquest Megaparc.

Però en el nostre objectiu no parlam només de desenvolupament innovador, sinó que també hem dit que era inexcusable integrar-lo en un medi ambient sa, estable i durador. En aquest sentit, la nostra labor durant la legislatura passada ha estat incessant per aconseguir aquesta qualitat del medi ambient. ¿Vol dir això que ja estam satisfets i que no hi ha res més a fer? De cap manera, perquè tenim davant el repte històric d'arribar a invertir l'antiga equació: en lloc de créixer a costa de la naturalesa, hem d'aprofitar el fet de poder gaudir d'un medi sanejat on promoure activitats econòmiques rendibles. Això reforçarà la conservació de l'entorn i generarà una espiral de millora permanent de la naturalesa i, per tant, del benestar dels nostres ciutadans i visitants.

Aquesta és, en definitiva, la línia que ens hem marcat: promoure un tipus de desenvolupament econòmic que assumeixi de manera pionera el plantejament essencial del segle XXI, que passa per compaginar el creixement econòmic amb la conservació del medi ambient i la millora de la qualitat de vida. Les Directrius Generals d'Ordenació del nostre territori jugaran aquí el més important dels papers. Ens agradaria molt poder dissenyar un projecte autònom, un projecte que pogués respondre a tots aquests reptes que el futur ens procurarà, i encara ens agradaria més poder-ho fer amb les nostres pròpies forces econòmiques i socials, però desgraciadament això encara és una utopia, una bella i desitjable utopia.

El producte interior brut de Balears, en aquests moments, gira pels volts del bilió dos-cents mil milions de pessetes, i la participació de la despesa pública en aquest PIB no arriba al 20%, quan la mitjana espanyola és de devers el 50%. La participació concreta del pressupost ordinari de la Comunitat Autònoma no arriba al 2% d'aquest PIB. En conseqüència, la influència dels poders públics autonòmics enfront a la creació de béns i serveis privats és, com a mínim, des de la perspectiva quantitativa econòmica regional, pràcticament insignificant.

Ens poden dir que aquesta desproporció no tan sols és correcta, sinó que, a més, és coherent amb un model econòmic de societat neo-liberal, on el protagonisme social correspon al sector privat. El sector públic -ens poden dir- s'ha de limitar a marcar les regles de joc mínimes perquè el sec-

tor privat pugui desplegar totes les seves iniciatives, i això podria ser així en teoria, però a la pràctica cada vegada és més difícil. Perquè el sector privat pugui crear riquesa i prosperitat, necessita que els poders públics creïn les infraestructures de tota classe que es necessiten, i això significa obtenir recursos públics per realitzar aquestes inversions i en unes quantitats significatives. Necessitam una mínima massa de capital, necessitam un capital crític per davall del qual no es pot influir positivament en aquest desplegament general de l'economia regional, i hores d'ara no arribam, ni de molt, a aquesta massa crítica, encara que haguem passat d'aquells 5.000 milions de l'any 83 als prop de 30.000 milions de l'any 90.

Estam convençuts que l'augment important dels nostres ingressos no ha de venir per un increment de la pressió impositiva, que ja és prou feixuga, sinó per una major i diré que més justa participació de Balears en les inversions de l'Estat, tant per via directa com a través de la mateixa Comunitat Autònoma. Per via directa, en totes aquelles qüestions que no són encara competència nostra, però que tenen una importància cabdal en aquest projecte de modernització que no tan sols desitjam, sinó que necessitam per sobreviure.

En primer lloc, hi ha l'ordre públic. No tenim un grau de seguretat ciutadana satisfactori. Vivim una creixent degradació de la seguretat pública, que era, deu anys enrera, una de les característiques més acusades i agraiades de les nostres illes. El principal factor d'aquesta degradació és, sens dubte, el tràfic i el consum de drogues i estupefaents, que no minva i que és com una malaltia que podreix el nostre cos social. No es pot dir que la nostra societat no està prou sensibilitzada en aquest tema. Hem vist col·lectius ciutadans manifestant-se públicament i denunciant els punts concrets on es comercialitza la droga, però és evident que les Forces de Seguretat de l'Estat no tenen prou mitjans, ni econòmics ni jurídics. Ens agradaria que les lleis els donassin els mitjans jurídics, però encara els en mancarien d'altres, els faltarien els mitjans econòmics per augmentar les dotacions, retribuir-los dignament i propocionar-los els mitjans tècnics per fer una feina professionalment ben feta.

Crec que avui tocam amb les mans el gran error legislatiu de despenalitzar el consum privat de droga, perquè ara, per molt que es vulgui rectificar en part amb la sanció administrativa del consum públic, ja feim massa tard, i no saltres, des de la Comunitat Autònoma, podem fer poca en aquest camp: no tenim policia autonòmica ni perspectives de tenir-ne mai, així que el nostre gra d'arena ha estat el Projecte Home de reinserció de drogaaddictes, un projecte que ha demostrat que era eficaç enfront d'altres alternatives. Conjuntament amb el Pla Nacional Antidroga, continuarem les campanyes informatives sobre els perills de les drogues i la coordinació amb totes les institucions que actuen en aquest camp, a efectes de racionalitzar tots els esforços públics.

Tampoc no volem ni podem deixar de sumar-nos a les veus de Jutges i Magistrats que reclamen insistentment més inversions en aquesta àrea tan important de la nostra vida col·lectiva. Ni la dotació d'infraestructures ni de mitjans per-

sonals no són suficients per a un funcionament correcte i digne de tota l'Administració de Justícia.

D'altra banda, ens correspon a tots una tasca elemental i bàsica, una tasca que consisteix a donar també seguretat jurídica i administrativa als ciutadans. No ajuda ni poc ni gens a realitzar inversions productives - unes inversions que normalment solen ser a llarg termini - el fet de decidir que avui això és blanc i que, per qüestions de caire polític conjuntural, demà serà negre. Anar de banda a banda no és un bon sistema per mantenir expectatives ni per garantir els drets de persones i coses. És de màxima importància per a la nostra economia poder garantir als futurs inversors, siguin de la classe que siguin, un grau alt de seguretat administrativa, és a dir, assegurar-los que podran fer les seves inversions sempre que seguixin les regles establertes, i que aquestes regles siguin clares, definides públicament, iguals per a tothom i que no canviïn cada parell de dies.

Tornam a agafar, així, el fil de les necessàries inversions públiques de l'Administració Central a Balears, i diré que després de l'Ordre Públic i de l'Administració de Justícia, hi ha les necessàries infraestructures de transport. Vull dir des d'aquesta tribuna, ara i aquí, que estam disposats a trobar les fórmules jurídiques o administratives que es necessitin perquè l'Administració Central faci les inversions que hem de menester en carreteres i autovies, si amb això no hem de quedar fora del Pla Nacional que ha de modernitzar les infraestructures viàries d'Espanya. És un tren que no podem perdre si no volem quedar comparativament desfavorits en relació amb la Península.

Creim, idò, que amb una política de bona voluntat per les dues parts, trobarem fórmules administratives i jurídiques que faran que ens entenguem. Per la nostra banda no quedarà. Poden estar ben segurs, Sres i Srs Diputats, que amb aquesta mateixa actitud positiva continuarem a les diferents taules negociadores dels distints Ministeris - d'Administracions Públiques, d'Economia i Hisenda i de tots els que facin falta -, i que tractarem d'oblidar el gruix de frustracions que hem arreplegat els anys anteriors, perquè volem creure una sèrie de coses, a les quals ens aferram amb caparrudesa:

Primer, que hi una visió d'Estat, una visió de l'Estat de les Autonomies que està per damunt de les conjuntures polítiques i electorals, i que Balears tindrà un tractament just, independentment dels colors iguals o diferents que governin a Madrid i a Ciutat. Segon, que quan la Constitució parla de la consideració i protecció del fet insular, no ho diu exclusivament per a les Illes Canàries; que qualche dia deixarem de ser les "islas adyacentes". Tercer, que si a l'arxipèlag hi ha tres Consells Insulars i aquestes institucions són qualche cosa més que equivalents constitucionalment a les Diputacions, les Balears han de deixar de tenir un tractament uniprovincial i han de poder treure d'aquest fet les conseqüències polítiques i econòmiques que tot això comporti.

D'altra banda no podem negar - fer-ho seria enganyar-nos - que tenim algunes reserves mentals sobre el sistema de finançament autonòmic que s'elabora, sistema que ha de

substituir l'actual, la vigència del qual acaba enguany, però també és cert que ara i aquí no voldria entrar en aquest tema, ja que n'hem parlat prou en distints debats al llarg de la darrera legislatura i, lògicament, haurem de continuar parlant-ne en altres ocasions més propícies al llarg d'aquest.

Una vegada més hem repassat la nostra posició present i futura respecte d'Europa i també d'Espanya, i ha arribat el moment de definir-nos respecte de com volem que sigui la nostra autonomia. Si bé a partir d'aquest moment serà fàcil entrar en repeticions, perquè el Discurs d'Investidura que presenta el representant d'un grup ha de ser una traducció exacta del programa presentat a les eleccions, vull dir clar i llampant que volem que la nostra autonomia respongui a tres conceptes: Volem que sigui una autonomia plena, una autonomia descentralitzada i una autonomia finançada a bastament, per bé que d'això darrer n'haurem de parlar amb més temps.

Quant a l'autonomia general continuam amb la mateixa postura que l'any 87. No sabem què passarà amb la Llei de Modificació de l'Estatut d'Autonomia quan es tramiti a les Corts Generals. És una llei que, salvant els principis bàsics generals consensuats, amplia fins al grau màxim el sostre competencial. Estam convençuts que només quan puguem decidir en els temes que afecten seriosament la vida diària dels nostres conciutadans, la qualitat de vida, el benestar social i el progrés econòmic seran garantits perquè ja ho han demostrat fins ara els ciutadans d'aquestes illes amb la seva capacitat de feina i de creació de riquesa.

Creim que hem d'impulsar totes les vies de diàleg possible perquè la força política majoritària a l'Administració Central entengui que les Balears han de tenir una autonomia plena. Per la nostra banda, hem entès que, a més, ha de ser una autonomia desconcentrada i hem iniciat - amb la prudència que han de tenir els polítics amb responsabilitat - aquest procés descentralitzador de l'Administració Autònoma cap als Consells Insulars. Som partidaris de la subsidiaritat, som partidaris d'aconseguir que Menorca i les Pitiuses arribin a l'autogovern a través de la institució del Consell Insular respectiu. Creim que és el millor camí per superar diferències històriques i per fomentar més i millor aquest sentiment de comunitat, aquest sentiment de formar conjuntament un País Balear.

A la legislatura passada ja posàrem en marxa encomandes de gestió a àrees de cultura i d'agricultura, i les transferències en els casos d'urbanisme. Aquesta Cambra ja haurà d'estudiar a curt termini els projectes de llei que havíem presentat i que varen decaure; els reiterarem de bell nou perquè continuï aquest procés que només tindrà dos límits: les matèries que són transferibles, contingudes a l'article 39 del nostre Estatut, i, per una altra banda, la capacitat de gestió tècnica i administrativa dels Consells, si bé és clar - i així ho hem ofert - que en el cas de Mallorca hi ha trets diferencials respecte de les illes menors. La presència física a l'illa de l'Administració del Govern Balear fa convenient extreure la prudència per tal d'aconseguir una màxima operativitat amb el mínim de confusió i de solapament d'actuacions.

Som partidaris que el Consell Insular de Mallorca assumeixi les actuacions en matèria d'acció social i, al mateix temps, d'acord amb la legislació aprovada, que els centres sanitaris que ara depenen de l'òrgan insular passin al Govern Balear a través del seu Servei de Salut. La nostra proposta és que el Consell assumeixi àmplies competències en matèria de cultura i esports i també de tot allò que faci referència a coordinació, gestió i assessorament municipal. Paral·lelament, el Consell Insular hauria de suprimir la seva antiga Comissió de Foment, exceptuant tot allò que faci relació a residus sòlids urbans, perquè així es va convenir. Amb aquest esquema podrem consolidar el nostre model estatutari adaptat, com pertoca, a la realitat física i sociològica de l'arxipèlag.

Ja dins l'àmbit de la societat civil, allò que ens preocupa més és la situació de l'ocupació a les Illes, que no és comparable amb la situació de la resta de l'Estat, especialment dolenta. També estam convençuts que la millora i consolidació d'aquesta ocupació passa per la millora de la situació econòmica de les empreses que conformen els diferents sectors, i en aquest respecte ens correspondran una sèrie de mesures complementàries, especialment en el camp de la formació. Per això, a més de consolidar les activitats que ja es fan i d'impulsar-ne altres de noves que siguin pertinents, ens proposam promocionar sobretot tot allò que faci referència a l'ocupació juvenil.

Pretenem actuar en aquest camp de la formació d'una manera rigorosa per acostar els demandants i l'oferta d'ocupació en les millors condicions de qualificació professional, especialment davant aquest repte europeu que cada dia és més prop de nosaltres. Per això, comptam amb la participació de tots els interlocutors socials i estam en coordinació amb l'Administració Central. Tenim les directrius que ens va donar l'Estudi d'Economia Social, el Pla de Foment del Cooperativisme i l'Auto-ocupació Juvenil, i les accions a dur a terme són: Desplegar els programes operatius de la Comunitat amb el Fons Social Europeu; aplicar les mesures que dimanen de l'Estudi d'Economia Social a aquests temes de l'ocupació; fomentar les escoles professionals ocupacionals concertades amb la Comunitat Autònoma, i acostar, en combinació amb la Universitat, el món universitari al món de l'empresa.

Quant al turisme, encara que ha estat inevitable que en féssim referència en aquest plantejament general, pel fet d'haver-ho fet al principi no volem que quedi poc concret el nostre projecte en aquest sector, que és vital per al nostre avui i per al nostre demà. La nova estratègia turística que hem anunciat ve propiciada per les premisses següents:

Des del punt de vista econòmic, afrontam una nova etapa en el mateix entorn europeu. El nostre país és, sens dubte, molt més ric, desenvolupat i comunitari, amb cotes baixes d'inflació, i això fa que comenci a ser considerat com un país turísticament car, sobretot en l'oferta complementària, en comparació amb altres llocs de la competència. Això també hi contribueix la posició forta de la nostra peseta i la inevitable evolució a l'alça dels costos de les nostres explotacions turístiques. Per això, si volem continuar liderant el mercat turístic només tenim la solució que apuntà-

rem a l'estratègia de convertir-nos endestinació natural dels europeus per a les seves vacances.

Això comporta una altra responsabilitat concertada entre la nostra societat i el Govern Balear, que ha de continuar traduint-se en millores immediates en tot allò que fa referència a la qualitat dels serveis turístics i la modernitat de la nostra oferta d'allotjaments; la creativitat de l'oferta complementària i d'entreteniment, i també de l'oferta cultural i esportiva; l'eficàcia dels serveis públics de transports i comunicacions i la millora de les infraestructures i l'entorn de les zones turístiques, i, especialment, la protecció de l'equilibri ecològic i la defensa del medi ambient, preservant els recursos naturals que continuen essent la principal motivació per als turistes que ens visiten.

Sovint hem definit el nostre àmbit turístic com a una gran empresa mixta utòpica, en la qual participen les Administracions Públiques i el sector privat, tots dos amb drets i obligacions. Ho repetesc: cadascú amb drets i obligacions. Si exigim a l'empresa privada que sigui coherent amb la seva raó de ser i maximitzi els beneficis econòmics i socials de l'activitat turística que du a terme, de la mateixa manera les Administracions Públiques de tota índole han d'assumir la responsabilitat de resoldre els problemes infraestructurals i algunes mancances històriques de les nostres zones turístiques fins a aconseguir un autèntic lideratge en aquesta matèria, superior en tots els sentits a les destinacions de la competència.

Aquest és l'únic camí que tenim, i perquè ho entenem així al llarg de la darrera legislatura hem fet possible aquest Pla Extraordinari d'Inversions i Millores d'Infraestructures de les Zones Turístiques, actualment en execució, alguns resultats benèfics dels quals aviat seran patents i constituiran la millor resposta que podíem donar a l'actual recessió turística.

No obstant això, el sector privat també ha d'assumir solidàriament la seva responsabilitat i millorar la situació actual de l'oferta d'allotjaments existents, abordar-ne la posada al dia i la modernització amb el fi d'evitar obsolescències i continuar donant resposta adequada als nostres visitants; d'això se n'ocupa el Pla de Modernització vigent. Però no tan sols els allotjaments, sino també els establiments de l'oferta complementària de restauració hauran d'assumir la part que els correspon en aquesta radical posada al dia de les nostres empreses, cosa que estructurarem a través d'una nova ordenació de restaurants, cafeteries i bars, a més d'una nova ordenació d'apartaments que obligarà a fer que aquests siguin modèlics per disseny, distribució i categoria, molt més enllà de tot quant s'ha projectat fins ara a les àrees mediterrànies de la competència.

Amb tot això que acabam de dir i amb l'aplicació del Pla d'Ordenació de l'Oferta Turística preconitzam que només una oferta altament qualitativa podrà materialitzar-se de cara al futur, de manera que deixarem definitivament de costat qualsevol creixement indiscriminat que no aporti res de nou a les coses que ja tenim i que generi simplement més oferta de turisme quantitativu, aquest turisme que les nostres illes ja no necessiten fer créixer en absolut. També

volem diversificar la nova oferta possible i fer-la encara més creativa i innovadora, i tot s'ha de completar amb la creació d'una nova i moderna oferta complementària de gran nivell qualitatiu, que serà el que tendran els nous camps de golf, els ports esportius, els palaus de congressos o els recintes firals i tot allò que en realitat és una estructuració d'una oferta cultural susceptible de generar motivacions i de tenir un ressó cada vegada més internacional per a tots els esdeveniments que convoqui.

Si la clau del nostre futur turístic passa per la qualitat i la innovació del nostre producte, la prestació dels serveis estarà marcada per la professionalitat de les persones que, treballant en aquest sector, li donen pensament i acció, i per això acabarem l'Escola Internacional d'Hostaleria. A més, amb l'oficialització de l'Escola de Turisme, s'obri un nou camí per al disseny i la impartició de noves disciplines cada vegada més necessàries.

En un altre ordre de coses, hem d'avançar nous plantejaments urbanístics, tan qualitativus i restrictius com sigui necessari, d'acord amb les determinacions del Pla d'Ordenació de l'oferta, perquè cada vegada vengui més turisme de segona residència a establir-se a les nostres illes - que sabem que aquesta fórmula proliferarà amb la futura liberalització del transport aeri del 93 -, el qual trobarà gratificant ser propietari d'un allotjament en unes illes a les quals podrà accedir amb mòdiques tarifes desregulades.

Culminades la professionalització i l'estructura de l'Institut Balear de Promoció del Turisme, es duran a terme des d'aquest organisme les dues accions que consideram fonamentals i complementàries: la promoció i la comercialització dels nostres productes turístics, sense negligir la sanitat i seguretat ciutadana dels nostres turistes. Dins aquest punt s'ha d'incloure d'una manera molt especial tot quant fa referència al Pla de Marketing Turístic i l'esforç necessari per a una major comercialització directa.

També proposam continuar propiciant la realització d'aquells actes culturals i esportius que, per entitat i importància pròpia, tinguin una rellevància internacional i convoquin la publicitat que a nivell d'oferta de base realitzen molts de tour-operadors per atreure un turisme simplement qualitatiu. En aquest camp, només ens falta dir que per fer possible la necessària reestructuració del sector, que també serà absolutament imprescindible, promourem tota classe de mesures - algunes pròpies i algunes que hauran de partir d'altres institucions administratives - que permetin reconduir en pau la situació actual cap a un model més d'equilibri entre l'oferta i la demanda.

Per poder completar totes aquestes actuacions, necessitam, sens dubte, modernitzar algunes infraestructures - a més de les viàries, de les quals ja hem parlat - i per això hem d'aconseguir dotar tots els nostres nuclis urbans d'una xarxa de distribució d'aigua potable, amb una qualitat homologada per les directrius europees. Això suposa dos tipus d'actuacions: unes d'exigibles davant l'Administració Central, mentre no ens sigui transferida la competència en matèria de recursos hidràulics, i d'altres - les tendents a la construcció de xarxes domiciliàries de distribució - que es

duran a terme entre els Consells Insulars i els Ajuntaments amb el suport econòmic de la Comunitat Autònoma. Tenim pràcticament enllestit el sanejament dels nuclis urbans en els municipis de la costa i hem començat el sanejament d'aigües dels nuclis de l'interior. Com a complement d'aquest programa de sanejament, es construiran les infraestructures necessàries per reutilitzar aquestes aigües, bé amb fins agrícoles, bé amb fins esportius o si més no com a barriera a la intrusió de l'aigua de la mar.

Respecte a infraestructures portuàries i deixant de banda els ports que són competència de l'Administració Central, ens proposam completar les instal·lacions dels que siguin competència nostra, amb dos objectius bàsics: dotar de la infraestructura de suport a la flota pesquera professional i oferir instal·lacions adequades a la flota esportiva que no pugui accedir a les instal·lacions privades. Per tot això, volem dur endavant el Pla Director de Ports Esportius.

Dins la nostra estratègia ja definida respecte de la nostra ubicació dins Europa, tenen un paper fonamental a jugar les infraestructures de transports. És un tema especialment difícil per a nosaltres, ja que no tenim competències suficients en aquest camp, el qual, a més, depèn de monopolis aeris, marítims i de ferrocarril. Tenim el propòsit d'anar reclamant aquestes competències, sobretot les que fan referència al transport de ferrocarril, per arribar a una conclusió definitiva en aquest tema, i al marítim entre illes, exigint que, davant les tristes experiències de tantes vagues, s'acompleixin els serveis mínims i s'estableixi un model basat en unes regles de lliure mercat.

Quant a la indústria, projectam donar més impuls a les empreses industrials existents a través de la col·laboració i el suport. Els volem facilitar la posada al dia dels seus equips productius; la informació sobre noves tecnologies adaptables als processos de fabricació que influeixin sobre els nivells de productivitat; la cooperació amb els laboratoris d'homologació, normalització i qualitat, i també la potenciació del disseny industrial a través de les institucions existents i la formació de dissenyadors que puguin incorporar-se a les nostres indústries, tot per aconseguir que l'oferta industrial es basi en la qualitat, el disseny i el cost, de manera que el nostre sector industrial arribi a la plena competitivitat.

Tot això es concreta en els fets de fomentar la implantació de noves indústries, especialment les de tecnologia avançada, no contaminant, d'elevat i qualificat nivell d'ocupació; de col·laborar amb aquelles empreses que emprenguin projectes d'investigació i desenvolupament, i de mantenir una estreta relació amb la Universitat per a tot quant pugui representar un avanç per a la indústria, i, també, creació de sòl industrial perquè les indústries amb clara intenció inversora puguin tenir-ne un preu adequat, tot això emmarcat dins l'estratègia del Parc Tecnològic de què hem parlat.

En matèria de comerç, el principi bàsic d'actuació és el següent: Donar suport a un sector que, en aquesta Comunitat, des de sempre ha fet la feina de facilitar l'arribada dels béns i els serveis des de la producció als consumidors. Tam-

poc no hem de caure, però, en la temptació de protegir indiscriminadament aquest sector tradicional, perquè a la llarga això aniria en detriment del mateix i del consumidor. A pesar de les dificultats, és possible dur endavant una política de futur encaminada a crear un espai on una part important del sector pugui fer la seva funció d'una manera més eficaç pel consumidor i més rendible per a l'empresari. Aquesta política s'ha de basar en la formació professional, a posar a disposició del sector recursos financers a preus raonables, dissenyar-los una política urbanística que permeti dur a terme l'activitat comercial dins el marc adequat, establir incentius per a l'especialització - que cada vegada ha de ser un objectiu més a aconseguir -, i fomentar l'associacionisme comercial.

En el camp energètic, s'ha de tenir en compte la gran dependència exterior que tenim, la perillositat i la potencialitat contaminant que té aquesta energia. Pretenem promoure l'ús regional de l'energia a través d'una política d'estalvi, de seguretat industrial a les instal·lacions i d'un ús tan adequat com sigui possible de totes les diverses energies existents. En relació als residus sòlids urbans, l'objectiu fixat és executar el pla que proporcionarà una solució definitiva al problema i acabar amb tots els abocadors incontrolats i tot el que això representa de contaminació i d'impacte ambiental negatiu.

Queda un sector important, el sector primari d'agricultura, ramaderia i pesca. Aquest és el cas més clar de superació dels esquemes sectorials, ja que, d'acord amb les premisses de la reforma de la política agrària comuna, hem de contemplar la problemàtica del món rural com qualque cosa més que la problemàtica d'un sector econòmic, perquè en realitat és una problemàtica social de cada vegada més greu. Les dificultats d'adaptació de la nostra agricultura i ramaderia a la política agrària comuna han estat molt grosses, perquè han suposat que, en molt poc temps, s'han hagut de fer canvis estructurals importants per modernitzar les explotacions agràries i fer-les competitives i eficients econòmicament en un mercat lliure, obert i sense cap barriera ni territorial ni administrativa.

A aquesta obertura radical s'hi ha afegit la imposició dels estabilitzadors econòmics a tota una sèrie de productes bàsics, tendents a controlar o minvar les produccions i els excedents. No s'ha tengut gens en compte que nosaltres no hem tengut cap culpa de la producció d'aquests excedents: les quotes o els límits s'han fixat per a tothom, i tot això dins un context de preus a la baixa pràcticament en tots els productes i a tots els mercats, on, a més, tenen accés una sèrie de grans empreses agroalimentàries o les grans agrupacions de productors, amb una forta capacitat de concentració d'una oferta adaptada a la demanda del mercat, i si bé és cert que també hem entrat dins el paquet d'ajudes per millorar les estructures, també ho és que això ha representat una gran complicació administrativa i burocràtica a la qual no estàvem acostumats, i que, de fet, ha significat un gran impediment per accedir-hi. A més a més, aquests dies s'hi ha afegit el coneixement públic que aquestes ajudes s'han acabat, ja que el mateix Ministeri reconeix que no hi ha fons a bastament per atendre-les. En poques paraules: que quasi quasi s'ha reconegut que el Ministeri es troba en

suspensió de pagaments.

Per altra banda, s'exerceix un control cada vegada més estricta de les mesures normatives del Govern de la Comunitat Autònoma en tot allò que directament o indirectament puguin relacionar-se amb ajudes a la producció o a les rendes agràries. Qualsevol Decret o Ordre que nosaltres fem ha de ser homologat per la Comunitat Econòmica Europea abans de poder-lo aplicar, cosa que ens ha fet perdre gran part de la nostra autonomia per aplicar les mesures que en un moment donat creïem necessàries. En resum, l'agricultor i el ramader de les Balears, que ja partien amb defectes estructurals importants, ha rebut de cop tots els efectes negatius de la política agrària comunitària - preus baixos, estabilitzadors econòmics - i els efectes positius - la millora de les estructures i les rendes - només els rebran a llarg termini, és a dir, que la part dolenta la reben ara i la bona, si arriba, serà passat demà.

Aquesta conjuntura ha accelerat el procés depressiu en què ja es trobava el món rural de les Illes, fins que aquest sector primari ha arribat a una taxa de participació en el producte interior brut realment insignificant. En un moment en què, a nivell nacional, es propugna l'objectiu de reduir la població agrària fins al 7% des del 13% actual, nosaltres ens trobam que hem passat aquesta fita ja fa molt de temps i immersos en una problemàtica social completament diferent a la de la Península. No tan sols hem de lluitar en sentit contrari a les tendències nacionals, sinó que ho hem de fer amb tot l'impuls que ens permetin els nostres recursos pressupostaris, amb el fi de mantenir aquest teixit social a les zones rurals, aturar el despoblament i crear-hi serveis que facin atractiu viure-hi.

En aquest sentit, ens proposam entrar en les negociacions que facin falta amb l'Administració Central i la Comunitària perquè compreguin la problemàtica peculiar de les nostres illes quant al món rural, i perquè entenguin que hem de prendre mesures que no poden ser totalment coincidents amb les que es propugnen a nivell nacional. Resultaria molt sarcàstic, per exemple, incentivar la política d'abandonar les terres de conreu, quan el problema que nosaltres tenim és precisament que el pagès les abandona amb massa facilitat.

D'altra banda, necessitam posar en marxa amb urgència un règim d'ajudes transitòries a les rendes agràries - possibilitat que contempla per a casos com el nostre el Reglament 768 -, però que l'Estat encara no es decideix a iniciar. Ens pareix molt bé que l'Administració Espanyola posi entrebanes legals i econòmics a la jubilació anticipada dels agricultors, però, en el nostre cas, allò que necessitam és donar facilitats perquè els pagesos puguin fer-se càrrec de la gestió de l'explotació, mentre els seus pares tenen una jubilació digna, econòmicament parlant.

Necessitam posar en marxa el nostre sistema d'ajudes per a la millora de les estructures agràries dins un marc general, dins un esquema comunitari, però donant facilitats perquè sigui possible accedir a aquestes ajudes sense tantes demores, sense tants de retards i sense tantes traves burocràtiques. Finalment, també necessitam que s'implanti com

més aviat millor el canvi previst en la política agrària comuna, en el sentit de començar a donar primacia a la renda dels agricultors en lloc de subvencionar els productes, política que ha dut com a conseqüència una situació socialment injusta, ja que els únics que poden treure el carro endavant són els més poderosos.

Pel que fa a aquesta política subvencionadora, tal volta em diran que dedicam molts de recursos públics per mantenir un sistema de producció que difícilment serà eficient. Ho entenc, però també entenc que hi ha sobrades raons socials per fer-ho, i que, a més, aquestes raons són molt clares. La societat ha de comprendre que per mantenir aquest paisatge rural, que és un dels components més importants de la qualitat de vida que volem aixecar com a bandera davant Europa i el món, és necessari pagar. Fins i tot el Mercat Comú dona cada vegada més importància a l'agricultor com a gestor del medi rural i del medi natural que a la seva funció de productor d'aliments, perquè, de moment, aliments a preu barat n'hi ha de sobra, i recuperar un medi natural abandonat i degradat sempre és econòmicament molt més car que no ajudar a mantenir aquell qui se'n cuida.

Quant a la pesca, podem assegurar que el Govern Balear ha aconseguit més d'ençà que té competències que en molts de decennis sense autonomia. Havent analitzat els problemes bioecològics i humans, econòmics i socials que conformen l'activitat pesquera de les nostres illes, som conscients que la política raonada i plantejada en el *Llibre Blau* redactat pel Govern Balear, la legislatura passada, continua encara vigent.

En matèria de cultura, creim que l'Administració ha de facilitar els instruments necessaris per assegurar el seu lliure desenvolupament. Els poders públics han de ser vies de les manifestacions artístiques que es produeixen a la societat i, això sí, ha de garantir l'accés de tots els ciutadans a aquesta cultura. Resumidament, en aquest sentit, ens proposam millorar la qualitat dels serveis ja existents i crer-ne de nous dins una òptica de coordinació entre organismes públics i privats, ja que una política cultural moderna exigeix aunar esforços entre tots per tal d'aconseguir la millor distribució possible dels recursos culturals i, diversificant la seva oferta, estimular la demanda dels ciutadans.

La cultura sempre és un acte d'imaginació creadora i la nostra Comunitat ha experimentat un important evolució en els darrers anys que ens situa en un lloc privilegiat dins l'Estat. Perquè això continuï així, els poders públics han de mantenir un suport a la indústria cultural i als joves creadors. Encara que proposem una cultura arrelada en el nostre país, no hem de renunciar, sinó tot el contrari, a totes aquelles fonts de cultura internacional on puguem arribar, ja que el nostre model ens conduirà a un dels llocs d'Europa més universals.

La nostra llengua s'ha d'anar consolidant com a eina normal de comunicació dins l'àmbit oficial d'aquesta Comunitat Autònoma. El seu ús per part dels qui habiten les Illes sense haver-hi nascut ha d'arribar per un procés de conscienciació, però mai per un procés d'absoluta imposi-

ció. Volem que la nostra llengua sigui una via de comunicació, no en volem fer una barrera. Ens proposam que les modalitats emprades a les Illes - el mallorquí, el menorquí, l'eivissenc i el formenterenc - tal com diu el nostre Estatut, trobin l'impuls necessari i les promocions oportunes, perquè sens dubte són la salvaguarda de la nostra identitat com a poble, i comprometen el nostre esforç per fer-ho realitat.

La nostra Comunitat no compta amb competències educatives i les continuam reivindicant. Per tant, fins que es duguin a terme les transferències de funcions i serveis educatius, s'han de tenir presents els objectius marcats en aquest Pla per a un nou model educatiu, que serà objecte de debat i de perfeccionament al llarg de tota aquesta legislatura. Per això avui tampoc no entraré en detalls, perquè al llarg d'aquests pròxims anys tots tendrem ocasió d'aportar la nostra participació per perfeccionar-lo.

Quant a l'esport, s'ha de dir que avui en dia és un component important de l'educació i que denota la qualitat de vida d'una societat. Per tant, les nostres institucions públiques - i entre aquestes, les autonòmiques en particular - han de tenir com a únic objectiu procurar l'accés del ciutadà a la pràctica de l'esport.

La Comunitat disposa d'un patrimoni natural i històric de gran valor i bellesa. És prioritari que, preservant-los tots dos, tractem de potenciar-los i de fer els esforços necessaris per millorar el medi ambient, tenint en compte que són indispensables en l'equilibri de la col·lectivitat. Hem d'emprendre un programa de racionalització i protecció dels recursos naturals no renovables. En aquest sentit, ens esforçarem a incrementar el patrimoni públic del sòl, perquè creim que és un dels camins més adequats i, a més, necessaris. Dins aquest mateix apartat s'hi pot incloure la realització de tot quan preveu la llei d'Espais Naturals, tot quan sigui necessari per a la conservació d'aquests espais, i la creació i manteniment dels parcs naturals. Una vegada més, les Directrius d'Ordenació del Territori dissenyaran un model suficientment ampli comprensiu de tots aquests aspectes i d'altres que en puguin sortir.

Pretenem preservar el sòl rústic d'interès agrícola, forestal, ecològic, arqueològic o paisatgístic enfront d'una excessiva pressió edificatòria i, a la vegada, regular les possibilitats d'edificar habitatges en sòl rústic no inclòs a les categories anteriors. D'aquesta manera s'evitarà la formació de nuclis de població i es podrà satisfer una justa i sentida aspiració popular tant de primera com de segona residència.

Les línies fonamentals a dur terme durant la Legislatura tendiran a consolidar a les àrees socials i de salut els avanços aconseguits quant a l'ordenació i la gestió, i també a aprofundir la millora de l'atenció als ciutadans de Balears en aquestes àrees, avui considerades essencials per determinar la qualitat de vida de qualsevol societat. Els objectius bàsics són dos: Demanar les transferències de competències de l'Estat a la Comunitat, encara pendents, principalment les relatives a la gestió de l'atenció sanitària de la Seguretat Social, l'INSALUD, i la gestió dels Serveis Socials, l'INSERSO, i desplegar una intensa política de coordinació

amb totes les Administracions Públiques implicades en la gestió de competències en matèria de sanitat, seguint els criteris del Pla Director d'Ordenació Sanitària, i en matèria d'acció social, seguint les directrius que estableix la Llei d'Acció Social.

Som ben conscients que el programa amb el qual ens presentàrem a les eleccions i vàrem obtenir un ampli marge de confiança dels ciutadans és molt més extens, concret i puntual que aquesta exposició, que forçosament ha de ser general. Jo esper i estic segur que els diferents Grups Parlamentaris no ens defraudaran, que ens aniran donant ocasions d'anar exposant tot allò que avui - expressament en alguns casos i en altres sense voler - ens hagi quedat dins el tinter. No obstant això, crec sincerament que queda prou clara la línia política i d'actuacions que seguirà el meu Govern en el cas que la meua investidura com a President obtingui el vot favorable d'aquesta Cambra, un vot favorable que ara sol·licito explícitament de tots vostres, Sres i Srs Diputats.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments)

EL SR PRESIDENT:

Queda suspesa la sessió fins demà a les dotze del mig dia. Gràcies a tots.

EL SR PRESIDENT:

Sres i Srs Diputats, bon dia. Transcorreguts els deu dies que es disposen per constituir els grups parlamentaris de conformitat amb l'article 23.1 del Reglament de la Cambra, la Mesa del Parlament ha acordat que les intervencions es facin per coalicions electorals o partits polítics que han concorregut a les eleccions. En conseqüència, procedeix donar la paraula en primer lloc al representant de la Federació d'Independents d'Eivissa i Formentera, Sr. Cosme Vidal i Juan, per un temps de trenta minuts.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Molt Honorable Sr. President, Honorables Sres. i Srs. Diputats: en el moment de començar aquesta la meua primera intervenció davant d'aquesta Cambra, representant la Federació d'Independents d'Eivissa i Formentera i, per tant, una minoria, jo diria que ja la meua primera intervenció va ésser representant una majoria, una majoria d'edat, l'altre dia, avui representant la minoria que és la Federació d'Independents d'Eivissa i Formentera, he de dir d'entrada que com a tal, defenso i penso defensar els mateixos objectius que sempre he defensat aquí des d'aquesta tribuna en passades legislatures i en situació evidentment diferent a l'actual, però naturalment des d'una perspectiva i sobretot des d'una situació, com he dit, bastant diferent.

I com que estic aquí per contestar i, d'alguna manera, valorar el discurs que pronuncià ahir, davant aquesta Cambra o davant aquest Ple l'Honorable Sr. candidat a la Presidència d'aquesta Comunitat Autònoma, he de dir que

quant he explicat abans, es refereix al fet que, suposant que l'esmentat candidat tampoc no hagi variat els seus objectius després d'aquests quatre anys que jo he estat absent del Parlament, no és d'estranyar que coincidim, d'alguna manera, i en la millor part dels aspectes, quant a l'anàlisi que va fer ahir i que també faci el mateix quant a la millor part dels punts del seu projecte, però alerta, divergirem en la manera de dur-los a terme.

Per tant, repassant allò que va dir ahir l'Honorable Sr. candidat i seguint l'ordre de la seva intervenció, he de manifestar en primer lloc que l'express reconeixement que va fer que la nostra realitat geogràfica determina una pluralitat evident, podria ésser encoratjador, si llavors, a la pràctica, s'aplicàs adequadament, i no com ha vingut ocorrent fins ara i en podríem posar molts d'exemples, fins i tot ben recents, per demostrar que es continua ignorant tan inqüestionable realitat. Esperam que això canviï, però és molt recent la constitució de la Junta d'Aigües de Balears - és per posar un exemple - i francament, em remet a aquest decret, perquè ja fins i tot he presentat una proposició no de llei per canviar-la perquè, en això mateix, ja es veu que no es reconeix aquesta pluralitat a què em referia abans.

Després estam d'acord que per posar-nos al dia tecnològicament i així poder-nos situar en una adequada en una adequada posició competitiva, és necessari l'esforç endogen, a més de l'impuls de conjunt, però llavors, a l'hora de recollir possibles beneficis, cal actuar des de la mateixa perspectiva, o des del mateix sentit equitatiu. Jo no em vull anticipar, però sí remetre també a altres exemples i només en forma indicativa i sense que sigui menyspreu per a ningú, ni per a res, vull dir que, per exemple, les bombetes de Petra no donen llum precisament a Formentera.

Hem de convenir igualment en el punt de vista exposat entorn al fet que, a més de la nostra pròpia identitat de regió plural, som també Espanya, i per tant Europa i que ens interessa, en aquest aspecte, ajudar a construir l'Europa de les regions. Sí, estam d'acord també que ens hem d'obrir a una realitat i situar-nos on ens correspon, que hem d'alinear-nos amb València i Catalunya, segons va apuntar ahir - l'Honorable Sr. candidat, però sempre des de la realitat de les nostres capacitats i possibilitats, i al mateix temps des de la nostra esmentada diversitat interior. Això, no ens cansarem de repetir-ho.

En medi ambient, crec que s'ha de prestar una atenció preferent a aquest tema, però explicant clarament com, i no limitant-nos simplement a declaracions de principis, com podrien ésser repetir allò que cal respectar la natura i no sacrificar-la, que cal compaginar el medi ambient amb qualitat de vida - hi estam completament d'acord - i, per què no dir-ho?, això resulta obvi: sense tenir cura del medi ambient, no hi pot haver qualitat de vida.

Segons explicà també ahir l'Honorable Sr. candidat, la participació de la despesa pública en el conjunt del producte interior brut de les nostres illes equival tan sols a un 20%, a pesar que segons assegura, la mitjana nacional és sobre un 50%, cosa que ens pareix ja extremadament preocupant. Ens permetem, en aquest aspecte, suggerir que si

d'alguna manera, no es para la multiplicació que pareix ésser que apunta quant a la burocràcia, com podria suposar la proliferació de delegacions i oficines del Govern balear a tot arreu de les illes, no es podrà contenir aquesta despesa pública dins d'uns límits que ja ens pareixen prou elevats.

No obstant, ja que parlem de diners, i passant a allò que va dir l'Honorable Sr. candidat entorn a la necessitat d'un sistema de finançament autonòmic suficient, i referint-nos tan sols a allò que afecta els recursos que ens arriben de l'Administració central, jo voldria recordar aquí que, quant als consells insulars, després de vuit anys i escaig d'autonomia, que varen ésser a més a més precedits de quatre de l'etapa preautonòmica, es continuen mantenint tant al vessant autonòmic com al que suposa els consells insulars com ens d'administració local, els mateixos anacronismes de fa tres lustres, ja que es continua sense haver-hi una clara territorialització dels pressuposts de la Comunitat Autònoma i, per l'altra banda, es continua atribuint també el mateix 10% a cadascuna de les illes menors i el 80% restant a la major, amb la participació dels consells en els impostos directes i indirectes de l'Estat, que els correspon, com estan homologats a les diputacions, sense tenir en compte allò que realment aporta cada illa per a tals conceptes i allò que pareix ésser que és pitjor (si m'equivoc, corregeixin-me; si no s'ha arreglat, crec que és així) es continuen rebent indirectament per a cada consell insular.

Respecte a com hem de construir la nostra autonomia, estam d'acord que s'ha de cercar la consecució d'una autonomia plena, descentralitzada i finançada a bastament, i per tant, que la modificació de l'Estatut d'Autonomia, pendent d'allò que decideixin sobre el tema les Corts Generals, és ben necessària per obtenir el màxim sostre de competències.

Però jo voldria demanar: i les altres reformes que té pendents el nostre Estatut i que es refereixen precisament a les illes? Per què no ha sol·licitat, la nostra Comunitat Autònoma o, per dir-ho més exactament, aquesta Cambra allò que fa referència a la representació de Formentera en aquesta mateixa Cambra que, segons la Llei electoral, que aquí es va aprovar amb la nostra oposició, només li atorga un diputat, cosa totalment inconstitucional, tenint en compte que la Constitució reconeix i diu que el sistema d'elecció ha d'ésser proporcional? Com pot ésser-ho, amb un sol diputat que té Formentera? I per què no copiam, com en tantes coses, els canaris, i no se li atorguen tres representants com té, per exemple, l'illa canària de Hierro?

Per tant, nosaltres creiem que, quant a la descentralització de la Comunitat Autònoma cap als consells insulars, l'Honorable Sr. candidat parla de prudència, que és indubtablement una virtut política. Però dic jo: això no té res a veure amb un retard injustificat i injustificable, perquè està molt bé omplir-se la boca d'aquesta paraula que és tan difícil de pronunciar com de dur a terme: subsidiarietat. Ja no està tan bé que en vuit anys s'hagi dut a terme tan sols una sola transferència des de la Comunitat Autònoma als consells insulars i que hagi estat precisament la patata calenta de l'urbanisme i durant un temps no molt llunyà a les eleccions i - tot s'ha de dir - segons vaig llegir, a instàncies de

l'oposició.

El turisme és prou important i per tant, confiam que el projecte que va exposar ahir l'Honorable Sr. candidat es podrà realitzar i donarà fruits perquè puguin continuar gaudint les nostres illes d'aquesta fonda riquesa que ens ha proporcionat des de fa anys un bon nivell de vida. Però per això mateix, creim que fa falta enfrontar-se a la situació des d'una realitat de crisi que travessa aquest sector, des d'un reconeixement d'aquesta realitat i almenys jo no vaig entendre que ho fes així l'Honorable Sr. candidat, si bé en aquest aspecte estam d'acord que el sector públic ha de proporcionar al sector privat les ajudes necessàries perquè es pugui posar al dia la nostra oferta turística i també que el sector privat ha de procurar sortir d'aquesta aparició de qualsevol obsolescència pel seu propi esforç i que d'aquesta actuació conjunta, però cadascú on li pertoquei - no parlarem de Montesquieu, avui encara - s'han d'obtenir els resultats adients.

Continuant amb el turisme, ens pareix molt bé que es tengui com un dels temes més importants, que es pensi a modernitzar les estructures, començant per atendre una cosa que es va dir aquí ahir molt bé, que és l'abastiment d'aigua en els nuclis turístics. Però jo voldria recordar aquí que s'han de fer unes mesures adequades per a això i que s'ha de pensar que s'han de fer potabilitzadores per a aquests nuclis turístics, no que s'abasteixin dels escassos ja recursos aquífers que ens queden. Per tant, crec que això s'ha d'explicar. Naturalment, jo comprenc perfectament que - l'Honorable Sr. candidat no tenia per què entrar dins aquest tema i sobretot, allò que afecta cadascuna de les illes, però això, a Eivissa i Formentera, és molt preocupant que es pensi només que s'han de fer potabilitzadores per abastir poblacions i nuclis turístics i no es pensi que, al mateix temps, amb una adequada llei d'aigües, que reconegui aquesta realitat geogràfica que fa que cada illa és una conca diferenciada, que es miri també de fer una feina de policia de vigilància per preservar els aquífers que se sobreexploren, de tal manera que se salinitzen tots els recursos per poder atendre l'agricultura.

En aquest aspecte del turisme, a nosaltres ens pareix que camps de golf, dins unes quantitats que siguin adequades a cada illa, és una cosa que pot enriquir l'oferta turística, però no pot ésser, i ho dic precisament per això de l'aigua, com ara ha passat a Eivissa, que s'ha construït un nou camp de golf de devuit forats, cosa que feia falta a l'illa, perquè el que hi havia era només de nou, però que per regar-lo s'hagi consentit que es facin uns pous en el mateix subsòl del camp de golf que diuen que tanmateix està salinitzat, allò passarà per una potabilitzadora per regar els camps de golf. Això és el que no podem consentir i això ho dic precisament quant a aquesta política d'aigües que està molt lligada al turisme, naturalment.

Confiam en allò que es va dir respecte de la indústria. Tal vegada, com que es tracta d'una activitat lamentablement poc important a les Pitiüses i també perquè ens pareix bé allò que es va dir aquí sobre dur a terme un pla tecnològic. Dic jo que obviant això de la indústria, passarem a comerç i quant a comerç, es va dir que el tema més impor-

tant - o es va entendre de la seva exposició - és com protegir el sector tradicional, respectant al mateix temps l'economia lliure de mercat, jo crec que amb l'ànim constructiu que té aquesta la meua primera intervenció i que procurarem que tengui tota la nostra actuació d'oposició, però constructiva, crec que ha arribat l'hora que s'estudii un pla d'estructures comercials a cada illa, que s'adapti a les respectives necessitats. Aquesta és la manera. Per tant, en el què, hi estam d'acord; en el com és allà on jo voldria assenyalar que podríem (Déu faci que coincidim en moltes coses) divergir.

Referint-nos a l'eliminació de residus sòlids, jo crec que fins i tot en aquest aspecte s'obren directrius, en tant que els consells insulars, com ens d'administració local homologats a diputacions, tenen suficients competències en aquest aspecte.

I passant a agricultura, ramaderia i pesca, que realment és un sector molt difícil pel desequilibri econòmic que ha proporcionat el monocultiu turístic, no obstant aquest sector primari necessita per descomptat, perquè és realment el que té una insignificant participació en el producte interior brut, de més suport i ajuda. És preocupant, com va dir l'Honorable Sr. candidat, el despoblament del camp. Per tant, jo crec que fan falta mesures adequades perquè no es produeixi.

En aquest aspecte, jo crec que si nosaltres, per exemple, d'alguna manera fins i tot indirectament, propugnam una reducció, i això voldria que s'entengués en aquesta Cambra, perquè ésser insularista no vol dir ésser insolidari, si nosaltres propugnam, per exemple, una reducció de les superfícies mínimes d'edificabilitat en els espais naturals i en el sòl rústic d'Eivissa i Formentera, no ho fem més perquè nosaltres, atenant la realitat social de l'illa d'Eivissa, atenant que allà la gent viu disseminada (o sigui, que cadascú viu a la finca o a l'explotació agrícola, i no viu en nuclis de població, com pot passar a Menorca i a Mallorca), nosaltres creiem que possibilitant que es puguin construir habitatges unifamiliars a unes propietats que tenen una mitjana, a la major part dels municipis, de trenta mil metres, farem que la gent cultivi el camp i, naturalment, pugui viure en el camp, que no es despobli el camp. Per tant, en aquesta línia hi ha iniciatives com la que he dit.

Jo crec, i em permet de demanar-ho des d'aquí, que hi ha projectes (va dir molt bé ahir l'Honorable Sr. candidat que de vegades coses que han estat beneficioses o ho poden haver estat pel conjunt de l'agricultura nacional, a nosaltres ens han suposat un retard i per ventura una falta puntual d'ajuda), que hi ha ajudes que estan ja en marxa, com pot ésser aquest pla líder per a l'agricultura. Precisament l'esmentem aquí perquè per primera vegada es reconeix una paritat absoluta respecte de les illes, en aquest aspecte, per mor que en valorar-se el número d'habitants que poden accedir a aquestes ajudes, se li atorguen a Eivissa i Formentera uns setanta mil, igual poc més, poc menys, que a Mallorca i molt similar a Menorca i són coses que poden ajudar que la nostra gent del camp continuï vivint en el seu medi natural i en pugui tenir cura. Per tant, que es desenvolupin aquestes coses.

Igual podríem dir quant a preservació i espais naturals. No hi va entrar massa, l'Honorable Sr. candidat. Jo vull dir que la preservació de la naturalesa i la cura del medi ambient, és obvi que si volem tenir una bona qualitat de vida i una bona oferta turística, ho hem de defensar, quant als espais naturals, igual, i ho hem de defensar de veritat entre tots.

Per acabar, jo voldria dir i voldria que s'entengués aquesta la meua primera intervenció, que, com va dir ahir molt bé el candidat a la Presidència de la Comunitat Autònoma, el vot que li ha atorgat precisament aquesta condició de vegades, en qualsevol elecció, és el menys important. Allò que importa és el conjunt d'actuacions. Per tant, jo voldria que entengués, i aquí ha dit la meua intenció de vot, que la meua abstenció a la seva investidura pot ésser positiva, i en realitat ja ho és des del moment que és una abstenció, que no és votar en contra, si llavors el conjunt d'actuacions és d'acord amb allò que pareix ésser que les intencions que va exposar ahir i sobretot tenint en compte, almenys considerant aquesta filosofia que ésser insularista no vol dir ésser insolidari i que construir la nostra Comunitat Autònoma des de cadascuna de les illes, serà en benefici de totes i del conjunt. Moltes gràcies, Molt Honorable Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal. Vol intervenir, el Sr. candidat?

Pel partit Unió Independent de Mallorca, té la paraula el Sr. Miquel Pascual i Amorós.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President del Parlament, Sr. candidat a President de la Comunitat Autònoma, Sres. i Srs. Diputats: les eleccions del passat 26 de maig varen donar majoria absoluta a la coalició electoral PP-UM i per tant, la tasca del Govern de la nostra Comunitat Autònoma durant els pròxims quatre anys correspon per complet a aquesta opció.

Per a Unió Independent de Mallorca, opció nacionalista que es presentava per primera vegada a unes eleccions, i que ha aconseguit tenir representació parlamentària, aquest debat d'investidura no ha de servir tant per expressar el nostre programa com per contrastar-lo amb l'exposició que el Sr. candidat va fer ahir.

I la primera cosa que he de dir al Sr. candidat és que una part substancial del que va dir ahir pot ésser perfectament subscripta per nosaltres. Però això no sabem si és com a conseqüència de l'excessiva generalitat o de la falta de concreció del document. Sr. candidat, jo li faré tota una bateria de preguntes amb l'ànim que ens aclareixi tota una sèrie de dubtes que el document ens deixa plantejats. En qualsevol cas, en nosaltres, durant aquests quatre anys, no trobarà una oposició a tot el que faci, ni de molt, sinó que pel contrari, intentarem fer durant tota aquesta legislatura una oposició lleial, constructiva, i amb la finalitat que es dugui a terme tot quant puguem del nostre programa perquè és el que considerem millor per a la nostra terra.

El primer tema que vull comentar és el tema de l'autonomia. Vostè va dir, ho diu el seu programa electoral i ho han sentit altres vegades, que vol una autonomia plena, descentralitzada i finançada a bastament. Analitzem aquests aspectes.

En primer lloc, autonomia plena. Jo ahir vaig sentir i després ho he comprovat i ho he copiat textualment, la següent frase: "no tenim policia autonòmica (es referia al fet que no podem incidir molt sobre els problemes de seguretat ciutadana) ni perspectives de tenir-ne mai". Jo, quan vaig sentir això, em vaig almar, perquè la pregunta és què vol dir això: "no tenim perspectives de tenir-ne mai"? Vol dir que el Partit Popular no permetrà mai que tinguem policia autonòmica si un dia governa a Madrid? Perquè ja em supòs que vostè, quan diu això, pressuposa que el Partit Socialista s'oposarà sempre al fet que tinguem una policia autonòmica - això ho don per pressuposat. O vol dir, pel contrari, que el seu partit no podrà governar mai a Madrid? Jo supòs que m'ho aclarirà, tot això. Jo, tal volta, crec que ha de matisar la frase perquè crec que no és adequada. Jo pens que nosaltres hem de lluitar, i des d'Unió Independent de Mallorca lluitarem avui, demà i passat demà, perquè nosaltres tinguem una policia autonòmica.

També va dir: "hem d'impulsar totes les vies de diàleg possibles perquè la força política majoritària a l'administració central entengui que les Balears han de tenir una autonomia plena". Molt bé. Positiu. Però jo aquí també vull demanar uns aclariments. Jo vull avançar que personalment, i crec que el meu grup també, està bastant satisfet de l'actuació en matèria d'autonomia, de la legislatura passada, per part del Partit Popular (jo estava aquí com a Unió Mallorquina). Es va aprovar el projecte de reforma de l'Estatut, s'han fet accions per demanar autonomia financera... En principi, hi ha algunes coses que per ventura són millorables, però el conjunt global es pot considerar com a positiu.

Ara bé, aquesta frase que li he dit abans, té varies interpretacions i jo, la pregunta que li he de fer és la següent: per al Partit Popular, es pot aconseguir autonomia plena per a les Illes Balears si se substitueix la proposició de reforma - no de modificació, com va dir vostè, sinó de reforma - de l'Estatut per un projecte de llei orgànica de transferència de competències, segons l'article 150 de la Constitució Espanyola? I això ho dic perquè diuen que hi ha d'haver un pacte autonòmic fet a Madrid, i un pacte autonòmic fet a Madrid en el qual el Partit Socialista propugna que no hem de tenir reformes de l'Estatut, sinó que hem de tenir una llei orgànica de transferència de competències, que tots sabem que vol dir que ens poden donar una competència avui i ens la poden retirar passat demà. La pregunta és que aquesta frase tan ambígua podria ésser que serveixi per si el Partit Popular, des de Madrid, diu que no a la reforma de l'Estatut. Jo esper que em contesti en el sentit que això no és així.

Autonomia descentralitzada. En el seu discurs va dir que les illes de Menorca i d'Eivissa tenen dret a l'autogovern a través dels consells insulars corresponents. I llavors va dir que en el Consell Insular de Mallorca s'havia d'anar amb cautela i que, efectivament, s'havia de traspasar al

Consell Insular de Mallorca l'acció social i alguna altra competència, em pareix que esports o cultura, però no ho recordo. Però també va dir allò de l'administració local, l'assessorament de l'administració local, que jo vull recordar que això és competència del Consell Insular, com a diputació i que s'ha agafat des del Govern balear i que ràpidament s'ha de tornar al Consell Insular perquè és seu. Efectivament, vostès ho diuen. Jo s'havia d'haver fet abans, això.

Però també diu que hi ha una sèrie de serveis del Consell Insular que haurien de passar a la Comunitat Autònoma. O sigui, que no descentralitzarem sinó que centralitzarem el Consell Insular de Mallorca. Jo faig la pregunta següent: Mallorca té dret a un autogovern com les illes de Menorca o Eivissa o no té dret a aquest autogovern? Això és la pregunta que jo li faig i des d'Unió Independent de Mallorca ja li avanço que per a nosaltres, Mallorca té tant de dret com Menorca o Eivissa a tenir el seu autogovern. Nosaltres no volem un govern per a la Comunitat Autònoma que sigui només per a Mallorca, sinó que volem un govern de la Comunitat Autònoma que tenguí unes competències per a totes les illes i volem el dret del Consell Insular de Mallorca a tenir les mateixes competències, si les vol, que els consells de Menorca, Eivissa i Formentera.

Sí que hi ha un camp que és el camp de la delegació de competències, de les encomanes de gestió, que entenem que no s'ha d'aplicar a l'illa de Mallorca, perquè seria absurd i que sí és molt adequat per a aquells casos en què, diríem, des de Menorca, Eivissa i Formentera, amb una competència que no es pot atribuir o transferir al consell insular, sí pot ajudar a una millor administració.

Autonomia a bastament finançada. L'actuació del Partit Popular va esser, com he dit, satisfactòria durant aquests quatre anys. Crec que el Sr. Forcadès ha fet una labor bona, ja quant al fons (de les formes, després en parlarem una mica més), però bona. Jo estic molt satisfet que el Partit Popular donàs suport i fes possible que s'aprovàs l'article 54 bis del projecte de llei de reforma de l'Estatut que demana un finançament de la Comunitat Autònoma paregués a la del País Basc o a la de Navarra, pel sistema de finançament foral i per tant, aquí no tenc res a dir.

Ara bé, relacionat amb el problema de la nostra autonomia, hi ha el problema de la manca de diàleg institucional que hi ha hagut durant aquests quatre anys entre l'estat central, el govern de Madrid i el Govern de la Comunitat Autònoma. Jo he dit molt durant la campanya electoral, Sr. Cañellas, que vostè durant quatre anys ha intentat que el rebí el President del Govern. Jo he dit que el Sr. Cañellas era el President de tots els habitants de les Illes Balears i per tant, que si el President del Govern espanyol no rep el nostre President, ens fa un menyspreu. I això està mal fet. Ara bé, el Sr. President del Govern, Sr. Felipe González, al poc temps d'esser President de la Xunta de Galícia el Sr. Fraga el va rebre. I no un dia, sinó uns quants. I en canvi, en quatre anys no rep el nostre President, Sr. Cañellas. La pregunta és la següent: per què?

El Govern balear no ha sabut aconseguir que la injus-

tícia que no estiguem al Pla General de Carreteres s'arregliés fins ara. Per què? Tal volta és que s'ha duit una política de mà de seda i guant de ferro i no de guants de seda i mà de ferro. Això és la pregunta. És bo, per tant, Sr. candidat, Sr. Cañellas col·locar un vel damunt tot allò que ha passat els darrers quatre anys i començar, com vostè va dir ahir, una nova relació que sense renunciar a res d'allò que ens pertoqui, no sigui dificultada per maneres de fer poc diplomàtiques.

Desenvolupament socioeconòmic. Vostè va dir: "podem arribar a esser, si creem les condicions objectives pertinents, una regió privilegiada des del punt de vista de la qualitat de vida". Sr. Cañellas, això és el gran objectiu d'Unió Independent de Mallorca. Ara bé, com crear les condicions per esser una regió privilegiada des del punt de vista de qualitat de vida? Fan falta tres coses, al nostre mode d'entendre: primera cosa, crear els equipaments, els serveis públics i les infraestructures necessàries per a una societat moderna, per a una societat del segle XXI. Segon, fa falta una política decidida de conservació de la natura, fa falta, des d'aquest punt de vista, un tractament conjunt en el binomi turisme-ordenació del territori. Tercer, fa falta crear les condicions perquè els pobles de les Illes Balears siguin més cults i tenguin una personalitat més accentuada.

Respecte del primer dels aspectes, s'ha de dir que el Govern balear, creació d'equipaments, serveis i infraestructures, ja fa temps que té en marxa un pla de sanejament que, efectivament, va estar a punt d'acabar les depuradores a les zones costeres. Encara no ho ha acabat, però està en marxa. Està començant les de l'interior. Respecte d'aquest pla de sanejament, jo penso que és bàsicament correcte i que s'ha de fer via, senzillament i continuar. S'ha fet un Pla de Residus Sòlids. Després de vuit anys s'ha arribat a un consens, a un dels pocs consensos que hi ha hagut en aquesta Cambra en el Pla de Residus Sòlids i la millor part d'aquest Pla, més que el seu contingut, és que es fa per consens, perquè aquesta falta de diàleg durant aquests anys passats ha fet tenir els abocadors incontrolats. Per no fer una cosa, no la millor, sinó bona, ens quedam en no-res.

Pla Hidrològic: s'ha fet molt poc. Jo pens que això, el Pla Hidrològic, ha d'estar dins el capítol no de relació dolenta, però sí de relació no suficientment bona entre l'administració central de l'Estat i la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

Pla de Carreteres: s'han fet obres a carreteres que a nosaltres ens pareixen molt bé. Allò que no ens pareix bé, com he dit abans, és que s'hagi de finançar amb els nostres doblers quan hi ha un pla de tres milions de pessetes, de carreteres, autovies i autopistes a la Península.

Pla de Ports Esportius: es va dur a aquesta Cambra, es va retirar. No se'n va dir la causa. Hi ha hagut qui ha dit que una de les causes va esser una esmena que jo, com a conseller d'Unió Mallorquina vaig presentar al Consell Insular de Mallorca, que donava un període de tres anys als ajuntaments perquè poguessin posar en els seus plans generals, aquí on volien o no volien ports. Si això és la causa, jo ho he de lamentar. Jo esper que no sigui així i esper que

el Pla de Ports Esportius contempli l'autonomia municipal per poder protegir, per dir aquí on no en volen. I ho dic, això, així, perquè els ports esportius, que jo sàpiga, ni el temps del règim anterior es feien contra la voluntat popular de la gent del lloc. No és una infraestructura vital ni per a la defensa nacional, ni com podria ésser una central elèctrica, que després en parlarem, sinó que és una cosa d'un altre grau que pot tenir un interès social, però que mai pensam que pot passar per damunt l'autonomia d'un ajuntament per dir que no vol un port esportiu a determinat lloc. Igualment els camps de golf, que pensam que no s'han de fer si un ajuntament s'oposa que es facin camps de golf.

També el Palau d'Atraccions i recinte firal, molt important, molt urgent que es faci. Esperam que les bones relacions que hi haurà entre el Govern balear i l'Ajuntament de Ciutat faran que ràpidament tinguem aquest Palau d'Atraccions que ja havia d'estar fet fa temps.

Conservació de la natura, directrius d'ordenació territorial. Dugui-les i expliqui'ns-les. Les va anunciar. Hi ha retard. Opinarem que ens la dugui. Llei d'Espais naturals: el Govern, a través de la Conselleria de Turisme, ha fet propaganda a l'estranger, per exemple a Berlín, que està protegit a Mallorca el setanta i busques per cent i això ens pareix positiu. La Direcció General de Medi Ambient també fa uns fullets que ens expliquen les bondats dels espais naturals. Esperam que aquesta Llei d'Espais naturals sigui duradora i que la seguretat jurídica que predica el President sigui aplicable a allò que està contingut a la Llei d'Espais naturals.

Nous planejaments urbanístics com a conseqüència del Pla Director de l'Oferta Turística. Esperam veure què són. Fa falta, efectivament, que els paràmetres urbanístics siguin rebaixats a segons quins llocs i que estiguin en consonància amb les necessitats de la nostra societat balear.

Una altra de les coses que va dir el Sr. candidat a President va ésser la seva preocupació per la seguretat jurídica. Evidentment, jo vaig entendre que el tema de la seguretat jurídica anava perquè hi ha hagut molts de canvis en les lleis urbanístiques. Molt bé. Nosaltres també estam preocupats per la seguretat jurídica, però jo li puc dir: es pot planificar per quatre anys? S'han de fer unes directrius d'ordenació territorial perquè el Govern, d'aquí a quatre anys, si fos diferent, les hagi de modificar o hem d'intentar fer unes directrius d'ordenació territorial que puguin durar almenys una dècada? Fa quatre anys també vaig fer de portaveu a la investidura de vostè com a President de la Comunitat Autònoma, per un altre grup i li vaig dir que ens pareixeria molt oportú que es fes una política de les grans directrius d'ordenació del territori consensuada amb els altres grups de l'oposició. Això no s'ha fet. Els resultats estan a la vista. Vostè avui té majoria absoluta i no té per què fer-ho, però nosaltres li volem demanar que faci un esforç, que tiri cables als grups de l'oposició perquè hi hagi una ordenació del territori que sigui estable i que pugui donar aquesta seguretat jurídica. I no es pot dir que la manca de seguretat jurídica sigui culpa d'allò que és avui l'oposició, perquè jo posaré un exemple.

Fa cinc o sis anys, no sé si era el 1985 o el 1986, es van aprovar, per exemple, les normes subsidiàries de Sant Josep, a Eivissa. Aquestes normes subsidiàries contenen noranta plans parcials. Seguretat jurídica, què vol dir? Que hem de fer les noranta urbanitzacions? Vol dir això, la seguretat jurídica? O vol dir que hem de cercar un model territorial per al municipi de Sant Josep que no sigui expoliador del territori i que el cerquem, tot respectant sempre l'autonomia municipal, però quan hi ha uns interessos superiors, que es respectin aquests interessos - i en aquest cas, hi són - que són els de protegir? Per consegüent, allò que ha passat durant aquest temps que s'ha hagut de desqualificar sòl urbanitzable, de vegades, era sòl urbanitzable que no tenia per què haver estat qualificat.

Deixant ja el binomi turisme-ordenació del territori, ahir, una de les coses que vaig notar a faltar - jo crec que és que no en va parlar massa - va ésser la crisi turística que tenim avui. Quins remeis, a curt termini (perquè a llarg termini sí que en va dir) de la crisi turística pensa fer? Si vol dir alguna cosa sobre el tema l'escoltaré amb atenció. De moment, no varem sentir que hi hagués un paquet de mesures concretes sobre el tema i per tant, ho deixarem. Passarem a comerç.

Comerç. Pensa el Govern balear posar en marxa el Pla Director Sectorial d'Equipaments Comercials? Ho dic perquè hi ha dins la societat mallorquina, perquè és on hi ha Palma, que és la capital i és on hi ha els grans equipaments comercials, tota una confrontació entre els petits i mitjans empresaris a causa de la implantació de grans superfícies. Nosaltres no tenim competències per fer una llei de comerç, però sí tenim competències urbanístiques per regular el número i la capacitat d'aquests establiments comercials. Pensa fer alguna cosa el Govern?

Energia. Un altre problema que tenim damunt i al qual no va al·ludir gens el Sr. candidat a President és el de la segona central. Fa falta fer una segona central o no a l'illa de Mallorca? És clar o no que la necessitem? Pensa fer alguna cosa el Govern? Pensa fer cap estudi? Perquè allò que pens que no podem fer és estar quatre anys sense dir res sobre el tema. Hem de saber si fa falta o si no fa falta. I si fa falta, s'ha de cercar la manera que es pugui dur a terme i es pugui construir aquesta segona central.

Respecte del Pla d'Ordenació Sanitària, que és un pla que s'ha fet per consens, ha demostrat que té alguns inconvenients. Un, que el va anunciar el Sr. candidat a President, encara que no fes referència al Pla d'Ordenació Sanitària, sinó al turisme i és que des del 1993 s'ha de donar servei a tots els turistes que vinguin aquí de la Comunitat Econòmica Europea, que són més del 90%. El Pla d'Ordenació Sanitària contempla una sèrie de centres de salut, etc., que em penso que no estan dimensionats per al turisme que ve a les Illes Balears.

I en segon lloc, el servei que es dona avui als P.A.C. de la part forana, tenc la impressió que és inferior al servei que es donava abans de la implantació del nou pla. I explicaré per què. Abans, els metges estaven de guàrdia pràcticament les 24 hores i hi havia un servei en el qual el malalt

anava al metge i el meige atenia aquell malalt encara que fos fora de l'hora de consulta. Evidentment, els metges tenen dret a tenir una jornada laboral civilitzada, com tenen tots els treballadors i, per consegüent, els metges havien de passar a tenir una jornada laboral de 40 a 45 hores, les que siguin, però una jornada laboral. S'ha aprofitat bé aquest canvi en el Pla d'Ordenació Sanitària i resulta que on són els metges nous per cobrir les hores que han deixat de fer aquests metges?

Què passa, ara? Passa que no hi ha un servei d'urgències o existeix molt poc. Per exemple a Sa Pobla, per posar un exemple, hi ha un sol metge de guàrdia. Si té una urgència a Búger, se n'ha d'anar a Búger i deixa el centre tot sol o si queda al centre, no atén la urgència de Búger. Per consegüent, això és una altra reivindicació que hem de tenir davant l'administració central de l'Estat, que posi més metges, si crea un servei d'urgències. La pregunta és: hi ha pensat fer qualque cosa sobre el tema?

No em vull estendre massa més i només he posat de relleu punts que penso que necessiten aclariments i algun punt en el qual hi pot haver alguna discrepància i ara, a part de parlar del contingut, vull parlar de formes d'actuació. I vull parlar de la societat civil. Nosaltres estam pel principi de subsidiarietat a la societat civil, que vol dir que allò que pot fer la mateixa societat no ho ha de fer l'Estat i estam a favor de la vertebració de la societat mateixa a través d'associacions independents del poder polític.

En aquests dies, Sr. candidat a President, hi hagut una dimissió, la del President de la Federació d'Hostaleria. Sobre això, el Sr. President de la CAEB, entre altres coses ha dit: "no es poden permetre les interferències polítiques que pretenen distorsionar el funcionament intern de les associacions empresarials i els seus criteris d'actuació". Unió Independent de Mallorca, que vol la vertebració espontània de la societat civil i és contrària a una intervenció dels poders públics en aquest camp, ha de lamentar, per tant, que es produixin fets com aquest.

En definitiva, el seu discurs, Sr. President, és molt general i pot tenir interpretacions molt distintes. Nosaltres no rebutjam el seu discurs, però s'ha de veure com s'aplica en el futur. Esperam que aquesta aplicació sigui positiva per a les Illes Balears i aquest és el sentit de la nostra abstenció a la seva investidura. En el futur, donarem suport a tot allò que ens sembli bo per a la nostra terra i li criticarem, si ve a tomb, allò que ens sembli perjudicial per al nostre futur.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual.

Per la coalició electoral Entesa de l'Esquerra de Menorca, té la paraula el Sr. Joan Francesc López i Casasnovas.

EL SR. LÓPEZ I CASASNOVAS:

Molt Honorable Sr. President del Parlament de les

Illes Balears; Honorables Sres. i Srs.: tenc l'oportunitat d'intervenir en aquest debat solemne d'investidura en el nom de l'Entesa de l'Esquerra de Menorca, una formació política que aglutina entorn d'un programa d'àmplies mesures polítiques, el Partit Socialista de Menorca, Esquerra Unida i el PSPE, així com un segment de persones independents, però tots compromesos en la voluntat d'impulsar la transformació necessària cap a majors cotes de justícia, igualtat i solidaritat a la societat illenca. Som, idè, una força d'esquerres que hem obtingut representació pel districte electoral de Menorca, però és evident que no renunciem a tenir una projecció política en el conjunt de la nostra comunitat. I d'acord amb les lleis i els drets individuals i col·lectius, volem contribuir a consolidar i desenvolupar les característiques de nacionalitat comunes dels pobles de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera, com també les peculiaritats de cadascuna com a vincle de solidaritat entre totes les illes.

I això no només perquè ho diu l'article novè de l'Estatut d'Autonomia, sinó perquè n'estam convençuts. Res del que succeeix al món no ens és aliè i menys encara allò que succeeix més a prop nostre. Els homes i les dones que formam l'Entesa no renunciem tampoc a la concepció ideològica que relaciona inseparablement democràcia i autonomia. Conscients que democràcia és participació, un procés ininterromput de participació que ha d'esser conscient, racional en la presa de decisions i conscients també que les reivindicacions de majors fites d'autogovern són bàsiques per a aquest procés de participació democràtica en tant que tenen la virtualitat d'atracar el poder de decisió als pobles previ coneixement dels problemes. Tant de bo que poguéssim dir: aquí no es crida la gent per votar cada quatre anys, sinó a decidir cada dia. Facem bona la idea d'Ernest Renan que la nació és un plebiscit quotidià.

Tanmateix, com advertia el professor Sánchez Vázquez, la democràcia, en la mesura que s'hi aprofundeix esdevé subversiva. Per això el poder, sigui quin sigui, sol tendir a limitar-la, i limitar-la és empobrir-la. Tenc entès que aquesta ha estat la conducta del Govern espanyol a partir d'un gran esclat electoral que hi va haver l'any 1982, dins l'empantanegament de podridura i desencís actuals. Igual ha fet, en línies generals, el Govern de les Illes Balears, en vuit anys de tenir el poder a la nostra Comunitat Autònoma.

En nom de l'Entesa jo hauria, Sr. candidat, de donar-li l'enhonorabona per l'èxit de la seva coalició, que ha obtingut el passat dia 26 de maig. Èxit que fa que avui tenguí la seguretat d'una majoria absoluta per esser investit per tercer cop President dels pobles insulars. La recança, però, amb què donam l'enhonorabona, ve motivada en constatar la força de l'abstenció. Un 32'7 a Formentera, un 34'2 a Menorca, un 39'5 a Mallorca i un més que preocupant 45'85% a Eivissa.

L'abstencionisme de molta gent i especialment dels joves, no fa més que traduir l'embrutiment de la vida política, sacsejada per corrupcions múltiples, la frustració continuada que solen generar determinades promeses electorals per als qui se les han pogudes creure, la insuportable levitat del

ser constitucional i estatutari enfront de projectes de llei com el de seguretat ciutadana, objecció de consciència o les competències a què les Illes Balears tenim dret però que mai no arriben: educació, aigües, serveis socials, sanitat pública, etc., o la distància abismal que hi ha entre la lletra de l'Estatut (per exemple: "correspon al Govern de les Illes Balears la planificació de l'activitat econòmica") i la solfa amb què ens fan el so i al qual el nostre país balla (hi ha 200 persones a Madrid amb càrrec de ministre, sots-secretari i director general que tenen més poder que el que té aquí, a les Illes, per exemple, el Conseller d'Economia i Hisenda).

Davant aquests i tants altres fets, la dissidència és mínima i marginal i constatarem la tristesa d'una consciència passiva d'adaptació a les circumstàncies sobre el principi d'aprofitar-se de tots els avantatges materials de les situacions, cercant sempre respostes individuals per a empreses col·lectives, que és el que en definitiva pretén una majoria conformada. És allò que guanyi qui guanyi, tot serà igual. I aquesta gent escèptica vol que res no canviï perquè el canvi li sol fer por.

Governar, idò, un cos social que viu en actitud resignada, acceptant, per exemple, la societat de dos terços, una societat amb actitud d'indiferència o de desesperança, és efectivament una gran responsabilitat. Si no s'encerta a crear un revulsiu, això és un risc per a la mateixa democràcia. Tenim una democràcia malalta. Sí, perquè el candidat que ara ens demana el vot d'investidura no s'ha referit més que molt de passada a la participació sense concretar-la. Només, si un cas, s'ha referit vagament a un sistema mixt en el tractament, per exemple, dels problemes de turisme: sector públic, sector privat i hala!

També s'ha referit que els poders públics han d'esser vies de les administracions artístiques que es produeixen a la societat, quan parlava de cultura. I creiem que tanta vaguetat és simptomàtica. En aquest Parlament mateix, que es fa enfora encara d'esser una Cambra de la sobirania dels pobles de les Illes, hem assistit fa uns dies a la constitució de la Mesa on, per primera vegada a la nostra autonomia, les minories no hi són presents. La matemàtica electoral així ho permetia, als partits majoritaris que ho van imposar a la votació. Tanmateix, el número de vots és condició necessària però no suficient per garantir el funcionament democràtic.

Nosaltres, quan constatarem aquestes qüestions, també constatarem que no hi ha cap referència al tan demanat Consell Econòmic i Social de les Illes Balears i als sindicats o moviments marginals, o als col·legis professionals etc. Tampoc al Consell de Turisme, o a un possible consell escolar de les Illes Balears a integrar dins el pla per a un nou model educatiu i fins i tot per impulsar-lo. Per què no, per exemple, fomentar la creació de sòl per fer habitatges socials en cooperatives i amb base sindical. Pensem que els sindicats no són només articuladors de la reivindicació salarial, sinó també articuladors de la societat.

Dins la cultura social democràtica - ja sé que és absent a la immensa majoria d'escons d'aquesta Cambra però im-

porta la veritat, no la majoria - hi ha dues classes de salaris: aquell que es guanya des del treball i el que s'anomena indirecte: el transport, l'habitatge, l'educació, la sanitat, els parcs públics, etc. La qualitat de vida que tots volem per als ciutadans i les ciutadanes és realment a l'abast dels dos terços de la població treballadora. Aquí, Sr. candidat, no s'hi val el *laissez faire*. S'ha d'intervenir més enllà de subvencions i vostès, Srs. que han demostrat que en són, d'intervencionistes, defensors del sacro-sant lliure mercat, són els primers a propugnar la violació de les seves normes quan determinats interessos estan en perill. El *laissez faire* troba els seus límits quan es tracta de, per exemple, absorbir socialment les pèrdues de qualque empresa - potser cooperativa, fins i tot - o perquè, i cit textualment el seu discurs, el sector privat pugui crear riquesa i prosperitat, necessita que els poders públics creïn la infraestructura de tota classe que es necessita. No ho discutim, això, però que quedi clar que d'intervencionismes, n'hi ha i és que n'hi ha d'haver. En definitiva, com deia vostè ahir, establir tota casta de mesures per reconduir la situació actual del turisme a un model d'equilibri entre oferta i demanda.

Per cert, Sr. candidat, si ahir vostè es queixava de la pobresa del turisme de sol i platja, proclamava la necessitat d'evitar noves destruccions, convé recordar que fins fa ben poc temps, eren il·lustres membres del seu govern que, des de la Conselleria d'Obres Públiques, cantaven les excel·lències de la llei de l'oferta i la demanda com a únic mecanisme per regular l'ús del sòl. I ja ho veim: s'ha progressat. Ahir ens ho deia: no pretenc altra cosa que demostrar amb fets que podem continuar progressant, que hem d'actuar amb ponderació i prudència, però també sense por.

Nosaltres li volem dir que mantenir una política de medi ambient eficaç és la millor forma de progressar, si allò que realment importa és la qualitat de vida dels ciutadans a curt, mitjà i llarg termini. I no els fa por tot allò que ja han fet en vuit anys i les conseqüències que n'hem patit. Oblidin-se, per favor, de les directrius d'ordenació territorial, com de fet se n'han oblidat durant més de quatre anys, si aquestes directrius han de servir per consagrar el model de taca d'oli amb segones residències; això sí, se'ns va advertir que sense formar nuclis de població. Si han de servir per consolidar camps de golf i ports esportius, entre d'altres promeses realitzades ahir dematí. Per aquest "camí de progrés", com deia La Trinca, anar-hi anant.

Però pel que veim i venim dient fins ara, no li serà difícil col·legir que no podem votar a favor de la seva investidura, encara que li hem de reconèixer que hi havia coses en el seu discurs que ens ben agradaven, com allò, per exemple, del pagès com a gestor del medi natural o una major i més justa participació de les Balears en les inversions de l'Estat. No ho fariem, això de donar-li el vot, ni que embollicàs els mots del seu programa amb paper reciclat perquè, amb Wittgenstein, sabem que el llenguatge és objecte de manipulació social i que no té continguts ni significacions, sinó funcions.

Sabem, per exemple, que el Pla d'Ordenació de l'Oferta Turística que ahir ens prometia d'aplicar té uns criteris que es van aprovar dia 23 de febrer del 1989 i el tema és: -

s'ha realitzat, aquest Pla? És cert que no s'han duit a aprovació a causa de les implicacions de protecció urbanística i mediambiental que se'n derivarien? Definia, per exemple, zones saturades, zones d'esponjament entre nuclis de població i àrees naturals, els sostres mínims de qualitat exigibles a les places turístiques, etc. És cert que determinats membres del seu govern no s'hi van avenir a aplicar-ho? Feim preguntes.

Cal no oblidar, idè, el passat. Es deroga en el Congrés de Diputats una Llei de Centres d'interès turístic nacional, però la Conselleria de Turisme, pocs dies abans, aprova definitivament el pla urbanístic d'un centre d'interès turístic, el de Tirant, al Mercadal. Com quedam? No diu el seu discurs d'ahir, literalment, que deixarem definitivament de costat qualsevol creixement indiscriminat que no aportï res de nou a les coses que ja tenim i que generi simplement més oferta de turisme quantitatiu? Caldrà que bé s'expliqui, per convèncer un gat escaldat a qui aigua teba li basta.

Ens ha agradat sentir també algunes referències també a política industrial per a les Illes. Lligant temes com la creació de sòl industrial amb la implantació de tecnologies avançades i no contaminants. Bé. En prendrem bona nota des de l'escepticisme que ens dóna el coneixement que el seu Govern ha relegat a quasi la marginalitat a la Conselleria d'Indústria i Comerç. Què n'ha creat, del pla de reindustrialització? Com les flàviies de neu, ni aigua ni arrel, en aquests moments.

I del fracàs del punt estrella del seu discurs d'investidura del 1987, el famós pacte intersectorial, allò del germà gran que dóna la mà al germà petit per impulsar una economia integrada. Què n'ha passat, de tot això? Ha estat fins ara, idè, la Conselleria econòmica, aquesta d'Indústria, més tímida, no per manca d'idees sinó sobretot per manca de possibilitats financeres o inversores. Ens remetem cada any als pressuposts. Tanmateix, quan es parla tant de reconversió turística i es demanen ajuts, crèdits, impostos, subvencions de tota casta, vet aquí que la indústria del calçat, en recessió des de feia lustres, pràcticament des de l'any 1975, es recupera gairebé pels seus propis mitjans i sense artificials pilotes d'oxigen.

Compartim, senyor candidat, la seva preocupació en definitiva per l'ocupació i pels llocs de treball a les Illes Balears; creació de llocs de treball permanents, però, lluita contra l'estacionalitat i la precarietat en les condicions de treball. I vull dir, perquè no hem d'oblidar tampoc aquestes coses, que dia 4 de juny - just fa uns quants dies - moria, per accident laboral, un treballador a IFEBAL, precisament a una empresa firal del Govern de les Illes Balears.

La modernització i el canvi de model que ahir apuntava el Sr. Cañellas es basen en una anàlisi de conjuntura que compartim, en alguns dels seus elements. Per exemple, veim el problema de l'agricultura i demanam: quan, la reconversió del sector lleter a les Illes Balears? L'aplicació estricta de les quotes pot ofegar, i vostè ho va dir, definitivament els ramaders menorquins. Però què pensa fer el Govern davant aquestes situacions? A un programa de govern li demanam si farà vostè almenys, si més no, com un

altre president de comunitat autònoma del seu mateix color que va anar a Brussel·les a oferir una alternativa a aquest sistema.

Parlant de modernització de les estructures agràries, ens hem de referir forçosament a un tema que ha estat polèmic i que ho continuarà essent, perquè si volem ésser europeus, hem d'intentar deixar de banda els residus pre-revolucionaris (em refereixo a la Revolució Francesa, del 1789). La societat rural menorquina ja és ben hora que desaparegui del codi de dret foral a les Illes Balears. També és cert que el Govern central de l'Estat ha suprimit la via de l'article 808 per propiciar finançaments de reformes estructurals. Cal també aquí, i amb això tindran el nostre suport escàs, però real i eficient, davant el tancament de portes a vies de finançament que el camp a les Illes reclama i necessita.

És cert que les Balears han accentuat, el 1990, com vostè deia, els trets que han caracteritzat la seva economia des de començaments de la dècada dels 60. I és que créixer no sempre és progressar. Balearització: no s'ha aturat. Vuit anys del seu govern i ara, nova investidura. És en aquest context, i no en el buit o en les abstraccions, on hauríem d'analitzar la pèrdua de qualitat de vida o l'increment dels índex de malestar que han crescut a les nostres illes. El tema de la inseguretat ciutadana o l'ordre públic no és més que una punta d'iceberg d'aquest procés. I l'ordre públic no s'arregla aplicant només mesures repressives, per exemple, duent més policia, sinó atacant les arrels del mal al model consumista, al model culturalment individualista i insolidari que allunya els joves i els pares d'aquests joves - també ho hem de dir - d'ells mateixos, perquè no pensin, ni reflexionin, ni es lliurin a valors sense futur però que donen rendiment econòmic diari.

L'Entesa li exigeix, senyor candidat, un compromís sòlid per lluitar contra aquesta balcarització moral. Ha minvat la delinqüència perquè hagin augmentat el nombre d'efectius policials i els empresonaments? Crec que no. Quina relació hi ha entre empresonaments i reinserció? Escassa o nul·la. Per què a l'Estat espanyol no es fan públiques aquestes dades? Perquè no interessa qüestionar el sistema i la cultura de la insolidaritat, el model de vida que se'ns aplica. I això és característic de les polítiques de dretes a l'Estat espanyol, les faci qui les fa. Volem dir que encara que no tinguem una policia autonòmica - i bé que l'hauríem de poder tenir - es pot treballar en l'erradicació del tràfic de droga en un model social més integrat.

Avançaré perquè el temps s'acurça. Diàleg institucional, vertebració de la Comunitat Autònoma. La unitat que som tolera una pluralitat perceptible. Som pobles insulars. Des d'aquesta pluralitat, volem que sàpiga, senyor candidat, que més enllà dels colors polítics dels equips que governin les institucions, tots estam disposats a dignificar i a recuperar el paper institucional dels consells insulars com a institucions d'autogovern. Que a més a més del seu doble d'administració local, se'ls pressuposa l'autonomia de què parlen la Constitució i l'Estatut, però autonomia vol dir competències, recursos i capacitat autoorganitzativa.

Recordem, per exemple, que la potestat reglamentària normativa, capacitat autoorganitzativa en aquest cas, a la primera llei de transferències en matèria d'urbanisme, no hi és, se la reserva el Govern de les Illes Balears. Les migradíssimes quantitats destinades durant els darrers anys al consells per part de l'Estat i de la Comunitat Autònoma, impossibiliten fins ara no ja una acció eficaç des dels consells, sinó que els tenen paralizats *de facto*, almenys els consells petits, deixant de banda, si voleu, el de Mallorca. Són xifres insuficients, fins i tot per redactar amb un mínim de rigor i seriositat els plans d'acció i d'obres. Sense doblers, no hi ha actuació i sense fets que els ciutadans puguin constatar, els consells de les illes menors seran més organismes dedicats als jocs florals que no a una acció de govern eficaç i amb sentit.

En el desplegament de l'article 39 de l'Estatut, hem de superar les mínimes descentralitzacions que suposen les encomanes de gestió, finestretes de tràmits de sol·licituds dirigides al Govern balear en una cerimònia que a vegades confon als ulls del ciutadà l'administració local i l'administració autònoma. Sr. Cañellas, vam escoltar amb molta atenció aquest punt del seu discurs i vostè ens posava dos límits als traspassos, el de les matèries de l'article 39 i el de la pròpia capacitat de gestió tècnica i administrativa dels consells. Alerta, mosques!, si em permet aquesta expressió. Seran les lleis de transferències les que hauran de contemplar aquests mitjans i no han de gravar, aquestes lleis de transferències, els escassos mitjans econòmics i de personal que els consells insulars tenen. Seria una limitació excessiva. Potser no ens hem entès i tindrà ocasió d'aclarir-me aquest dubte. Quant a les matèries de l'article 39, evidentment, totes. L'Estatut ho diu. Però a més a més, l'Estatut deixa oberta la possibilitat que altres assumpcions del Govern de la Comunitat Autònoma via Estat també puguin descentralitzar-se.

Hem de prioritzar. Som conscients que hem de prioritzar i tot i amb això, encara que el seu discurs hagi resultat redundat quant al fons, volem reconèixer-li que, en les formes, ha millorat. En primer lloc, senyor candidat, s'ha referit a la Comunitat Europea sempre des de la visió de l'Europa dels mercaders, la dels fluxos de capital, no així Europa com a espai social, una Europa que obliga a establir un canvi profund en la concepció de progrés. A partir d'ara, el repte de països avançats serà no només el benestar de la seva població, sinó distribuir els recursos en el conjunt del planeta, tot aplicant polítiques de solidaritat ambiental. El progrés de la futura Europa no es pot fer en detriment dels països pobres. Només amb una visió d'interdependència i de consciència global, ajudada per unes legislacions adequades, podrem avançar en l'objectiu de viure en un continent on es respectin també els drets socials, culturals i lingüístics de cada comunitat nacional.

Avui, quan els mitjans de comunicació ens donen la mala notícia de guerra a Iugoslàvia, hem d'insistir des de les Illes Balears en el foment de la cultura de la pau per a la solució dels conflictes. Si hem d'esser una regió europea, no hem de renunciar a res d'allò que és patrimoni comú de les nacions civilitzades i de la tradició humanística. Per això el nostre grup no renuncia al dret d'autodeterminació dels

nostres pobles i denunciem els comportaments hipòcrites dels qui s'escarafallen i s'escandalitzen pel nostre captivament, però aplaudeixen el ritme que marquen els imposadors de vells o nous ordres internacionals quan es tracta de lloar els processos independentistes en els països bàltics i condemnem o callen el mateix ritme marcat davant les igualment legítimes aspiracions autodeterministes en els països balcànics. O és que Croàcia i Eslovènia estan massa prop de la Mediterrània i al Mare Nostrum no es poden consentir les vel·leïtats que s'impulsen a altres indrets?

Convé, Sr. Cañellas, vostè que està cridat a esser President del Govern de les Illes Balears, que tenguí molt en compte allò que ha passat recentment a Còrsega, i allò que passa a l'Alger, molt més prop geogràficament de Palma que no Madrid i del que podria succeir a les voreres de la Mediterrània oriental i a la Mar Tirrena, així com la forta pressió migratòria que ve del Magreb, les conseqüències de la qual comprovam amb l'aplicació d'una dolenta llei d'estrangeria que no té res a veure amb l'ideal humà de l'Europa dels pobles.

Això són visions des de les Illes Balears. I en aquest sentit, de les possibilitats de renaixença de les nacions sense estat, ens ha agradat molt escoltar la lectura de la pàgina cinquena del seu discurs, on vostè manifesta la voluntat d'inserir la nostra regió o arxipèlag dins l'eix mediterrani al costat de les dues comunitats autònomes que demostren un alt grau de dinamisme: Catalunya i el País Valencià. Sàpiguen tots els que ens qualificaven d'il·lusos perquè defensam des de sempre la realitat d'un àrea nacionalitària dels Països Catalans, que la viabilitat d'aquesta utopia vindrà no sols pels lligams culturals i lingüístics, sinó també via d'infraestructures que potenciïn la relació econòmica. No debades el vell jacobinisme d'estat tendeix a enfortir altres objectius nacionalistes, com són el traçat del tren d'alta velocitat o l'Expo 92, commemoració del cinquè centenari i lamentam la postura seguidista del Govern de les Illes Balears en aquesta celebració d'un desencontre de cultures.

Senyor candidat: donant per acceptable que hi ha una base nacionalitària i que els trets configuradors del nostre caràcter com a Illes Balears hi són, la qüestió que ens ha de preocupar no és altra que la d'evitar el procés de pèrdua accelerada d'allò que de manera abstracta vostè anunciava com a senyes d'identitat i que per descomptat va molt més enllà dels aspectes lingüístico-culturals i remetent globalment al model de convivència i a la qualitat de vida dins l'àmbit d'un territori i un medi ambient que ens haurien de permetre, a nosaltres i a les generacions futures, un reconeixement recíproc, un exercici afectiu de competència comunicativa com a condicions necessàries perquè les generacions successives dels nostres pobles tinguin autonomia dins el diàleg i en la presa de decisions.

El tema prioritari per ventura serà com aturar la degradació eco-nacional, i en el camí d'una política de redreçament, es desvetlla la consciència d'esser part d'una nació construïda "en clau de volta", com deia Josep Maria Llompart, des de cada illa, des de les illes, i amb l'horitzó ampli d'uns Països Catalans amb perfil propi dins Europa. Això implica transcendir els fets de cada dia i pensar en un pro-

jecte de país capaç d'esdevenir una utopia mobilitzadora, un projecte de futur a treballar pel qual tothom s'hi ha de poder sentir convocat. Cal abandonar el vol ras dels sectarismes i desqualificacions simplificadores que, per suposat, nosaltres no farem.

Tenir un projecte de país, repetim, ha d'implicar un grau d'assumpció molt més ferm de les potencialitats, escasses però reals, que un Estatut d'Autonomia i una Constitució ens donen. No és ètic fer victimisme i lamentar-se per unes mancances competencials a la nostra Comunitat que efectivament són certes, mentre aquesta Comunitat és governada amb criteris de clientelismes, de grups d'interessos, de mercadeig del territori de valors naturals, amb una visió cultural d'encefalograma pla o amb una administració pública caòtica i una actuació institucional basada en el gest i en la renúncia. Cal que les forces polítiques de la nostra societat esdevinguem pioneres amb propostes positives si volem ésser respectats a Madrid, respectats a tot arreu. Contra les lamentacions i el victimisme, l'Entesa de l'Esquerra de Menorca proposa l'exercici polític dels drets i les possibilitats que tenim en aquests moments.

La nostra tasca, idò, ha d'ésser modesta. El nostre desig i el nostre compromís són esdevenir un país normal, un país fet d'illes. Cadascuna n'és, de país, com a illa. Illes que s'ajunten lliurement i aporten la seva forma d'ésser a un projecte fet de països. Un país on la gent s'expressa amb llibertat i crea dia a dia la seva cultura de manera natural sense complexos, sense renúncies, sense excepcionalitats.

Jo volia recordar a aquesta Cambra i sobretot al candidat a la presidència, ja que va fer una referència escassa, breu, al tema de la cultura, al procés de construcció del nostre país, que hi va haver un ministre francès de cultura, André Malraux que, com a gran escriptor que era, tenia una gran autoritat moral. La seva opció va ésser relativament modesta. Els seus mitjans eren tan escassos com els que ha gestionat el Govern balear, *mutatis mutandi*. Però el seu paper va ésser molt més important, perquè l'actitud que va adoptar va contribuir al fet que la dreta d'aquell país, França, admetés que la cultura mereixia ésser objecte d'un cert esforç per part dels poders públics.

Nosaltres voldríem, idò, en aquest debat d'investidura, tot i saber que el vot no serà per al seu programa, fer avinents aquestes qüestions. Volíem dir-li que des de Menorca, amb una presència al Parlament i per tant, amb un compromís d'illes i un compromís autonòmic, ens trobarà en tot allò que signifiqui desplegament estatutari i construcció d'aquesta Comunitat. Pot comptar amb nosaltres en tot allò que sigui oposició lleial, que significa contrast de programes, però significa també assumpció de fidelitat amb el país. Òbviament, el seu Govern està més compromès que cap d'altre amb aquesta fidelitat i amb aquest compromís. Sàpiga, idò, Sr. President, que l'Entesa de l'Esquerra de Menorca no li pot donar el seu vot, però continuarem fent feina en aquest Parlament perquè les transformacions socials i estructurals que necessita la Comunitat Autònoma siguin efectives. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. López i Casasnovas.

Pel PSM - Nacionalistes de Mallorca, té la paraula Mateu Morro i Marcé.

EL SR. MORRO I MARCÉ:

Gràcies, Sr. President; Sres. i Srs. Diputats: en primer lloc, vull felicitar - crec que ho hem de fer així - el grup del Partit Popular - Unió Mallorquina i el seu candidat, Sr. Gabriel Cañellas, pels resultats obtinguts a les passades eleccions, que asseguren, no hi ha dubte, a la seva força política la majoria absoluta en aquesta Cambra representativa. Felicitació que faig extensiva al conjunt dels diputats electes i formacions polítiques presents en aquest Parlament.

Els diputats del PSM - Nacionalistes de Mallorca, al costat dels diputats de l'Entesa de l'Esquerra de Menorca volem enfocar la nostra tasca parlamentària com no podia ésser d'altra manera, com una expressió coherent del nostre programa polític basat en una visió nacionalista, d'esquerres i ecologista del futur de les Illes Balears.

El creixement electoral de les nostres candidatures, la certesa que representam una part significativa de la població de les illes, ens fa sentir també una profunda responsabilitat. Responsabilitat que sentim augmentada en valorar allò que significa per a qualsevol força pròpia i específica de les Illes anar fent un treball constant, amb uns recursos molt concrets i a més mantenir una incidència social i política creixent. Aquesta responsabilitat ens farà accentuar característiques que han estat sempre pròpies del nostre grup parlamentari a totes les legislatures a les quals l'hem format, conjuntament amb l'Entesa de l'Esquerra de Menorca.

La nostra intentarà ésser una aportació basada en el treball coherent i rigorós, des de la nostra realitat numèrica, no hi ha dubte, però també, en aquesta Cambra, des d'una visió clara de quina és la correlació política existent i la convicció de la importància democràtica del Parlament de les Illes Balears dins el conjunt de les nostres institucions.

El Parlament de les Illes Balears ha d'ésser un instrument legislatiu eficaç, ara i demà, un marc de debat, de control democràtic de la gestió de govern i un reflex transparent de la nostra societat. Aquest és un caire sobre el qual volem fer èmfasi, perquè la possibilitat d'anar endavant en el camí de l'autogovern depèn sobretot de la consciència autonòmica, de la consciència d'autogovern que si guem capaços de crear, consciència que exigeix a totes les institucions capacitat d'incidir en la vida concreta i quotidiana dels ciutadans d'aquestes illes.

Voldria deixar molt clar que l'actitud dels diputats del PSM - Nacionalistes de Mallorca serà de donar suport a totes aquelles propostes, vénguin del grup que vénguin, que representin, al nostre entendre, d'acord amb el nostre programa, un avanç per a les Illes Balears i en canvi, serem crítics i ens oposarem a tot allò que des del nostre punt de vista signifiqui destruir el territori, consolidar situacions de

desequilibri social, augmentar la nostra dependència econòmica o política o fer malbé la nostra identitat de país, la nostra identitat nacional.

Des d'aquest punt de vista, treballarem d'una manera constructiva i crítica per fer que el Parlament compleixi les funcions democràtiques que li són pròpies. Seria un error molt greu, de banda de la forma majoritària, del grup del Partit Popular - Unió Mallorquina, no fomentar i tenir un esment acurat de la vida del Parlament de les Illes Balears. Allò que ens preocupa - i així ho hem de manifestar - és saber quin cas es farà del Parlament. S'actuarà, com s'ha fet tantes vegades, sense tenir en compte els acords parlamentaris? S'escoltaran les propostes formulades per diferents grups? Serà el nostre Parlament una espècie de frontó on la norma dominant serà imposar la contundència dels vots i deixar de banda totes les raons? Són temes, entre molts d'altres, que ens preocupen i els volem plantejar.

Però entrem ja en els aspectes del programa de govern exposats ahir. Crec que en primer lloc hem de fer notar que hem trobat molta ambigüitat, molta generalització i en canvi, hi hem trobat a manca una major concreció en molts de temes, en temes centrals, com són ordenació del territori, medi ambient, economia, turisme, política cultural i d'altres. Són moltes les qüestions que no ens han quedat clares. Volem dir també que coincidim amb moltes de les anàlisis, dels punts de diagnòstic fets i en concret, amb molts dels aspectes exposats sobre la integració europea i el paper de les Illes Balears dins el seu context geogràfic, que no és altre, evidentment, que el de la Mediterrània nord-occidental.

Però voldríem que aquesta visió global que en molts d'aspectes compartim, fos qualque cosa més que belles, interessants i aportadores paraules. Fins ara, el que passa - i el món agrari n'és un exemple - és que tots els efectes de la integració europea ens agafen per sorpresa. No hi ha cap política amb una perspectiva, amb una capacitat de previsió. Quantes vegades, en anteriors legislatures, el nostre grup parlamentari ha presentat aquests problemes? Continuarem fent d'Europa una bella paraula i, en canvi, l'actuació de la Comunitat Autònoma serà absent o en tot cas, molt mínima, en la preparació de les nostres estructures econòmiques i socials per poder aprofitar com hauria d'esser, els avantatges de la integració a Europa i no just en rebre els desavantatges? Continuarem sense fomentar la creació d'una oficina de la Comunitat Autònoma a Brussel·les?

I referint-nos també a la nostra integració regional dins el nostre context geogràfic, prendrem cap iniciativa concreta de col·laboració, no ja tan sols en el terreny lingüístic i cultural, que és ben necessari, sinó en el terreny econòmic, amb les comunitats autònomes de Catalunya i el País Valencià, que formen el nostre marc natural d'integració europea. La nostra societat o, millor, les nostres societats - perquè la diversitat insular és un fet evident i no té per què ésser gens negatiu - són dinàmiques, vives, amb capacitat creativa, amb grans possibilitats. Seria imperdonable que per una visió limitada i provinciana, es desaproveguessin opcions de modernització i d'integració dins l'Europa del pròxim futur. Els nostres pobles han d'esser protago-

nistes dels canvis que s'estan produint. No podem acceptar una marginalitat consentida a un racó de l'Europa del futur i la Comunitat Autònoma de les Illes Balears ha de tenir aquesta voluntat, uns plantejaments ambiciosos i ho ha d'expressar amb actuacions concretes.

Fins ara s'han fet molts d'estudis. Ben segur que molts d'aquests estudis han estat positius, llibres blaus, verds o blancs, de molts de colors, però de cara a aquest futur tan ple d'urgències jo faria una pregunta molt concreta al candidat del Partit Popular - Unió Mallorquina: concretaran o continuaran fent estudis? Els pròxims anys seran decisius i tota inhibició serà molt negativa. Ens temem, vista l'experiència d'aquests darrers vuit anys, i tenint en compte les paraules d'ahir, que aquest model econòmic, social i cultural que els darrers anys, com vostè reconeixia, ha incrementat els seus aspectes de desequilibri i dependència, de depredació del medi ambient es continuarà consolidant. Vostè deia ahir que les Balears han accentuat el 1990 els trets que han caracteritzat la seva economia des de començaments dels anys 60, però jo em deman: hem d'acceptar que aquests canvis creïn absolutament inevitables? No podem perdre de vista que vostès han gestionat la Comunitat Autònoma els darrers vuit anys. Nosaltres pensam que amb una actuació determinada, sense por, clara, s'hauria pogut fer una labor de govern que corregís aquests aspectes reals de desequilibri i no que els accentués, com creiem que ha estat.

Compartim molts dels aspectes analitzats: polarització de les activitats econòmiques, retrocés agrícola i ramader, poca integració de la indústria, dependència de la nostra economia d'un turisme de sol i platja, estacionalitat... Evidentment, són temes que estan a l'ambient, que són difícilment discutibles, però la pregunta és aquesta: què feim davant això? Si les Illes Balears volen tenir qualque opció per al futur, han d'evitar la terciarització absoluta, s'ha de reestructurar el sector turístic i ahir se'n va parlar molt poc, s'han de fomentar els altres sectors productius i en el programa exposat ahir, dins la seva ambigüitat general, es feien afirmacions que poden ésser molt perilloses. Convertir les Balears en un sud atractiu per a la implantació de residents del nord, oblidant els límits de les nostres possibilitats de recursos (sòl, espais naturals, aigua, energia) pot dur simplement a un carreró sense sortida, a augmentar la realitat de problemes que ara ja són molt greus, a un turisme pot dur, en definitiva, encara més massificat i encara més barater.

D'esser una regió privilegiada, com vostè deia ahir, podem passar a ésser una regió desgraciada. El foment de la urbanització massiva i extensiva, l'ús i abús de la retòrica del turisme de qualitat per amagar, al nostre punt de vista, simplement, més oferta, els camps de golf, que són més urbanitzacions a sòl no urbanitzable, els ports esportius, que són més degradació del litoral, creim que no duran a cap canvi real, sinó tan sols a permetre determinades operacions econòmiques que sense dubte provocaran guanys immediats a determinats sectors, grups concrets, però que per ventura hipotecaran el nostre futur col·lectiu.

Vostè parlava ahir també - és un dels aspectes con-

crets, que n'hi va haver, del seu discurs - de l'aplicació del Pla d'Ordenació de l'Oferta Turística. Nosaltres li feim una pregunta molt breu i molt clara: quan es durà endavant aquest Pla? I ens demanam: o és que se cedirà davant un conjunt d'interessos creats, concrets, que s'oposen a perdre determinades expectatives? Perquè aquest és un altre tema del qual ahir es va parlar molt: les expectatives i la seguretat jurídica dels ciutadans. Nosaltres pensam que les expectatives i la seguretat jurídica de qualsevol grup econòmic no poden servir d'excusa per no actuar, per no planificar, per passar dels estudis i els gests al terreny dels fets, de les actuacions. Pensam que no podem convertir en bandera aquestes expectatives i aquesta seguretat jurídica hipotecant la seguretat i les expectatives del conjunt de la col·lectivitat, perquè la qualitat de vida, que tant alabam, és un fet que no és etern, no és un fet segur i immutable, és un fet que depèn d'actuacions polítiques concretes i aqueixes són les que hem trobat a mancar, les que no hem vist denunciades en el seu discurs.

En política industrial, també creim que fa falta molta més concreció. Com serà aqueixa estratègia de desplegament i innovació tecnològica? Hem sentit que es tracta d'afavorir les inversions estrangeres, de les multinacionals que cerquen condicions avantatjoses. Molt bé. Però on?, de quin casta?, quin sòl industrial s'ha de crear?, quins efectes, quines repercussions tindrà sobre el conjunt de l'economia? Es pensa complir el Pla de Reindustrialització? Es prendran mesures per facilitar la consolidació i l'adaptació a les noves condicions, de la indústria tradicional existent? El foment dels distints sectors productius no pot basar-se tampoc en declaracions de bones intencions o declaracions de cara a la galeria.

L'agricultura i la ramaderia d'aquestes illes viuen una situació crítica i estam fermament convençuts que el seu sosteniment i el seu foment són una tasca prioritària del govern i això, lamentablement, no ha estat així fins ara. És ver, es deia ahir i hi estam d'acord, que cada cop hi ha més burocràcia, més papers, més dificultats perquè les ajudes arribin als pagesos. Però què ha fet la Comunitat Autònoma de les Illes Balears per disminuir-les? Què farà en el futur? Com es potenciaran els serveis de formació i informació als pagesos? Quins comptes fa el Govern respecte d'AGAMA? No es fomenta també la inseguretat i es juga amb les expectatives dels pagesos d'aquest país? Continuarem fent llibres verds? Quines actuacions concretes, d'urgència, es pensen emprendre en el terreny agrari? Perquè aquí, sí, senyor candidat, no hi pot haver dilacions. O s'actua o ja no hiserem a temps. I del contingut del discurs d'ahir dubtam que aquest famós llibre verd, aquestes continuades declaracions d'intencions, aquests estudis, aqueixes propostes, no siguin més que altres estudis que acaramullar a les ja carregades prestatgeries del Govern.

Hem d'entrar, encara que sigui ràpidament, en la política d'ordenació del territori. El medi ambient i la natura han estat paraules molt sentides, molt esmentades, molt recordades ahir al matí. Es va dir que s'ha fet molt per la millora de la qualitat del medi ambient. La veritat és que quan sentia aquestes paraules no podia deixar de pensar en la Barca Trencada, en Mondragó, en les pedreres il·legals,

en els abocadors incontrolats, en la degradació intensa que ha patit el nostre país en el terreny del medi ambient i de la natura els darrers vuit anys. I a la vegada, sentiu-lo, les seves referències concretes, ben clares, als camps de golf i als ports esportius no podien deixar de configurar un projecte on el tema del medi ambient, de la natura, de l'ecologia, es converteix en una frase ritual, que queda molt bé, que acompanya molt, que està de moda, però desprovista de contingut en els fets i en les idees. Vostè, Sr. Cañellas, ha dit qualque vegada que vol canviar la Llei d'Espais naturals. Li agrairíem que ho aclarís. En quins aspectes concrets ho vol fer?

Tota aquesta problemàtica econòmica, mediambiental, prioritària, bàsica, la discutim en funció estrictament del benestar i la justícia dels ciutadans d'aquestes illes. Una altra de les mancances que ens sentim obligats a fer constatar és la d'un autèntic programa de política social, de política de treball. És ver que el Projecte Home ha tengut uns bons resultats, però hi ha més problemes i més necessitats. No ens hem de conformar d'una manera cofoia amb algunes realitats existents, sinó que hem de tenir una visió més global. Hi ha problemes relacionats amb la marginació, de bosses de pobresa, d'habitatge; hi ha tot el problema global de la joventut de les nostres illes. El problema de la droga té uns orígens socials i econòmics evidents, com el té el problema de l'ordre públic i la seguretat ciutadana i sobre aquests problemes s'hi pot actuar. La Comunitat Autònoma de les Illes Balears hi pot actuar. És més, hi ha d'actuar. Ha mancat, aquests anys, un clar projecte, una opció, dirigit a fer una societat solidària on la riquesa permeti unes millors condicions d'assistència sanitària, de cultura, d'educació, de treball, a tots, sense marginacions de cap casta.

I això mateix que deim referit a la política social, ho podríem dir respecte de la política cultural. Va esser també la maria del seu discurs. Va parèixer que vostè, a la política cultural, no li donava massa importància, amb les seves paraules. Nosaltres pensam que una política cultural amb una visió de país, amb una visió nacional, no es pot limitar a esser una política efectista, d'imatge, externa, amb una paraula: d'inauguracions. Hi ha a les nostres illes un gran dèficit d'infraestructures culturals. No sols manquen carreteres, que és evident que en manquen. Hi ha una gran mancança d'infraestructures culturals. Fa falta una visió nacionalitzadora de la nostra cultura, perquè pensam que una de les grans tasques és fer una societat integrada culturalment. I no hi ha esperit d'autogovern, no hi ha opció per arrelar la consciència autonòmica si la cultura, si la consciència d'identitat i de poble no és fomentada, no és assumida plenament per les institucions autonòmiques.

En el terreny concret de la recuperació de la nostra identitat, de la nostra cultura, els mitjans de comunicació hi hauran de tenir un paper fonamental. Vivim a una societat de la comunicació, a una societat de la informació. Ens va estranyar molt veure que aquests temes s'obviaven, que no es feien referències a la Televisió Autonòmica. Ens agradaria saber si dins el seu projecte s'hi contempla una futura televisió autonòmica. Quin paper jugaran les televisions locals? S'actuarà amb decisió per augmentar l'oferta televisiva en la nostra llengua? Amb una paraula, si el Go-

vern balear assumirà una política cultural integrada, global, que contempli una actuació decidida en temes de mitjans de comunicació i en molts d'altres temes.

Hem viscut, els darrers anys, una situació caracteritzada per una gran immigració. És evident que això ha plantejat una temàtica que necessita un tractament a nivell de política social i econòmica. Però la constitució d'una societat integrada culturalment demana un esforç institucional per fer una política cultural integradora. Ha pensat, el candidat del Partit Popular - Unió Mallorquina, en la possibilitat, en la necessitat de dur a terme una política global, coherent, cultural, social i econòmica de cara a la immigració present i futura, que evidentment hi serà?

Respecte de la normalització lingüística, sorprèn que una vegada més, com l'any 87, no s'hagi fet cap referència a la Llei de Normalització lingüística aprovada en aquest Parlament i lamentablement tan incomplida. Si haguéssim de fer cas a les paraules del candidat del Partit Popular - Unió Mallorquina, aquest aspecte de la política cultural del Govern autonòmic és ben magre, gairebé negatiu. Dues idees: no a les imposicions i defensa de les famoses modalitats. Debats sentits i en els quals ara, potser, seria ociós entrar-hi. Allò que ens preocupa i que ens demanam és que no s'entri en altres problemes molt més vius. Es normalitzarà l'administració autonòmica? Complirà el Govern de la Comunitat Autònoma la Llei de Normalització Lingüística? Continuarem també en aquest terreny amb declaracions, amb generalitats repetides una i altra vegada?

Per acabar, em vull referir als problemes de l'autogovern. No hi ha dubte que són certament prioritaris i importants. Els diputats del PSM - Nacionalistes de Mallorca anunciam que continuarem donant suport a totes les iniciatives que ens duguin a augmentar competències i millorar el finançament. En aquest sentit, pensam que els pròxims anys han d'esser decisius i no ens conformam, ni crec que basti, a veure tirar pilotes defora, a passar la culpa d'uns als altres. Certament, el Govern central, el Govern de Madrid, ha actuat amb una profunda ignorància dels nostres drets d'autogovern, de les nostres condicions específiques, econòmiques, d'insularitat, culturals, etc., però avui, referint-nos a un programa de govern, a un programa de govern per a la nostra Comunitat Autònoma, ens hem de demanar quins esforços s'han fet en aquesta problemàtica, en relació amb l'Estat, quina és la política que durà el Govern per tal de fer realitat el desplegament de l'autogovern i la millora del finançament, com es pensa desbloquejar la situació en què es troba la reforma de l'Estatut.

Som un país que s'autogoverna molt poc, un país que pràcticament no es governa gens, són moltes les necessitats i les urgències, i no creim correcte donar la culpa permanentment a fora, donar la culpa als altres. Què feim nosaltres?, què fa la Comunitat Autònoma?, quines gestions, quines actuacions concretes es fan? Es molt fàcil dir que els problemes són al Parlament de Madrid, és molt fàcil dir que allà no atenen les nostres demandes, però què es fa en concret a les Illes Balears per utilitzar al màxim totes les possibilitats? Treballaran vostès per desenvolupar l'autonomia, per fer-la present dins la nostra societat?

El nostre grup, la passada Legislatura va presentar una Proposició de Llei sobre el Síndic de Greuges, aquesta Proposició no va ser tenguada en compte, es pensa completar el disseny institucional previst per l'Estatut?, pensem abordar temes com la Sindicatura de Comptes i el Síndic de Greuges?

Respecte dels consells insulars realment es varen sentir propostes concretes, propostes que fa falta veure quin ritme, quina periodicitat, quin calendari duran. A nosaltres ens agradaria conèixer-les en concret, saber com es durà a terme aquesta descentralització necessària a favor dels consells insulars, quina proposta concreta es farà respecte del Consell Insular de Mallorca, encara que s'insinuà en alguns aspectes, i quin calendari se seguirà.

No s'ha parlat per a res de la millora de l'administració pública, i és un tema bàsic, és un tema essencial, els ciutadans d'aquestes illes, amb la seva relació amb l'administració, tenen dret a una administració àgil i eficaç, què es farà en aquest sentit? Tenim una autonomia amb pocs recursos, una autonomia pobre, una autonomia amb un finançament molt flac, és una realitat que no podem negar. La situació actual és difícilment sostenible si no ens conformam amb aquesta situació pobre, i crec que tots els grups presents a la Cambra hem de tenir com a prioritat fer possible el seu canvi.

Pensam, en definitiva, que hi ha un conjunt de valors que s'han de defensar, conjunt de valors que tots els grups parlamentaris, que en concret el PSM-Nacionalistes de Mallorca vol fer bandera i vol treballar, com he dit, d'una manera constructiva i crítica a la vegada, perquè creu que són valors substancials de la nostra comunitat nacional, del nostre poble, del nostre país. Valors com la nostra cultura, com el nostre idioma, com el territori, que no són valors simplement mediatitzats en funció d'uns valors econòmics, sinó que són valors en ells mateixos, valors als quals vostè en el seu discurs, en el seu programa, si li podem dir programa, ha fet algunes referències concretes. Però, sobretot, hi ha hagut moltes generalitats, moltes ambigüitats.

Pensam que el gran repte de l'administració autonòmica serà, ha de ser, passar als fets, deixar les fórmules rituals, deixar les frases fetes i passar a actuacions concretes. Fa falta impulsar una política econòmica coherent, que tenguí en compte la situació de l'oferta turística, que tenguí en compte les necessitats de la pagesia, l'artesania, la indústria, el comerç d'aquestes illes, fa falta, en una paraula, un projecte de país, un projecte propi, i no una administració limitada, pobre, al servei, sovint, dels interessos més concrets de la nostra autonomia.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Morro i Marcé. Queda suspesa aquesta Sessió fins avui horabaixa a les quatre i mitja. Gràcies, Srs. Diputats.

EL SR PRESIDENT:

Té la paraula el candidat Sr. Gabriel Cañellas i Fons.

EL SR CAÑELLAS I FONTS (Gabriel):

Gràcies, Sr. President.

Voldria, Sres. i Srs Diputats, que les meves primeres paraules, tant en nom meu com en nom del grup que represent avui aquí, fossin d'agraïment, d'una manera generalitzada, per a tots aquells que des d'aquesta tribuna i al llarg de la sessió d'avui matí, han començat o han intercalat dins la seva intervenció, la seva felicitació o enhorabona per a un grup que al llarg de les eleccions i en concret dia 26 de maig, va obtenir una majoria dels electors que ha permès fer possible que avui aquí el seu representant, o ahir i avui aquí, fes el discurs d'Investidura i presentàs en nom seu un programa d'actuació i de govern. Agraïm aquesta felicitació, i jo particularment la faig extensiva a tot el grup, perquè el mèrit és seu.

També voldria, si m'ho permeten, justificar de qualche manera que faci una contestació una mica global als grups minoritaris, perquè, tal vegada passant-me de llest, pens que hi ha hagut una mica de dolentia parlamentària, en el bon sentit de la paraula, a l'hora d'aprofitar el que el Reglament els permet sobre constitució de grups en el darrer minut, per tenir en aquesta tribuna, per part de alguns, una representació, una extensió molt més àmplia del que realment els seus resultats -pels quals també els donam l'enhorabona- els haurien permès si haguessin constituït el grup en el moment oportú. Dic això perquè també és lògic que el President o el candidat a President pugui aprofitar els avantatges que el Reglament li dóna i contestar, en lloc de com hauria estat tal vegada la cortesia parlamentària a un Debat d'Investidura, un a un i punt per punt, d'una manera molt més global, per tornar les coses al seu just terme i no donar-los més importància que la numèrica que com a partit separat realment tendrien.

Per a un que ja no és la primera vegada que surt a aquesta tribuna a defensar un programa, no li és difícil entendre les distintes postures que s'adopten davant aquesta exposició de programa, ha passat en debats d'investidura, ha passat en debats de caràcter general, ha passat en altres ocasions. Si el discurs es basa en principis generals i en plantejaments programàtics, se li repassa la lliçó a qui ha fet el programa dient, vostè no m'ha contestat a això, ni a això, ni a això, i s'arriba a una permenorització tan grossa que requerirà més de quatre anys de govern per anar contestant una per una i fil per randa.

Si, al contrari, en alguna ocasió, es basa la intervenció en actuacions de caràcter més puntual, perfilant determinades polítiques concretes, llavors l'acusació és, molt al contrari, no hi ha més que una sèrie desfilagassada d'actuacions puntuals que no són comprensibles en un programa global i no poden conduir a cap actuació favorable. Bé, un ja s'avesa a tot i comprèn que els que des de l'Oposició han de fer i han de rebatre les actuacions de qui presenta el programa, agafin la postura contrària a la que s'ha adoptat.

I nosaltres, sincerament, quan vàrem fer, ahir, el plantejament d'un projecte polític, d'un projecte d'actuació política, el volguérem fer des d'un punt de vista global i gene-

ral. Tan global i general com era el programa que presentàrem a les eleccions, tant és així que un mitjà de comunicació, just abans o al mateix temps de presentar el programa aquí, ahir al matí, el treia ja publicat, almanco resumit, i a preguntes meves de, i com sabies què diria?, ha contestat, lògicament, he transcrit el programa electoral, i la coincidència era absoluta.

Idè si, hem fet un projecte global, hem fet un plantejament general i al llarg de quatre anys anirem fent el resum punt per punt i l'exposarem en aquesta Cambra perquè el puguin anar aprovant, modificant, fent els seus plantejaments, assumint tot allò que és bo i creant una actuació encara més perfeccionada.

Quan examinava, escoltant els distints grups, quina era la resposta que aquest programa havia produït dins els distints portaveus, jo he entès que hi havia qualche grup que l'hauria de definir per una certa inquietud, un grup que, si bé podia assumir gran part dels plantejaments perquè amb moltes coses, almanco a nivell general, havien de ser els mateixos que havien fet nosaltres, se li plantejaven algunes inquietuds quant a formes, a maneres i a temps. Eren inquietuds d'un grup insularista, en el sentit de defensa dels interessos primordialment d'una illa, perquè jo no vull renunciar de cap manera a considerar-me ni crec que cap dels que formen el meu grup, tan insularista com ho pugui ser qualsevol, tan insularista com ho pugui ser Unió Mallorquina, tan insularista com ho pugui ser els distints membres del Partit Popular de cadascuna de les illes o de qualsevol dels altres grups que defensen els interessos de la seva illa i defensen els interessos generals de tota la Comunitat.

A un altre grup l'hauria vist carregat de dubtes, plantejant preguntes, moltes vegades ell mateix donant-se les respostes perquè el programa que nosaltres avui presentam no és un programa elaborat avui per a demà, sinó al llarg de quatre i de vuit anys de govern, al llarg de les actuacions de distints grups, partits, als quals fins i tot hi ha hagut participacions.

A un altre grup l'hauria de definir, ja sé que sempre em diu que faig el mateix, avui canviaré un poc, per un lament molt mesurat, molt més mesurat que altres vegades, però m'ha sonat una mica a lament. Si bé és cert que jo destacaria d'aquesta gran intervenció la seva voluntat, com sempre demostrada, d'aportació de tot els que ells atenguin i puguin al que sigui el desenvolupament i el relançament de les nostres illes.

I de l'altre grup destacaria que, havent començat per una gran petició de diàleg en aquest Parlament, la veritat és que després aquesta petició de diàleg ve acompanyada d'una total i absoluta desconfiança, desconfiança en la nostra capacitat, en els nostres plantejaments, en la nostra voluntat d'actuació i en els principis que ens han de regir al llarg d'aquests anys.

Bé, idè si és així, jo voldria que cadascun d'ells pensàs un poc i que si a l'hora, perquè el vot ja el tenen decidit i ens l'han anunciat, per tant no té raó de ser que tracti de

convèncer-los que el canviïn o el modifiquin, que almanco cadascun des de la seva òptica ens doni un marge de confiança, perquè si és ver que els plantejaments poden ser comuns i ens diferenciam més que res en la manera de donar-los forma, també és cert que tot es pot arrenjar i que les formes poden ser modificades tant com sigui necessari per tal que les nostres actuacions no es diferenciïn tant després. No es diferenciïn ni en despesa pública, ni en territorialització, ni en els conceptes d'autonomia plena, ni en totes aquestes actuacions que se'ns demanen en temes d'aigua, en temes de comerç, perquè primer, per poder-los donar una resposta des del Govern, haurem de menester, en alguns dels casos en què ens ho han sol·licitat, unes majors competències que tenim sol·licitades des de fa molt de temps, i encara no hem aconseguit.

Un absolut i vertader rebuig l'hem de fer a una interpretació que alguns membres dels Grups Parlamentaris que avui dematí han parlat, i alguns altres no parlamentaris, han volgut fer d'una part del nostre discurs. I perquè les coses quedin clares, voldria tornar a fer referència a aquest apartat del discurs d'ahir on parlàvem de la necessitat d'insertar-nos dins l'eix mediterrani d'expansió d'Europa. Que ningú no ens confongui, i si la meua intervenció em va donar peu amb la mateixa intensitat ho aplicaré, que ningú no confongui les meves paraules per interpretar que això sigui una voluntat meua i del meu grup, d'entrar, o promocionar, o crear o interessar-nos en absolut per una altra ampliació del concepte geogràfic que ens dugui a incloure'ns ni políticament ni territorialment dins els Països Catalans. Amb tot el respecte que una actuació de caràcter cultural i lingüístic pot tenir molt distinta de qualsevol actuació en el camp econòmic o polític, que no podem acceptar.

Volem quedar insertats dins l'eix mediterrani en tant que nosaltres volem estar dins aquest conjunt de regions d'Europa amb les nostres peculiaritats pròpies i distintes que ens permetin ser el millor dels racons d'Europa a l'hora de poder gaudir d'una actuació, de tenir les nostres peculiaritats, ser el lloc del sud d'Europa on els residents i els visitants puguin gaudir d'unes condicions de benestar quasi inigualables, que res tenen a veure ni amb l'aspecte geogràfic ni amb el positiu. Que quedi clar, perquè les interpretacions posades en boques d'altres si no es corregeixen d'hora, per ventura es prestin a males interpretacions.

Deia que aquest mateix grup, el PSM de Mallorca ho ha entès com el nord, la mediterrània del nord-oest, que és una actuació una mica més dissimulada però supòs que volia venir a demostrar el mateix, aquest grup que ha vingut amb aquesta actuació d'element mesurat, i dic d'element perquè en tota la seva actuació, en toda la seva intervenció, s'han vist paraules que són més aviat de caràcter depressiu, corruptiu, promeses no complides, dessistiment de la joventut, democràcia malalta, que els reglaments només serveixen si les votacions hi van a favor, si després el nombre de vots van a favor de l'altre, vol dir que la democràcia no és la del vot sinó la dels pensaments i la de les veritats, que cal agafar-lo quan pica i quan cou, no només quan pica; per acabar dient que tanmateix no ens votaran a favor.

També voldria aclarir-li el de l'alerta mosques, perquè

val la pena. Capacitat pròpia, no li càpiga cap dubte, mentre les lleis de transferències donin els mitjans, però això també vol dir que els que demanin aquests mitjans han de tenir la capacitat suficient per entendre que els mitjans han d'estar en funció dels que tenguem, no sigui cosa que no en rebem per amunt i ens els llevin per avall, i haguem d'anar a demanar almoïna al portal de qualsevol casa de beneficència. Les lleis de transferències, n'estic segur, contendran el mesurat equilibri necessari per tal que una actuació com aquesta no es produeixi en absolut.

I, per últim, per no fer-me llarg, voldria fer una referència a aqueixa diferència de criteri tan distinta amb el PSM de Mallorca. La diferència és molt normal, és que no entenem els conceptes per les mateixes paraules. Es a dir, n'hi ha que creim, i ho defensam, i això ens diferencia, perquè si no seríem tots en el mateix grup possiblement, que turisme de qualitat exigeix ofertes complementàries; que golf no vol dir urbanització encoberta; que port esportiu pot representar una necessitat, i que aquestes dues paraules no són sempre sinònims, no vol dir que en qualque cas no hi hagi algú que pugui tenir, perquè també és lícit i és un motor de l'economia, un interès creat; que ecologia té distintes interpretacions i distints criteris, perquè per qualque grup ecologia és anar sistemàticament aturant qualsevol tipus d'actuació, i per a d'altres ecologia representa una capacitat de discernir on és el punt d'equilibri entre una cosa i l'altra. I, en una paraula, un distint enteniment del que és una política social ajustada i completament atesa des de les distintes actuacions del Govern.

Crec que la intervenció que avui matí s'ha fet aquí no és més que representativa del que les distintes opcions han ofert a uns electorats diferents, al mateix fins i tot, i que aquest ha triat una opció o l'altra, i que queda patent quin és el criteri més acceptat per una majoria i, per tant, quina és la responsabilitat que té un grup com el nostre de dur a terme aquest programa que detalladament, de forma explícita, vàrem anar mostrant a l'electorat i explicant aquí ahir, i que a poc a poc drem a aquesta Cambra perquè el desenvolupament sigui a base de diàleg entre tots, no els càpiga cap dubte, i no imposat des d'un costat només d'aquesta Cambra, sempre i quan aqueixa voluntat de diàleg que avui han ofert sigui comuna per a tots.

Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cañellas. Per al torn de rèplica de deu minuts, té la paraula, en primer lloc, el Sr. Vidal i Juan.

EL SR VIDAL I JUAN:

Molt Hble Sr. President, faré ús de la paraula des de l'escó, perquè no consumiré més d'un minut, si hi arriba.

Per fixar la postura del nostre Grup o, per dir-ho més clarament, la postura del partit que represent, de la Federació d'Independents d'Eivissa i Formentera. Li agaf la paraula, senyor candidat i futur President de la Comunitat Autònoma, i m'agrada molt aquesta declaració que acaba

de fer aquí, solemnement, davant la Cambra, que vostè i els seus grups són tan insularistes com qualsevol.

Estic molt content que ho hagi dit així, i a l'hora de fixar la postura, li vull dir que mantenc naturalment la intenció de vot d'abstenció, però li repetesc el que he dit abans, avui matí, que vegi amb la nostra abstenció una abstenció positiva, perquè aquest marge de confiança que vostè demana i que és molt d'agrar des d'una majoria absoluta, el té i esperam que, com diuen, i parafrasejaré un poc, perquè per dir-ho exactament hauria de dir que el moviment és demostra caminant, i jo m'estim més dir, per raons òbvies, que el moviment es demostra movent-se.

Amb aquesta esperança esperam -valgui la redundància- que en tots aquests temes que ha dit vostès, aigües, comerç, etc., amb aquestes inquietuds que he exposat avui matí aquí, no ens defraudarà, i aquesta abstenció d'avui podrà ser, que és el que volem des de la nostra perspectiva d'una oposició constructiva, positiva, com he anunciat abans.

Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal. Té la paraula, també pel torn de rèplica, el Sr. Pascual i Amorós.

EL SR PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President. Senyor candidat a President de la Comunitat Autònoma. Sres. i Srs. Diputats.

Quan ha sortit aquí, vostè, senyor candidat, ha dit que els grups havien criticat que l'exposició era massa general, i que si ho l'hagués fet detallada, l'haurien criticat al revés; com que ha parlat en general i, per tant, m'he de sentir inclòs, només li vull matisar que no he criticat que l'exposició sigui de caràcter general, en absolut. L'únic que jo he dit és que és una exposició que té diverses interpretacions i, a posta li he fet tota una sèrie de preguntes, i respostes, que jo sàpiga, no me n'he donada cap, sinó que les esperava de vostè, senyor candidat.

I, per cert, quan entrava, ja que parlame de respostes, un diputat del seu grup, en broma m'ha dit, has fet moltes preguntes; i jo li he contestat, si me'n contesta una o dues, em donaré per satisfet. No me n'ha contestada cap, senyor candidat, no puc estar gens satisfet. Té dret de no contestar-me, però jo també tenc dret de sentir-me insatisfet.

Respecte de l'abstenció, li he anunciat abans. Miri, el marge de confiança que vostè ha demanat, el té, en principi, el té, i si vostè actua així com toca, li votarem favorablement tot el que dugui aquí; el que passa és que l'abstenció d'avui no es basa en una confiança o desconfiança futura, no, es basa en els fets que hi ha hagut a la Legislatura passada.

Els nostres dos pilars de l'actuació política són aconseguir més cotes d'autonomia i aconseguir un model econò-

míc basat en la conservació del nostre entorn, tant natural com urbà. Respecte del primer dels dos pilars, he dit que l'actuació del Partit Popular, i naturalment d'Unió Mallorquina, també, a la passada Legislatura és correcta, bàsicament correcta, es poden millorar coses, però bàsicament és correcta. Li he dit que havien fet la Llei de Reforma de l'Estatut, que també hi havia hagut actuacions per tenir un major finançament de la nostra Comunitat Autònoma.

Però la segona part, al nostre mode d'entendre, no és correcta. No importa recordar la Llei d'Espais Naturals que s'ha debatut aquí i moltes d'altres actuacions que, li he dit una vegada avui matí i li vull repetir, pens que totes les directrius mestres d'ordenació del territori haurien d'estar consensuades, per tal que siguin duradores, i no s'ha fet. Per tant, en aquest segon camp és on vostès han de demostrar que duen una línia més conservacionista que la que han duita fins ara. A posta és l'abstenció.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Té la paraula, pel torn de rèplica, el Sr. López i Casasnovas.

EL SR LÓPEZ I CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. President.

Sres. i Srs. Diputats. Senyor candidat. Una cosa és clara i és que ens coneixem, senyor candidat, hem tingut aquí i a la Llotja, des de l'any 1983, debats d'Investidura. I precisament tenc aquí el Diari de Sessions del Debat d'Investidura de dia 17 de juny del 1983, en què precisament, igual que avui, vam seguir la mateixa tècnica parlamentària, és a dir, vam intervenir totes les formacions polítiques que ens havien presentat a les eleccions, i vostè, en ús del Reglament, un Reglament que, per altra banda, era provisional, perquè no tenia més virtualitat que la de regular aquella sessió, vostè va fer la mateixa tàctica. Va contestar globalment a tots els grups que teníem una representació minoritària i va deixar el debat amb el Sr. Albertí i amb el Sr. Fèlix Pons, per a un torn que avui dedicarà, segurament, a aquesta Cambra, gairbé a un torn bipartidista.

Nosaltres som una força minoritària, evidentment, però present i activa, com vostè sap perfectament, en aquest Parlament. I em plau de recordar una frase que no és meua, és del Sr. Fèlix Pons, que cloïa la seva intervenció dient: "la democràcia exigeix una virtut fonamental -jo ho he dit sempre- que és la humilitat, la humilitat de creure que els altres també poden tenir raó. Pot estar segur que l'exercirem sempre, perquè no podem prendre mai vacances democràtiques", i no seguesc.

Les paraules del Sr. Fèlix Pons ens les aplicam al nostre minúscul Grup Parlamentari. Hem de ser forçosament humils i modestos, però no tenim cap entrebanc de dir les coses clares quan les hi veim. I vostè no les veurà igual que jo, però aquesta és la virtut de la democràcia.

En conseqüència, nosaltres farem un seguiment estricte del programa electoral en què vostès es van presentar i

van gaudir, van recollir la confiança d'un ampli segment de l'electorat de les Illes. Ho farem també estalonant tot allò que sigui bo, tot allò que de bo tengui el seu programa i amb aquest sentit, el marge de confiança és total, el que passa, i tampoc no ho podem obviar, és que plantejaments comuns entre el grup seu i el nostre n'hi ha ocs, encara que n'hi ha, n'hi ha més almanco que amb altres grups, concretament amb altres formacions del Grup Mixt.

Clar, nosaltres ja sabíem que la interpretació que fèiem de les paraules seves, escrites, d'altra banda, a la pàgina 5 del seu discurs, allò de "l'eix mediterrani", era una interpretació que ens costava de creure, si bé hi ha hagut interpretacions públiques, nosaltres coneixem la pràctica seguida en els anys anteriors, i gairebé si em permet dir-ho amb una expressió juvenil, al·lucinàvem d'haver comprovat que la política de Països Catalans començava a tenir arrels a la nostra Comunitat Autònoma. Ni lingüísticament ni culturalment n'hem tingut, i no sempre per culpa seva, hi ha hagut també problemes a les altres Comunitats Autònomes perquè record que aquest Parlament ha estat un dels que amb més freqüència ha aprovat resolucions positives en aquest sentit, que han trobat o bé el silenci o bé el rebuig en altres Executius autonòmics dels Països Catalans. Per tant, males interpretacions, jo crec que no. Si em permet la broma, a la manca d'un univers simbòlic de Països Catalans que no tenim, jo li diria, Sr. President, què farem demà a Madrid?, què farem demà capvespre a Madrid?, què farà el Mallorca?, representarà realment aquesta unitat simbòlica de Països Catalans o no ho farà? Jo crec que sí, i, en conseqüència, conscient que ni políticament ni territorialment tenim aquesta situació enfortida, sí que vull reconèixer que en el camp econòmic es poden donar passes també molt positives en aquest sentit.

Volem recollir aquest envit que vostè feia, alerta mosques, li deia jo fa una estona, i vostè deia, els mitjans han de venir fixats per llei, però el que hem de maldar és que hi hagi una actitud positiva per part del que repcepciona i hi hagi hagut abans una actitud positiva per part del que ha donat. Moltes vegades els problemes vénen de la negociació a hora de transferir una competència, de Madrid cap a la Comunitat Autònoma, de la Comunitat Autònoma cap als Consells Insulars.

Idò bé, jo només voldria dir-li que així com vostè ha tingut l'encert de fer una referència al problema que pot representar per al camp agrícola el fet de les normatives de la Comunitat Europea, que han de ser homologades i que per tant, diu vostè, perdem part de la nostra autonomia, no sigui cosa també que des del Govern de les Illes Balears, i aquí ve l'alterta mosques, no facem igual. I com que a ase magre, mosques, magres són les competències dels Consells Insulars, també hem de procurar no que aquests ases, sinó que aquestes institucions, tinguin una actuació més luïda, més brillant dins aquests quatre anys, a partir d'una dotació competencial més àmplia.

Tindrà el nostre suport en tot el que signifiqui fermesa en la reforma de l'Estatut, i ens preocupa que en el debat, a la presentació, millor dit, d'ahir, vostè fes una referència al finançament de les autonomies, i voldríem equivo-

car-nos, ja davallant una mica la guàrdia en aquest sentit. Concretament vostè ens deia que té les seves reserves mentals sobre l'adequació del model de finançament autonòmic, idò bé, nosaltres tenim dins la reforma de l'Estatut d'Autonomia, aprovat per una gran majoria d'aquesta Cambra, un sistema de finançament que hem de defensar, que és el nostre, el que volem, el del concert econòmic, i, en definitiva, per aquesta via, amb una actitud de fermesa, també hem de fer valer els nostres drets davant l'administració competent.

Acabaré aquesta intervenció reiterant la nostra voluntat d'exercir d'oposició, amb lleialtat però amb fermesa i insubornable amb els nostres principis.

Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr. López i Casasnovas. Té la paraula, per tancar aquest torn de rèplica, el Sr. Morro i Marcé.

EL SR MORRO I MARCÉ:

Moltes gràcies, Sr. President. Sres i Srs Diputats.

Pens que el fet que dos grups polítics que han concorregut a les eleccions es vulguin expressar individualitzadament, és un fet normal que, de fet, té altres antecedents, i jo no ho interpret, crec que no s'ha d'interpretar, com cap casta, ni molt manco, de dolentia parlamentària, sinó simplement com un ús del dret a la paraula, un ús al qual no hi volem renunciar, de la mateixa manera que compremem que vostè canviï o utilitzi un altre mètode i plantegi el debat d'una manera diferent, com ho havia fet en altres ocasions.

En tot cas, nosaltres hem volgut fer matisacions, hem volgut fer preguntes, hem volgut marcar diferències des d'una òptica que és lògica, des de l'òptica del nostre programa electoral, des del mateix raonament que vostè ha fet, és a dir, com a força política, el PSM-Nacionalistes de Mallorca ha concorregut a les eleccions amb un programa, un programa que també ha resultat de molts d'anys de treball polític, és ver que des de l'oposició, però també treball polític, legítim i democràtic, i, en conseqüència hem volgut deixar constància en aquesta Sessió d'un plantejaments nacionalistes d'esquerra i ecologistes, plantejaments lligats radicalment a la defensa d'un model territorial no depredador, de defensa de la nostra cultura i de la nostra identitat nacional i de defensar del nostre autogovern.

I això, evidentment, no és anar en una posició contrària per sistema, ni molt manco, no som tant cal-closos per practicar una actitud d'aquest caràcter, sinó simplement és plantejar el que nosaltres pensam, el que creim sobre el que vostè ha exposat.

Realment, nosaltres també fa molts d'anys que trebal·lam i que som present dins les institucions autònomes i municipals d'aquesta terra, i és habitual que el Govern digui que l'oposició, qualsevol oposició, allò que diu és per

crític, és per anar a la contra. No és així, Sr. Cañellas, realment el que passa és que hi ha uns programes diferents, hi ha uns plantejaments diferents, no fruit de plantejaments tancats, sinó simplement de programes i fets diferents. Vostè ha dit que el seu programa exposat ahir, és fruit de quatre o de vuit anys o de més, de treball, de govern, i això és evident, i és a partir d'aquesta gestió i a partir d'aquests fets, més que no de les paraules, encara que també són importants els plantejaments programàtics, sobre els quals nosaltres basam la nostra postura, que no és de desconfiança, ni molt manco, sinó que és d'anàlisi des dels nostres punts de vista modestos, des dels nostres punts de vista racionals, des dels nostres punts de vista polítics, des de la nostra ideologia, des de l'anàlisi de la situació econòmica, social, cultural, d'infraestructures d'aquest país on establim les nostres diferències.

I això no és deslligable ni contradictori amb una capacitat de diàleg, amb una ferma confiança que tenim en el Parlament de les Illes Balears, en els mecanismes democràtics sobre els quals aixecar evidentment les nostres institucions. Des d'aquest punt de vista, nosaltres hem parlat d'una tasca d'oposició crítica i a la vegada constructiva que volem que caracteritzi les nostres tasques.

Des d'aquesta actitud, nosaltres volem manifestar el més gran respecte a totes les altres forces polítiques per igual i la més gran capacitat de diàleg des de la creència que el Parlament de les Illes Balears té un paper important a jugar ara i demà.

Sobre el tema dels Països Catalans, realment jo crec que ningú no ha confós les seves paraules, tampoc no som tan ingenus, no estam tan mancats de la capacitat d'anàlisi suficient com per entendre que el que vostè feia ahir era reconèixer una realitat, una realitat existent a partir d'una anàlisi global de la situació europea, vostè parlava dels grans eixos de desenvolupament econòmics i socials de la futura Europa, i parlava de com aquests eixos s'incardinaven a través de Catalunya i el País Valencià i ens obrien unes expectatives, unes possibilitats, evidentment es referia vostè dins aquesta gran regió econòmica, que evidentment són unes possibilitats que estan obertes, nosaltres sempre hi hem cregut. No pensam que això sigui un invent o una fixació ideològica, és una realitat, és que el Principat de Catalunya i el País Valencià, són les dues comunitats autònomes que són al nostre entorn més immediat, posseïm una cultura i un idioma comuns, i evidentment no plantejar-se polítiques confluents, polítiques ibibaeñes amb el eques d'arribar a acords, d'arribar a explotar les possibles conveniències mútues que ens puguin oferir, crec que seria una actitud equivocada. Per tant, no tengui tanta por, no hem confós les seves paraules, almanco nosaltres les interpretam d'aquesta manera, i com que realment creim en aquest espai cultural, econòmic i de relacions, continuarem treballant, com hem fet a les anteriors Legislatures, per intentar que els acords presos en aquest Parlament es continuïn donant i, sobretot, es duguin a la pràctica.

Sobre el tema ecològic, pens que vostè té una visió molt negativa de l'ecologia i del medi ambient, no es tracta d'aturar qualsevol casta d'actuació, jo pens que sobretot és

potenciar actuacions diferents, actuacions diferents de les que s'han dutes a terme en aquestes illes en els darrers vuit anys, i això és el que ens preocupa quan vostè parla de camps de golf, ports esportius i d'altres implantacions de turisme de qualitat que nosaltres entenem que és, basant-nos en pràctiques anteriors i en plantejaments repetides vegades debatuts en aquesta Cambra, potenciar un model de creixement avui en dia qüestionat i discutit per diferents sectors socials i econòmics d'aquestes illes.

Realment, en una cosa estàvem d'acord, i jo ho he dit avui matí, i és que d'aquest model econòmic ha accentuat aquest desequilibri i fa falta una política diferent, amb una visió diferent. Evidentment, i acabo, hi ha criteris diferents, per això nosaltres els hem volgut exposar, i pensam i així ho torn a reiterar, durant tota aquesta Legislatura continuar amb aquesta actitud, aquesta actitud que voldrem que sigui el màxim de rigorosa, constructiva, però a la vegada crítica amb aquests plantejaments de país, de territori, de nació, en definitiva, que són els que caracteritzen el PSM-Nacionalistes de Mallorca.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Morro. Pel torn de contrarèplica, té la paraula el Sr. Cañellas i Fons.

EL SR CAÑELLAS I FONTS (Gabriel):

Gràcies, Sr. President.

Maldament sigui només per un minut i per cortesia, és per agrair al Sr. Cosme la seva abstenció positiva que no dubtarem d'usar amb la millor de les voluntats per fer prosperar la nostra Comunitat.

I sí per gastar encara que sigui un minut almanco per reconèixer que les paraules més adequades les ha dit el Sr. López i Casasnovas quan ha dit que en pensar que nosaltres podíem pensar en una cosa com aquesta, al·lucinaven. Efectivament, jo crec que encara, si ho pensa bé, l'al·lucinació no era prou a bastament.

Voldria fer una petita referència al tema del finançament de les transferències a les comunitats, encara que només sigui perquè el tema de les mosques m'ha agradat molt, i el d'ase magre tot són mosques. Pensin, però, que efectivament si no agafam aquest tema amb suficient responsabilitat per part de tots, es podria produir que moltes picades matassin un ase, i en aquest cas, l'ase seria, amb tots els respectes, una altra institució de caràcter regional si arribaven, sense tenir en compte la capacitat financera d'aquesta institució, en funció del que haguessin rebut, a poder fer que, amb la desmembració, desapareixés totalment per falta de mitjans. Jo crec que no, que no hi ha aquest perill, que tots serem suficientment conscients com perquè qualsevol llei de les que es puguin dur a terme en aquest Parlament al llarg d'aquests anys, es facin en el mateix sentit i amb la mateixa responsabilitat que es varen fer les de la Legislatura passada, aquí on no es pugui aprovar una qüestió com aquesta, sense que hi hagi un absolut i ampli consens entre totes les forces polítiques.

Perquè és cert que hem de defensar un sistema de finançament completament distint i que possiblement l'ideal és el que estigui reflectit a la reforma de l'Estatut, però tal vegada haurem de reconèixer tots que a finals d'enguany, aquest no serà admès per moltes voltes que li donem i per moltes rogatives que fem als sants que dirigeixen l'Administració central, i a finals d'enguany acaba el sistema actual de finançament i se'ns en discutirà un altre que no serà en absolut, perquè no ens hauran donat temps, el que es propugna a la reforma de l'Estatut. I aquí sí que voldríem que, almanco, dins el que hi hagi enguany, es tinguessin en compte una sèrie de consideracions especials, aquestes consideracions especials que caracteritzen les nostres illes, que se suprimeixin d'una manera concreta aquestes discrepàncies que produeix el finançament *per capita*, que s'abandoni d'una vegada per totes la idea que la redistribució dels fons es faci en funció de la renda per habitant.

Tal vegada d'aquesta manera, almanco mentre arriba el moment definitiu, tan ansiat per tots aquells que varem ajudar i col·laborar en la seva elaboració, en què les reformes de l'Estatut i els plantejaments de l'autogovern definitiu es faci d'una manera més global, almanco podem anar alenat tots en conjunt i per parts.

Accept idò, i crec que és important, el fet reconegut, Sr. Morro, que al final el que hi ha és una diferència de programes. Però és que moltes vegades això no es diu amb claredat, i pareix que quan un altre grup distint exposa el seu programa, exposa, va en contra d'un altre grup polític, en contra dels sentiments, com si perjudicàssim el més viu del sentiment polític d'un altre grup. No, nosaltres expressem el nostre, no anam en contra de ningú, sabem i respectem que n'hi hagi que pensin d'una altra manera, l'únic que no estem disposats a pensar és que cada vegada que el nostre pensament va en un camí, aquest sigui un pensament negatiu, que ecològicament quan nosaltres feim un plantejament, aquest sigui el nostre, el negatiu, i el dels altres grups que pensen distint, sigui precisament la visió positiva. Jo crec que això tampoc no és així. Sobretot quan cap dels plantejaments que feim en aquest sentit, cap, mai no s'hagi considerat positiu, sempre, sigui el que sigui, vostès l'han considerat negatiu.

Quant al tema de la nostra anada a Europa per una via o per l'altra, em permeti que en el sentit en què aquestes coses es diuen a moments com aquests, no m'obligui a anar ni geogràficament cap a l'esquerra, que no hi estic avesat, em deixi anar cap envant, em deixi mirar al nord, que segurament aniré molt més bé.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cañellas. Per part del Partit Socialista Obrer Espanyol, té la paraula el Sr. Obrador i Moratinos, per un temps de trenta minuts.

EL SR. OBRADOR I MORATINOS:

Molt Honorable President de la Mesa, Honorables senyores i senyors.

Em perdonaran, per ventura, si el meu llenguatge estranya la Cambra, però un, procedint de la gestió municipal, quan ha sentit els discursos que avui han pronunciat dins aquesta Cambra, no acaba d'entendre el seu nivell de debat, i per això els agrairia a tots que dispensassin que pogués entrar en un altre tipus de llenguatge, però crec que és un llenguatge que pot ajudar també a la reflexió que hem de fer tots els que som avui aquí, a l'hora d'investir el futur President del Govern autònom de les Illes Balears.

Personalment, i en primer lloc, crec que tots ens hem de felicitar per ésser aquí avui, intengrant una vegada més un Parlament de la nostra autonomia. És un fet de la democràcia que tantes vegades s'ha dit que quan comença a ser avorrida, és quan comença a funcionar de ver, quan no s'espera que aquesta democràcia ens dugui a altres llocs que no siguin a discutir, a parlar, a parlamentar i a votar.

I vull agrair també, en especial, el fet que avui configura aquest Parlament, d'haver simplificat fins i tot la pròpia composició d'aquesta majoria que ha vingut i ha continuat governant des de l'any 1983 la nostra Cambra.

El Sr. Cañellas va ser investit l'any 1983, amb 29 vots que representaven pràcticament els vots de set partits polítics a les nostres illes, dins una Cambra integrada per 54 membres. L'any 1987, ho va fer, en realitat i pràcticament, comptant l'abstenció positiva a l'hora de la Investidura, amb 34 escons, diríem, d'un Parlament de 59, i vull recordar que amb quatre partits. I aquesta vegada es presenta, crec que simplificant el mapa polític de les nostres illes, amb dos partits que són el Partit Popular i Unió Mallorquina.

Crec que això marca un ritme diferent dins la discussió que d'aquí en endavant ha d'estar dins aquesta Cambra per intentar plantejar, resoldre i donar alternatives i controlar el Govern d'una comunitat que ha de regir, en aquests moments difícils per a la nostra comunitat, el seu mandat en aquests quatre anys, fins a l'any 1995.

I precisament ahir, quan ens presentava el seu Discurs d'Investidura, un, acostumat a ser bon estudiant, es va entretenir a llegir el Discurs d'Investidura de l'any 1983, el del 1987, i també va llegir aquest segon llibre que vostè va publicar abans de les eleccions, concretament per saber si aquest era el discurs normal, perquè hem de considerar que en aquests moments no investirem un nou candidat, sinó que ratificarem o aquesta Cambra haurà de ratificar un Govern que és continuació de vuit anys de gestió, des del 1983.

I en donava la sensació que era un discurs estrany, un discurs que no comprenia, perquè era un discurs i ha estat un discurs, aquesta altra vegada genèric, d'idees, que es podria fer dins una aula universitària o dins un bar de la nostra ciutat perquè no definia allò que en política creïem que s'hauria de definir, que és quan un estableix un concepte i diu els mecanismes que ha de fer per arribar-hi. I em pensava que això seria una pràctica parlamentària habitual i em va dur, insistesc, com a bon estudiant, a repassar els discursos d'una sèrie d'investidures de diferents parlaments de les diferents comunitats del nostre Estat espanyol.

I parlava i recollia i per assenyalar-ne dos, el d'investidura del seu homòleg, el Sr. Fraga Iribarne i entenia perfectament que es podia dur a fer un discurs de rèplica a partir del seu mateix discurs d'investidura. Perquè evidentment quan assenyala i assenyala un principi, el que sigui i agafava un i està agafat i després giram pàgina; tocava el tema de l'administració pública i a continuació deia totes i cadascuna de les actuacions que faria per a aquest funcionament, quins recursos aplicaria. O quan agafava el discurs d'investidura del Sr. Jordi Pujol, deia el mateix. Parlava de cultura i deia què entenia per cultura, què entenia per cultura d'élite dins la Generalitat de Catalunya, quin paper havia de jugar la Generalitat, quins recursos hi dedicava i cap a on havia d'anar aquest concepte i com l'havia de dirigir.

Quan jo he anat a agafar el discurs que ahir va fer, Sr. Cañellas, m'he trobat que és molt difícil. Em permetrà... no diré una broma però sí una cosa que ja ha contestat. Estranyament, es podia interpretar perfectament que vostè estava a favor dels Països Catalans. I ho entenia d'una manera estranya, perquè per altra part, també llegint els seus discursos, trobava que per intentar definir quina era la política cultural o la política lingüística de la nostra Comunitat, en paràgrafs de vint-i-set, vint-i-sis, set retxes del seu discurs dins el *Diari de Sessions*, era incapaç de dir "la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears". Havia de marcar cada vegada les seves modalitats. No deia clarament i estatutàriament quina és la nostra llengua. La mateixa ambigüitat és la que marcava el discurs, que permetia que un membre d'aquesta Cambra pogués entendre que vostè parlava d'una altra cosa. I és un exemple, perquè sincerament, si jo hagués d'entendre, hauria comprès que vostè, en tot cas, parlaria del "bacavès" i no de la llengua catalana.

Ho entenia des d'aquest sentit perquè precisament a l'hora d'haver d'analitzar el seu discurs - i aquí és allà on volia entrar - em trobava amb la dificultat de saber què podia el nostre grup criticar, analitzar, discutir, perquè ens trobàvem que amb els seus enunciats, sens dubte que nosaltres hi estam d'acord. Sens dubte que estam d'acord amb una aplicació d'un article 808 a la nostra agricultura, propiciar les rendes per damunt els productes, perquè realment és afavorir dins la nostra agricultura aquests fets, però és que a continuació vostè no diu com ho farà. És molt fàcil o aparentment és simple dir que farà unes directrius d'ordenació territorial, cosa que deia també el 1983 amb més extensió parlant d'allò del *ius edificandi* i aquestes coses. I en parlava el 1987 i ho repetia en el discurs que va fer el novembre del 1987 sobre política general de la nostra Comunitat. Però clar, si a continuació vostè no ens diu quin tipus de directrius vol fer és molt difícil entrar-hi a discutir perquè nosaltres defensam fer directrius i per tant, m'ha de perdonar i m'haurà de corregir si qualque moment faig juís d'intencions o m'equivoc en la meua anàlisi a l'hora d'intentar contestar, estructurar el seu discurs.

I començaré per un tema, si em permet, que és el tema que a mi em preocupa molt perquè és un tema institucional i un tema difícil d'entendre i de comprendre pels nostres ciutadans, com és el tema dels consells insulars. Vostè diu que som un territori peculiar, cert, que tenim un fet de

quatre illes habitades. D'això, ningú no en pot dubtar. Parla d'aquest país balear, però a l'hora d'estructurar-lo diu i parla que tres illes, en aquest sentit, Menorca, Eivissa i Formentera tendran un autogovern. I a Mallorca, diu que no. I diu que sí, que ens donaran una sèrie de gestions, una sèrie de coses i estranyament diu "llevarem la Comissió de Promoció". Perdoni'm, però si hem d'avançar cap a un país (que també aquest concepte, l'hauríem de definir més i si defensam l'autogovern, també hauria de definir en el seu discurs, què vol dir per a vostè "autogovern", perquè per ventura aquest serà el problema), jo he d'entendre que això que vostè proposa és un desequilibri institucional molt seriós.

Desequilibri institucional que ens duu als mallorquins a esser una espècie de ciutadans de segona, perquè realment, l'autogovern, el tendran Eivissa i Formentera i el tendrà Menorca i els mallorquins, el nostre autogovern, el decidiran els menorquins, eivissencs i formenterencs. I això em fa pensar molt que aquest problema difícil d'aplicació de l'article 39 és una pura i estranya situació de compromisos polítics seus, dins el seu grup.

Li vull advertir una cosa (j em perdonarà que faci una sortida en aquest sentit). Jo demanava: és possible que aquest discurs sigui un discurs d'investidura? Per a qui s'ha fet, aquest discurs? Perquè pareix incompreensible. I em deien membres del meu grup: "no t'equivoquis; el Sr. Cañellas, quan fa un discurs, no el fa per als cinquanta-nou membres de la Cambra; ara ho farà per als trenta-un membres de la Cambra que són a la meua dreta". I això vol dir que vostè traeix aquest programa que diu coses - me n'he convençut -, canviant aquest criteri que és un discurs no per als cinquanta-nou membres de la Cambra sinó per a trenta-un i he començat a entendre moltes coses d'aquest discurs.

Una de les coses que he entès ha estat aquesta: vostè parla d'Eivissa, Formentera i de Menorca. Clar, perquè vostè té, dins el seu grup, un grup de pressió fort que és el grup d'Eivissa i perquè vostè té un problema de partit que es diu Joan Verger, que és el problema del Consell Insular de Mallorca. Per què? Per motius x, però vostè el té. I vostè té un problema de relació de força. En realitat, a la gestió del seu govern i a l'hora d'emplaçar la seva realitat amb el problema del Consell de Mallorca. I d'això, no en tenim culpa els mallorquins. Això, ho resolgui vostè dins la seva institució. No ens desequilibri una institució. Si els d'Eivissa i Formentera, si els de Menorca, han de tenir autogovern, també n'hem de tenir els de Mallorca. Si vostè fa una definició, l'hem de tenir totes i cadascuna de les nostres illes. Només faltaria aquesta! Vostè aclareixi quin autogovern vol i l'apliqui a cadascuna de les illes, però no ens tracti, als mallorquins, com a uns ciutadans de segona. Doni'ns la mateixa capacitat d'autogovern. Defineixi, per tant, aquest autogovern i apliqui'l exactament i correctament.

Vostè diu una cosa que és molt interessant. Diu: "és per simplificar, per problemes d'administració i d'emplaçament". I això ho deia precisament en el discurs d'investidura de l'any 1983 i ho tornava a repetir en el 1987 i desapareix, que és la simplificació administrativa. Jo crec simple-

ment que si una cosa no ha fet en aquests vuit anys de govern ha estat simplificar l'administració. Crec que ens l'ha complicada a tots. Crec que no hi ha hagut aquesta suficient coordinació institucional que hagi fet que el ciutadà se sentís més pròxim als ajuntaments, als consells. Jo diria que hi ha hagut una complicació administrativa. Ha augmentat el nombre de funcionaris. Ha augmentat el nombre d'elements pels quals ha de passar qui ha d'arreglar un paper. No hem vist que se simplifiqués, aquesta administració. I això, clar, donar autogovern a Mallorca significa forçosament desmuntar aparells del Govern de la Comunitat.

Ja dic, puc admetre les equivocacions, però és que ja dic que en el seu discurs vostè no ha definit, no ha fet programes. Ha intentat dir coses, però no ha dit com les farà ni què conceptua aquí dedins. I aquest problema es presta - amb perdó i demanant disculpes si m'equivoc - a poder fer valoracions, com deia abans, que estic fent. Però vostè, a més, parla d'altres temes, i altres temes que preocupen la nostra comunitat.

Vostè parla tres i quatre vegades de segones residències. És cert. Però, de quina segona residència parla, per favor? És que jo no la veig definida enlloc. Vostè parla de segona residència en el sentit que aquests hotels, Nixe, Reina Constança, etc., s'hagin de transformar en apartaments? Perquè si s'han de transformar en apartaments, certament tenen sortida. Cada dues habitacions, un apartament de cinquanta-dos metres i es venen a tres, quatre, quatre milions i mig. Té sortida econòmica, sense dubte, per a l'interessat. Sortida social? Conveniència política? No ho sabem.

Parla d'apartaments, a més, amb una estranya definició, de limitar a un estrany terreny rústic que no és ni protegit ni arqueològicament interessant ni no sé què més, ni és urbà, sinó que ja parla de parcel·lar. Si parla de parcel·lar, digui-ho, per favor. Digui si aquesta segona residència significa parcel·lar. Perquè parcel·lar significa realment una cosa ben clara. Seran parcel·les de cinquanta mil, de seixanta mil, de cent mil, de cent vint mil, però serà, en realitat, seccionar el nostre territori i destrossar, jo crec, el futur econòmic de les nostres illes. I això també té noms, i - m'ho perdonaran els qui es puguin sentir aflijuts. El seu Govern, el continuaran governant el Sr. Sáiz i el Sr. Gilet. Que el Sr. Cladera, que la Sra. Maria Antònia Munar, que el Sr. Oliver, que el Sr. Conseller d'Agricultura, Pere Morey, podran ésser altres formes jo diria de "clientelisme" per sostenir un govern, però evidentment no serà la política d'aquest Govern, perquè no ho ha estat fins ara.

Vostè, i és curiosíssim, fins a deu minuts abans d'acabar el seu discurs no va esmentar cap tema cultural, social, esportiu, ni de joves, ni de vells, ni de res que fos social. I en els deu minuts darrers, va fer una petita passada - en set minuts, exactament - per parlar del tema social, del tema cultural i del tema esportiu. I si en va parlar, per exemple, del tema social, va parlar purament i exclusivament de droga no entesa com un problema social, entesa com un problema de seguretat ciutadana. I a la nostra comunitat, no hi ha problemes només de droga. També de droga, i ens hi hem d'enfrontar com un problema humà i també com un problema de seguretat ciutadana. Però ens hi hem d'en-

frontar com a un problema social i això vol dir que hi hem d'aplicar mesures ...

Vostè diu - perquè això ha estat la política del seu Govern -: "no ens preocupem, hi ha el Projecte Home". Em mereix tots els respectes, el Projecte Home, però el Projecte Home és una iniciativa particular d'una entitat que col·laboren amb nosaltres. Nosaltres hem de tenir un programa propi de lluita contra la droga, dins aquest Pla Nacional, però que afecti aquestes illes, concretament i s'apliqui d'una manera eficaç perquè no ens pugui passar que, quan qualcú hagi d'anar del Projecte Home aquí, li hagi dit qualcú dels qui li donaven suport a vostè que "la teva filla o el teu fill no podrà anar al Projecte Home si no ens ajudes perquè clar, això, ho pagam nosaltres". I aquests temes són delicats, perquè signifiquen que s'utilitza la institució per fer clientelisme i això és delicat.

Com és delicat parlar de normalització lingüística i en comptes de fer una direcció general i dur-la, se subvenciona una organització, amb tots els meus respectes, de la qual som soci des de fa molts d'anys, molt històrica, que és l'Obra Cultural i se li deixa la responsabilitat d'aquest projecte. Que se n'encarreguin, així ja no hem ni tan sols de molestar-nos a emprar aquestes paraules que no ens sonen gens bé com "llengua catalana" o altres coses. Això és cosa d'aquests. Nosaltres, tranquils. Tenim el nostre Govern i sabem allò que significa.

O com quan presentam altres temes. Nosaltres donam doblers perquè ho facin: Hospital de Nit, que em pareix molt bé, és una acció extraordinària. No ens han plantejat el problema de la marginació ni ens han plantejat el problema dels salaris socials o altres institucions respectables, perquè en el fons, Sr. Cañellas, allò que es proposa i en aquest model de discurs es dona a entendre i em perdonarà una altra vegada més si és que jo faig males interpretacions, però és que vostè no me n'ha donada cap, d'interpretació possible, més que la pràctica de vuit anys i el document de puntualització de principis i no el programa concret per executar aquests principis. Vostè parla amb aquests criteris perquè té una concepció i la vol mantenir i perquè a vostè, els perquè, li importen poc. Vostè sap què vol i això li he de respectar i defensar, però, evidentment, no ho comparteixo, sempre i quan això que vol no coincideixi amb un disseny general de la societat i un paper que ha de jugar a cada lloc.

Ho diré concretament. Treuré un exemple, beneit i petit, si vol, no tan beneit ni tan petit per a mi, però que ho explica. Vostè fa llocs per a la tercera edat. Molt bé. Això està bé. Ningú no li ho pot negar. Però quin programa té, per fer-los? Per què aquí i per què no allà? Perquè vostè va a la Vileta i veu una llar de tercera edat preciosa, magnífica, extraordinàriament ben organitzada, vint-i-dos milions de cop, si no m'equivoc, dins un edifici de Sa Nostra i a un barri concret. Però qualsevol ciutadà li ha de poder demanar, i nosaltres, en aquesta Cambra, li hem de poder demanar: "Sr. Cañellas, per què a la Vileta? Per què amb Sa Nostra? Per què vint-i-dos? Per què no a un altre lloc, amb quatre menys en comptes d'aquesta de tants i per què no amb edificis nostres?". Necessitam poder discutir aquestes coses. I

això és el perquè i això és el programa.

No podem entendre que els projectes, els decideix un govern o una persona, com si fossin exclusivament interessos d'aquest govern i d'aquesta persona. Jo crec sincerament, Sr. Cañellas, que aquest govern ha de governar amb projectes que aquesta Cambra ha de poder discutir, que la gent ha de poder entendre i ens hem de sotmetre tots a aquests projectes i hem d'intentar donar sortida a la nostra realitat social i econòmica.

I un tema de més envergadura i que és molt delicat en aquests moments. És un tema que, com diu un proverbi àrab, "qui caça el lleó, menja i a qui no el caça, se'l menja". És el tema de la situació econòmica que tenim. Vostè parla d'ordenació territorial, d'ordenació d'oferta turística, d'ordenació tal, de pla, etc. N'hem vists molts pocs, en vuit anys. Però no diu el contingut d'aquests plans, no diu quin és el seu criteri polític per elaborar aquests plans, no diu com els farà.

No ens oblidem d'una cosa, que estam a un moment en el qual emprar la paraula "crisi" podria ésser que estranyàs perquè de vegades no és bo dir-la i ho deia un autor, concretament en Joaquín González Martín i ho deia amb una frase que s'entenia molt bé, sobre el nostre tema turístic. Parlava de la *crisis de la madurez* i diu: *la crisis es lo primero que a uno se le viene a la boca en estos casos, un vocablo multiuso, deprimente por lo general y muy a menudo arrojadizo. De hecho, al socaire de la crisis, pronto surgen las acusaciones mutuas de lo público contra lo privado y viceversa. La exigencia de medidas dechoque y alguna que otra voz de la filosofía del sálvese quien pueda y es que, como escribió alguien, probablemente la palabra "crisis", vale más para definir histerias que para concretar diagnósticos.*

Com que no és voluntat nostra que això sigui així, entenem que hem de fer diagnòstics, diagnòstics comuns i hem de donar alternatives comunes. Però negar dins un discurs com aquest, la situació que viu avui la nostra principal indústria turística és no ésser conscients que fora d'aquest edifici preciós del Parlament existeix un altre món. És no venir d'atacar Cas Català a Palma i veure què hi ha allà o no anar a l'Arenal o no veure altres coses. I aquesta crisi que tenim, que amb les dades de la seva Conselleria deia que des del 1987 fins ara han perdut onze milions d'estades o que amb un any hem perdut cent cinquanta pessetes, aproximadament, d'ingrés per client o que hem perdut un 24% en pocs anys d'allò que és la renda individual, allò que ens dona cada turista que ens visita. Tenint en compte que el nostre producte turístic compon la part més important del nostre P.I.B. i sobretot li afecta en tant que el 50% és pròpiament turístic i el 50% restant és consum interior, ens trobam amb una situació en la qual la morositat se'ns ha disparat, se'ns tanquen hotels o no s'obren, hi ha un problema d'atur i tenim un desfasament estructural entre la nostra oferta, el preu i l'oferta que nosaltres hem de presentar de cara a aquesta realitat.

Per això és el lleó, que hem de caçar i si no el caçam, ens pot menjar. I no el caçarem amb la idea de fer unes altres segones residències. Amb això només afavorirem allò

que deia abans, les inversions immobiliàries dels promotors, dels constructors. Jo li aconselleria, Sr. candidat, que agafàs un cotxe, es passàs la Costa de Llevant, des d'Almeria, des de la Manga del Mar Menor fins pràcticament València i veuria tot tipus de segones residències i s'adonaria del que significa això per a la riquesa d'aquelles comunitats. Ens adonaríem que nosaltres, ni som la Costa de Llevant, perquè som illes i que si això ens ve aquí, pot destrossar tota la possibilitat de viure damunt aquest territori, econòmicament, en no ésser que el nostre futur sigui purament i estrictament emigrar o servir de criades i de criats a aquells que compraran els territoris aquí.

Nosaltres optam per aquest binomi que s'ha encunyat d'"ordenació de territori - turisme" i optam per un turisme de qualitat. Però entenem que aquest turisme de qualitat no és una simple paraula. Parlar d'oferta complementària no és una simple paraula, és fer un disseny del producte que volem, és fer aquest pla d'ordenació de veres i aquest pla d'ordenació, discutit i debatut amb totes les forces socials, empresaris i sindicats, amb totes les institucions, ajuntaments, comunitats autònomes, consells insulars i també administració central. I necessitam fer un pla de renovació de planta i d'oferta turística nova amb aquesta renovació. I això pot significar greus sacrificis a tota la nostra Comunitat i pot significar greus sacrificis a tots aquells que vulguin optar per aquest futur de la nostra Comunitat. Però naturalment, això només es pot fer amb una política de concertació. I això volia marcar-li.

Pot haver paregut, amb aquest discurs, que intentava assenyalar, amb aquesta primera presa de paraula en aquest Parlament, que volia fer atacs personals. No, en absolut. A més, anomenaré, perquè crec que per ventura la pràctica municipal ens ha donat a tots que no basta dir les coses, sinó que llavors les hem de fer. I quan les has dites i les has de fer, tens els ciutadans a la teva porta cada dia que t'ho recorden, que allò ho vares dir i ho havies de fer i no enten de terminis, ni de temps, ni de martingales, ni de coses. Entenen que allò no es fa i volien que es fes.

Per tant, per ventura amb aquest mateix llenguatge, li voldria dir en aquests moments: nosaltres estam disposats a treballar en tot allò que sigui una concertació. Estam disposats a treballar en tot allò que sigui crear a les nostres illes, grans i petites, una autèntica cultura de concertació, de seure la gent, de forçar a discutir els temes abans que surtin, de discutir-los en profunditat, d'arribar a acords entre nosaltres i després, arribar a acords amb els de fora, de concertar. En això, ens tendrà sempre al seu costat, sempre que això es faci, perquè estam recelosos. Hem vist que vostè ha parlat tantes vegades de concertació i de consell econòmic i social. Hem vist que ho ha dit i fins i tot, si no vaig equivocat en la data, l'any 87 deia que no s'havia fet perquè no es posaven d'acord les parts.

Miri: governar és, vostè ho ha dit aquí, aplicar una majoria per fer un reglament i llavors que aquest reglament es compleixi. I els reglaments poden agradar o no agradar, però s'han de fer. Jo diria que les regles de joc, les marca el govern, evidentment, i van dins un àmbit d'una política concertada i d'una participació d'aquesta capacitat de la

funció pública que tenen diferents institucions. Però evidentment, marquen un pla d'actuació i de responsabilitat i de representació, al qual tothom s'ha de sotmetre. I això ho ha de fer el Govern perquè no ha de caure en la por de dir "no puc fer-ho, perquè això significa que em barallo amb la PIMEM o em barallo amb la CAEB". S'han de donar sortides. I així s'aprovaran sortides, amb el pla de concertació.

Vostè parlava de formació, però no deia com. Jo li aconsellaria, miri què li dic, que llegeixi el discurs del seu homòleg, el Sr. Fraga Iribarne i li dirà com ell planteja la concertació, per exemple en segons quins temes d'aquest caràcter. I ho diu perfectament. Hem de fer concertació atenent i escoltant les organitzacions que, com a tals, dins la nostra societat civil, són representatives: sindicats, empresaris, amb les representacions que les pròpies lleis els marquen, i hem d'intentar treballar.

Vostè parlava d'un tema que ha repetit el 1983, que torna a repetir el 1987 i que ha repetit el 1991, que és el tema de l'atur, el tema del problema dels joves i la inserció en el món del treball. Però, Sr. Cañellas, s'han assegut mai les organitzacions sindicals, empresarials i el mateix Govern per fer un pla, per donar una alternativa a això? Vostè ho defineix perfectament, una altra vegada i jo he d'estar d'acord amb la seva definició, però és que a part, no diu res més. No diu com ho farà. I clar, com li podem criticar? Aquí és allà on torno a incidir: vostè no ha fet un pla, no s'ha assegut amb les entitats i ho ha discutit. No ho ha fet. I quan ho ha intentat fer, i parlaria de fa estona, perquè me'n record que era amb el Sr. Cirerol i jo personal hi vaig participar, hi va haver el mateix problema que hi va haver abans, a la preautonomia, amb el cas que hi havia llavors Jeroni Albertí, que era el cas de la representació de cada institució, però clar, qualcú, aquí, ho ha de dirigir, ho ha de governar.

Vostè parla de moltes coses i n'ha anunciades bastants, però és cert (i ja m'avisen que he d'acabar; deman perdó al President de la Mesa, és la falta d'hàbit a estar sotmès a una utilització del temps estricta) que, i m'estranya moltíssim, no ha parlat d'habitatge, de joves, de dones, de tercera edat, no hi ha ni una sola paraula que ho digui. Deman: és que no té programa o realment hi ha un programa també per a això o és com a la resta, que simplement seria una definició d'una retxa posada dins un discurs o llegida davant nosaltres.

Vostè ha parlat de pares - i puntuaré dos o tres temes més i acabaria -, de megaparcs i és cert i hi està tothom d'acord. Precisament el nostre grup SOCIALISTA ho va proposar aquí i hi estàvem d'acord. Em pareix que vostès no el votaren, en aquests moments, si no vaig equivocat. I en canvi, parla d'això sense haver parlat del nostre desenvolupament tecnològic aquí, ni d'una línia d'investigació. Parla d'universitat, mediterrània, europea i em referesc al seu discurs d'investidura. Però, què hem fet, perquè sigui així? Quines beques hem donat, quina línia d'investigació hem fet? Perquè no feim allò que han fet altres comunitats: per cada pesseta que Madrid envii per a investigació a la universitat, nosaltres n'hi posarem dues per a aquells temes que a nosaltres ens interessin, que interessin a la nostra

Comunitat per investigar. Això és una proposta concreta que vostè pot assenyalar a un discurs.

Vostè parla i ha parlat o ha deixat de parlar de moltes coses. Vostè ha anunciat el sector agrícola i jo ja li he dit que nosaltres hi donarem suport, amb aquesta política que vostè diu de rendes i no de subvencionar el producte però, per favor, ens presenti això, com ho vol fer. Digu'ns-ho. No fem grans plans que llavors només serveixen per arxivar. Vostè ha intervingut en agricultura, ha intervingut en la CAP de Sa Pobla, evidentment i han acabat els doblers sense salvar-la. Ha intervingut o diu que intervendran a AGAMA, després d'un any i mig d'haver-ho dit, quan ja la llet es ven un 22% més barata i per ventura ja és tard perquè s'han perdut moltes coses, però jo crec que aquesta intervenció s'ha de fer sempre i quan tenguim un objectiu molt clar de planificació i un objectiu molt clar de relació. Si no, és molt difícil donar suport a un criteri general amb el qual tots podem estar d'acord però que a l'hora de la veritat ni sabem com el vol aplicar, ni sabem què ha de fer, cosa que voldria dir, Sr. Cañellas, i repetesc allò que he dit fa uns moments i no em vull ficar més en ordenació del territori.

Esper que a partir de la seva contestació, pugui mateixar qualque tema dels que no he pogut matisar. Jo li diria que nosaltres volem anar per feina. Hem vingut aquí per intentar tirar això endavant, però evidentment tots, amb la responsabilitat de cadascú. Nosaltres li respectarem absolutament, perquè així és la decisió del nostre poble, que ha volgut que vostè sigui el President, perquè li va que sigui vostè el President, en aquests moments i això no ho negarem mai. Però des d'aquesta realitat i des d'aquest grau de participació en les institucions, amb la possibilitat d'aportar en aquest diàleg institucional entre la nostra societat civil i vostès, no es preocupin, que hi serem. Cada vegada que ens cridin, hi serem. Intentarem treballar-hi i intentarem treure-ho endavant perquè, vull repetir una altra vegada el proverbi, no sigui cosa que perquè no ens convengui qui caï el lleó, aquest ens mengi a tots. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Obrador. Té la paraula el Sr. Cañellas i Fons.

EL SR. CAÑELLAS I FONTS (Gabriel):

Gràcies, Sr. President. Sr. Portaveu del Partit SOCIALISTA, un il·lustre membre del seu Grup, el Sr. Josep Alfonso, va institucionalitzar en aquesta Cambra una expressió, la de "estic astorat", que un il·lustre lingüista del meu Grup traduïa, amb certa alegria, per "estoy alfombrado". Doncs, miri: estic realment astorat, que en part vol dir "alfombrado", perquè tenc la impressió que m'ha volgut pegar més cops que a una astora, i astorat, perquè realment m'ha sorprès la seva exposició.

Vostès em perdonaran si no sé l'idioma correcte i em corregeixin si m'equivoc, però de qualque manera vostè ha intentat dir que no tenim un projecte ni sabem on anam. Cregui'm si li dic que he quedat astorat, perquè, sincerament, pensava que després de la meua intervenció i havent

analitzat tots els documents del seu Grup, a vostè li pertocava haver sortit a aquesta tribuna, contràriament als altres Grups, per donar-me el seu suport. Tal vegada vostè dirà que és un poc estrany que jo hagi pensat això, però la veritat és que si analitzam les coses punt per punt, el programa que vostès han presentat a les eleccions i el nostre al final no difereixen en absolut ni en l'anàlisi, ni en les conclusions, ni en la generalitat de les mesures. M'explicaré a poc a poc, ja que jo tenc l'avantatge de disposar de molt més temps.

Primera, per seguir el mateix ordre seu: No digui que en el tema cultural - que sempre acabam traduïnt per lingüístic - jo no hagi estat coherent. El 83, el 87, entremig i avui, aquí i pertot arreu - i si no, que em facin mentider els més afeccionats a vetllar-me aquests temes - sempre he defensat que no és cert que dins la unitat idiomàtica, interpretant llengua i cultura com si fossin una mateixa cosa, el meu Grup i jo sempre hem defensat les varietats insulars, cosa que per cert també recull el nostre Estatut, i no comet cap pecat automista, i, a més, sempre hem defensat per damunt tot l'estimació, l'apreci, la influència contra la imposició, i mentre pugui, mentre tenguí el meu Grup, ho continuaré fent sense empegueir-me eb absolut. Crec que amb això faig país - a la meua manera, però faig país - i que foment els sentiments del nostre poble.

Ara passaré d'una banda a l'altra, per no oblidar-lo: En aquesta Cambra, en vuit anys, jo crec que ningú no s'havia atrevit a utilitzar el tema de la droga com un assumpte partidista, o per fer partit. Creim que és molt greu insinuar que s'utilitza el Projecte Home per fer partidisme - sincerament jo no ho puc admetre - i si en qualche ocasió han tenguut oportunitat de saber de qualcú que ho utilitzàs d'aquesta manera, jo els agrairia sincerament que ho denunciassin d'una manera més concreta, perquè llavors sí que tots hauríem de prendre mesures, ja que em pareix el Projecte Home va per un camí molt més seriós. Si només es tracta de dir que el que hem fet a través del Projecte Home és molt poca cosa en la lluita contra la droga com a problema social, llavors vagin a veure si els qui elaboren la Memòria del Pla contra la Droga - que precisament no som nosaltres, perquè el fan de tota Espanya - no reconeixen, amb paraules textuals, que la Comunitat Balear figura entre les primeres comunitats espanyoles en la lluita contra la drogaaddicció, a pesar de ser la penúltima quant a ajudes rebudes de l'Estat. Això no ho escrivim nosaltres, ho escriuen els qui fan la Memòria General, li podria donar la totalitat d'aquest informe perquè vostè pogués estar molt més assabentat en aquest tema.

No s'equivoca quan diu que volem un tractament especial per als consells insulars de les illes menors i del de Mallorca. Ho vàrem dir ahir aquí, ho hem dit a l'electorat, li ho hem dit durant molts anys: mai no estam estat partidaris de l'horitzontalitat obligatòria, en el nostre programa li hem exposat amb tota sinceritat un sistema distint al dels altres grups i no per compromissos polítics. Per a mi el Sr Verger no és cap problema, és una ajuda molt grossa, és el millor col·laborador del tot el grup perquè és dels més significats. Amb la seva actuació al llarg d'aquests anys, ha fet possible, juntament amb l'esforç d'altres il·lustres menor-

quins i eivissencs, que avui siguem trenta-un i no una quantitat menor, que realment els col·locaria a vostès en una situació distinta. Eivissa no ha estat mai un problema; en expressió d'un il·lustre eivissenc, Eivissa ha estat un saldo positiu per al Partit Popular, i abans per a Aliança Popular, en aquesta participació electoral, un saldo positiu del qual ens sentim molt orgullosos i sempre agraiem l'esforç que han fet. Un saldo positiu en contra del Partit Socialista, però ¿què hi farem?

Seguesc el mateix ordre: Segona residència no? Ja que ha mirat tants de papers, ¿ha llegit l'informe intern del Partit Socialista, que diu concretament que han de fer aquesta reflexió de les segones residències perquè és una activitat econòmica a la qual s'ha de treure la màxima rendibilitat possible per a la nostra Comunitat Autònoma? Per tant, res no s'oposa a les segones residències, si són de qualitat, i això és un document intern del Partit Socialista - bé, intern, que després es va repartir a tothom, perquè el tenia qualsevol formació política, aquests són els inconvenients d'escriure massa. N'hi ha qui ho fan oralment i així no els poden retreure res; vostès ho fan per escrit, és un avantatge per a nosaltres.

Què esment de passada les qüestions socials, culturals i esportives? Si arrib a llegir aquí tot el programa fil per randa, ja he dit abans que m'haurien dit de llarguíssim, inconcret, massa mesures indeterminades... Ho tenim molt clar, l'avantatge dels vuit anys i que això sigui una reelecció no necessita interpretacions, saben per on anam tant en el tema que vostè ha tret com en els que no ha tret.

Tercera edat: Què no saben on ni per què? Jo crec que és ben clar: Hi ha un Decret del Govern Balear que diu "tot municipi que aporti això, tindrà dret a que li sigui lliurat, aportat, construït, modificat això altre". Projecte que ha entrat, projecte que s'ha atès sense diferències pel color, amb una única i absoluta excepció - quina casualitat! -, perquè hi ha qualche terme municipal que no n'ha presentat cap, però n'hi ha un que gràcies a Déu ara ha canviat de color que es va oposar expressament a qualsevol petició, fins i tot les fetes en Plenari, i per això el darrer any varen haver d'anar a la Vileta, no perquè sí, sinó que fixi's vostè quantes barriades es varen atendre en funció de les possibilitats econòmiques, de les atencions i del nombre de participants que hi havia a cada associació de la tercera edat. No em digui que havent-ne fet seixanta en quatre anys suposi que hem anat destriant aquest sí i aquell no; s'han fet més grosses o més petites en funció dels habitants de cada municipi, llogaret, barriada o associació, amb un projecte i un compromís públic de continuar absolutament per aquesta via, encara que pesi a qualcú que durant dotze anys s'hagi ignorat, oblidat, si no fossim dins aquesta Cambra utilitzaria una altra paraula més amical, d'aquestes que no sé si s'utilitzin més a la Universitat a als bars, per expressar fildficament aquells col·lectius absolutament i completament marginats.

No són, idè, interessos personals ni electorals els que mouen aquestes actuacions. Són principis regulats, són Decrets publicats, els mateixos que es varen fer a per la tercera edat, per als centres sanitaris i per a cada actuació que

nosaltres hem dut a terme i que esperam continuar duent a terme, a pesar que en aquest camp ja queda poc per fer.

Recessió econòmica i turisme. Vostè sap que jo he fet tota la campanya electoral amb aquestes dues fulletes en mà. No aplic cap principi que no sigui una d'aquestes deu mesures bàsiques que va plantejar vostè quan era el portaveu d'un grup d'amics, no el Portaveu del PSOE. Simplement jo m'hauria de posar a llegir el mateix que vostè deia (per cert, sense normalitzar, en castellà, perdonin). Control de qualitat de l'oferta turística: *"El Govern Balear debe garantizar que los turistas no se sientan estafados sobre la calidad de los productos turísticos; hay que hacer cumplir los estándares de calidad. Se impone limitar al máximo la ocupación de suelo para nuevos usos turísticos y especialmente para los menos rentables económica y socialmente. Deben establecerse medidas que limiten el incremento de la oferta de alojamientos turísticos de gama media y baja, etc."*. Fa quatre anys que tot això està aprovat, ho va aprovar aquest Parlament, i encara ens va renyar perquè ho havíem fet malament.

Preservació del sòl rústic: *"Potenciar todo tipo de iniciativas de intentos de utilización del suelo rústico para actividades viables económica y socialmente"*. *"Desarrollos urbanísticos de nueva creación para el mercado turístico en número limitado y siempre que se trate de productos de la gama alta"*. En poques paraules: De la seva visió de com s'ha de fer la recessió econòmica establerta en aquest programa electoral i del seu plantejament en aquests documents interns del Partit Socialista "per poder dur endavant aquestes reestructuracions turístiques hi haurà d'intervenir l'Administració Central, contribuint, per una part, amb mitjans econòmics, i per l'altra, amb mesures de caràcter laboral". "És necessari establir contactes directes amb el Govern Central i esbrinar quines possibilitats hi ha de resoldre alguns dels problemes", saltant-se l'Administració Autònoma, però és igual, si ve, va bé.

"Com que el turisme és un sector crucial a nivell nacional, les Administracions haurien de deixar dins la caixa dels records, sense cap tipus de demora, el seu vell hàbit de descuidar el turisme". "El Govern de la Comunitat Autònoma ha esgotat les seves possibilitats per fer més coses. Balcarcs hauria de veure fetes, per un altre camí i amb unes altres inversions, aquestes actuacions. L'Estat ha de col·laborar econòmicament en la recuperació del sector". Fins i tot varen arribar a dir que la declaració de sector estratègic era la solució millor, manco mal que no ha parlat del golf i dels ports esportius, perquè aquests documents interns també diuen que no hi tenen res en contra, en prenguin nota: que poden ser unes fórmules adequades.

Això no em preocupa gens a l'hora de pensar que aquesta és una recessió absoluta i greu. Crec que, en previsió d'aquesta recessió, fa un grapat d'anys que des del Govern de la Comunitat duim a terme tota una sèrie de plantejaments que precisament van encaminats a fer possible que la situació canviï quan les condicions siguin les adequades, i aquestes són intentar igualar l'oferta i la demanda, cosa que no es fa comprant places i llevant-les, sinó fent actuar aquest mateix equilibri per altres camins; Llei de mo-

dernització, que està en vigor; el Pla d'Ordenació, que hi entrarà; foment dels canvis d'ús (per cert que al llarg d'aquest temps qualque Ajuntament s'ha negat rotundament a fer-ho) estudiant problemàtiques laborals perquè aquesta recessió pugui dur-se a canvi i demanant ajudes fiscals a l'Estat per a tots aquells que puguin finançar aquest canvi d'ús, tota una sèrie d'actuacions que permetran que amb la voluntat i la col·laboració de tots vagi progressant aquesta modificació del nostre plantejament turístic que, com una de les partides necessàries, també ha d'assumir que qualque dia les nostres illes siguin una segona residència d'Europa, quan el transport es liberalitzi.

No puc admetre de cap manera que això suposi traduir el tema de la segona residència a un concepte tan pobre - anava a dir socialment, però no ho diré - del nostre esperit, com dic, que ens convertirem en els criats i les criades de la resta d'Europa, ja que, amb perdó, tan criat és el qui està a una planta d'hotel fent neteja o atenent un bar com el qui té esment d'un jardí, tant si és d'un hotel com d'un lloc privat. Les funcions són les mateixes s'exerceixin on s'exerceixin i no crec que hi hagi funcions nobles i funcions innobles: Hi ha dedicar-se als serveis o no dedicar-s'hi, i si un té una economia diversificada de serveis hi ha unes actuacions que són de serveis, això no té res a veure amb els criats. Els criats van d'uniforme i duen lliurea i això és va abolir fa molt de temps.

A l'al·lusió a Fraga ja hi estic avesat, no ha dit cap novetat. No puja ningú a aquesta tribuna que no em digui el que Fraga ha fet o ha deixat de fer, el que passa és que de vegades m'ho diuen per mal, "vostè és com en Fraga, que no deixa comandat ningú", i d'altres em diuen "vostè no és com en Fraga, que ha dit tot això i vostè no ho ha fet". Jo estic convençut que el Sr Felipe González va rebre Fraga el primer dia sols perquè a les altres comunitats tothom pogués dir: "Mirau, aquell en sap i vosaltres no". Crec sincerament que és una estratègia tan ben plantejada que moltes vegades ho he dit, fins i tot a ell: "Enhorabona, patró - moltes vegades li dic patró - ens has fet quedar malament a tots".

Manco mal que hi ha qualque cosa en la qual ens avenim, i és l'agricultura, justament la parenta pobra, però no per a molt de temps. Només és que necessitam canviar aquesta mentalitat i crec que ara, al final, tots hi coincidirem. Record amb certa satisfacció la primera vegada que vàrem plantejar el tema dels "cuidadors" del medi natural i ens criticaren tant tots aquells que tenen la facultat de poder-ho fer cada dia sense responsabilitat de govern, però ara resulta que tots anam assumint aquest paper. Benhaja, perquè, sincerament, crec que és l'únic que té la nostra comunitat.

Hi ha plantejaments, ho dic amb tota sinceritat, que es poden permetre el luxe de "sortir per peteneres". No sé si està ben dit; com que vostè ha establert la normativa, em disculpin si no és el llenguatge adequat, no ho he dit en to ofensiu, però és cert i segur que en aquesta Comunitat només hi ha un plantejament per a la situació actual, i que el seu i el nostre no es diferencien en absolut. L'única diferència és que nosaltres som allà i ens pertoca executar i a

vostès els pertoca ser aquí i oposar-se, encara que només sigui per sistema, però quan tenen oportunitat de comandar, encara que sigui per poc temps, les seves actuacions es diferencien poc de les nostres en tots els sentits, perquè la realitat econòmica és una, tan única com pot passar a altres comunitats. No és la primera vegada, jo vaig ser el primer que ho vaig fer, els més antics de la Cambra recordaran que vaig treure tot un discurs d'investidura del Sr Leguina que defensava exactament les mateixes coses que el seu Grup m'havia criticat a mi.

Per què? Perquè és molt fàcil treure una expressió, un paràgraf o unes línies, per bé que també passa que les situacions reals, quan es tenen responsabilitats i s'ha d'actuar, no permeten determinades alegries. Tengui en compte, sobretot, que dels seus plantejaments als nostres hi ha diferències reals petites, encara que, lògicament, n'hi hagi d'ideològiques, perquè si no, seríem molts més de trenta-un.

Com que jo tampoc no vull esgotar tots els temes i li vull deixar qualque oportunitat - no oblidí els habitatges -, li deixaré la paraula per al torn de rèplica i després contestaré al que queda del seu programa.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Cañellas. Per al torn de rèplica, té la paraula el Sr Obrador i Moratinos, per un temps de deu minuts.

EL SR OBRADOR I MORATINOS:

Molt Honorable President. Honorables senyores i senyors.

El seu discurs m'ha encantat, Sr Cañellas, i li diré per què: Perquè vostè ha dit que deim les mateixes coses, però en tot cas li agraeisc que no hagi dit qui s'ha acostat a qui, perquè sense un element de referència no se sap on se situen cada una de les parts, on hi puguí haver la línia divisòria.

Vostè treu els papers. Perdoni, quan jo he parlat de discursos he dit d'una manera de fer. Vostè no em digui el programa electoral, vostè ha vingut aquí, ha presentat un discurs i ha dit: Aquest és el motiu pel qual jo vull ser investit, i nosaltres hem de contestar a això. Jo he contestat al que vostè ha presentat, bé o malament, tots són gusts, però jo he contestat a un escrit. Llavors ha tret programes, papers, ha dit tot el que ha fet o deixat de fer; jo no li he demanat que venguí aquí a parlar de la Sra Teresa Rathier i del que fan els de la tercera edat, per favor. Simplement li he dit que en el seu discurs d'investidura vostè no ha esmentat aquest tema.

Personalment, jo li vull dir que ha emprat documents que s'han elaborat, que s'han discutit, cadascú té la seva manera de fer les coses, vostè fa les interpretacions. Ha paregut que continuava un dels seus discursos clàssics de campanya, jo els tenc gravats i no tenc problemes, ja havia sentit aquestes expressions, aquests paperets que s'ha tret i les seves anàlisis. Em semblen molt bé, però és vostè qui es presenta en aquesta Cambra perquè l'investeixin i empra, a

més, una cosa curiosa, empra uns documents que jo no sé d'on els ha tret, sincerament. El tema de segona residència és un tema debatut, és al nostre programa, hem escrit i imprès com entenem nosaltres aquest tema i aquest creixement. Com que ho du dedins i ho veu tot des d'aquest prisma, quan diu utilització social del sòl, vostè entén que nosaltres també volem fer segona residència... (*deficiència de so*)... parlem d'utilització social del sòl, no parlem de segona residència en el sentit que en parla vostè... li deim que sí, nosaltres no negam que hi ha urbanisme i que hi ha unes coses, etc., el que ara li dic és que vostè, que ha vingut aquí i ha presentat un discurs, ha parlat de segona residència sense especificar en absolut què significa això.

Una nota també curiosa: Les criades i els criats estan al règim especial, no?, i els treballadors d'hostaleria al règim general, no sé si ho sabia, ho dic perquè això significa una cosa molt diferent: significa una funció assalariada, significa un tipus d'indústria, un tipus d'activitat econòmica que generalment genera plus-vàlua i, per tant, riquesa. L'altre és un consum més que, per si, no en surt d'allà mateix. En principi jo no ho he parlat per dejectar absolutament ningú, jo crec que tan digna és una professió com l'altra, entre altres coses perquè un ha participat d'aquestes coses, però sí diria que té una base i és que una és una activitat econòmica que genera plus-vàlua, insistesc, que genera riquesa i activitat, i l'altra a vegades és tenir zones desèrtiques que s'omplen dos mesos, que hem de conservar i preservar perquè s'emprin dos mesos a l'any, o tres o quatre, i no donin més activitat econòmica que l'estricta del que hi va.

Però jo no entraria tant en la filosofia concreta de segones residències, sinó en el que significa la segona residència aquí dins. Nosaltres deim que Mallorca no es pot transformar en la segona residència d'Europa, i si això és dir el mateix que vostè, és molt fàcil, jo també ho puc dir de qualsevol, vostè diu el mateix, perquè, clar, ho té tan fàcil! Vostè diu: estam d'acord, ara vénen a les nostres en el tema de les ajudes per rendes d'acord amb la Comunitat. Perdoni, nosaltres sempre hem defensat aquest tema, no hem defensat que donassin subvencions per oliveres o per no sé què, ho hem defensat en moments crítics, en moments especials, però hem defensat que es propiciàs la vida amb el salari directe, amb l'ajuda directa, a la renda d'aquell qui treballa i viu allà. Jo no crec que hagi variat en absolut.

Quant als Consells, vostè diu: "nosaltres dèiem", però jo partesc del discurs que vostè ha fet. Em perdonarà, però és la primeva vegada que som en aquesta Cambra i, per tant, la primera vegada que li sent un discurs d'investidura, els altres els he llegit. En aquest tema dels Consells, precisament en aquells moments en què es votava la Llei de Consells Insulars, el nostre Grup vàrem defensar que es fes d'una manera horitzontal, que el mateix nivell d'autogovern que es marcàs a cada una de les illes també es donàs allà, perquè podia crear un desfasament i un desequilibri entre les diferents actuacions a les diferents illes i, per tant, això mateix que denunciàvem. Què vostè ho hagi defensat així em pareix molt bé, ha defensat la seva postura, però la nostra és aquesta i la continuam mantenint en aquests mo-

ments, coherentment amb tot el que hem defensat aquí.

En cap moment jo no he parlat d'utilitzar la droga com a element partidista. He dit que és un perill que la droga - i qualsevol cosa - es pugui utilitzar com a element clientelista, que és diferent, i li diré que nosaltres creim que sí, que hi ha un pla de droga, jo no dubt que vostès no hagin fet una feina, però aquí hi ha una realitat amb una necessitat de participació, una situació que realment exigeix una contestació. La droga no és simplement un problema de seguretat ciutadana, és un problema social, és un problema de recuperació, és un problema de salari i de reinserció, és un problema de formació professional; hi ha quantitat de problemes que s'han d'articular amb la droga.

Vostè diu que pensam igual? Idò facem-ho. Comencem per fer un pla de formació, comencen per reunir els sindicats i les patronals i utilitzem tots els recursos que té aquesta comunitat per fer un Pla de Formació Professional. Vostè diu que pensam igual? Idò faci el Consell Econòmic i Social, organitzi, articuli les representacions, surti, les negociï i faci coses. Ha tengut vuit anys. No sé si realment pensam igual o només ho deim, que és un altre tema.

Vostè diu que nosaltres tenim com un doble llenguatge, o una doble forma. Miri: Nosaltres hem governat, tenim allà la nostra responsabilitat de govern, que hem assumit, ens hem equivocat o no, hem intentat d'actuar bé o malament; el que li vull dir és que el govern ara és vostè, que vostè representa la majoria d'aquesta Cambra i que nosaltres hem de venir aquí, i si em permet els contaré una anècdota. Ja que ahir vostè va parlar d'aquest estrany eix carolingi, hi ha un conte dels Germans Grimm, que són de per aquella zona, que explica la història d'un petit rei que un dia l'havien de coronar i va demanar al seu sastre que per a aquella solemnitat li fes un vestit que en certa manera il·luminàs l'acte i li donàs aquell sentit de poder que havia de tenir. Li va anar explicant com desitjava que fos el vestit, i el sastre, que era un poc pillastre, va dir al rei que li faria un vestit que només podrien veure els intel·ligents, fins que un dia li va dur i li va posar, i el rei s'hi va presentar davant els seus ciutadans i tots els ciutadans digueren que allò era el vestit més maco del món, fins que va sortir el nin més petit i va dir que el rei anava nu, i llavors d'adonaren que anava nu.

Jo dic que l'Oposició té un poc la funció d'aquest al·lot, de dir-li: Escolti, això que vostè diu no es fa, això que vostè diu no ho veim enmig del carrer, això que vostè diu no fa l'efecte que vostè diu que hauria de fer. Aquesta és la nostra tasca, i la nostra tasca d'oposició també és dir-li: Si hem de fer aquesta Comunitat Autònoma que tots deim que volen, facem-la entre tots.

Jo li voldria dir, Sr Cañellas, que crec que és cert que hi ha una recessió econòmica; que és cert que hi ha una crisi de model turístic i que davant aquesta crisi hi ha dos camins a seguir. Un camí és afrontar la nostra realitat com a alternativa turística i estam d'acord a abordar algun dels punts que vostè deia: d'asseure'ns les parts interessades, d'elaborar un pla de reordenació per a cada zona, d'asseure treballadors, empresaris, ajuntaments i comunitat per dis-

senyar aquest model a cada zona, treure'l endavant i negociar amb l'Administració Central com feim aquesta renovació amb l'aportació de tots. L'altre camí obeeix a un altre model polític, que sincerament jo crec que és el seu, el que ha manifestat durant aquests dotze anys, que es deixar fer que s'arregli a si mateix, i té sortida.

Nosaltres ens hem negat a reconvertir edificis perquè hem entès que un hotel reconvertit, tal com té la seva estructura, tal com avui la té un edifici hotel·ler, si es vol reconvertir en qualque cosa, a no ser que sigui una altra activitat de tipus turístic, de tipus de gent que estan quinze dies o un mes i se'n van, l'única sortida és l'apartament de 52 metres, i l'apartament de 52 metres que es ven al mercat per 3 milions i mig o 4 milions de pessetes no és la sortida econòmica per recuperar la recessió i per equilibrar la nostra economia. És una sortida que ens du cada vegada més a un model de degradació, on precisament aquesta activitat que genera plus-vàlua, negoci, comerç, desapareix.

En aquests moments crec que tots som conscients del que vivim i que no hi podem passar per damunt a mansalva. Tots ens hi hem de comprometre, hem d'intentar donar una sortida a aquesta realitat, i per donar-li una sortida jo crec que val la pena d'asseure's, discutir-la, plantejar-nos-la i actuar.

Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr Obrador. Per a la contrarèplica, té la paraula el Sr Cañellas i Fons.

EL SR CAÑELLAS I FONTS (Gabriel):

En dues ocasions, Sr Portaveu, m'he referit a dos temes concrets que al meu entendre vostè no havia utilitzat en forma correcta, pel qual motiu, si jo tenc la raó, cregui'm que el perdon de bon cor, tal com vostè ha demanat, i si no la tenc, utilitzant el mateix llenguatge, crec que em pertoca demanar perdó a mi.

En la primera exposició vostè ha insinuat clarament que qualcú havia utilitzat des del Projecte Home fins al "si no fal tal o qual cosa, el teu fill - o el qui sigui - no entrarà a tal banda". És una acusació que jo em permet demanar-li que la retiri, si no la pot provar, o, si la pot provar, que ho faci en el moment oportú, perquè crec que és prou forta per requerir una actuació immediata que jo, com a Govern, estic disposat a emprendre, tant si em consideren de govern en funcions avui mateix, com passat demà, si ja deix de ser aquest "en funcions" que no he arribat a entendre mai.

És per això que he emprat el to que he emprat, i per això he utilitzat les paraules que he utilitzat, perquè en el meu discurs, per cert, no es feia referència a la droga només com un problema de seguretat i d'ordre públic, sinó que també - amb poques paraules, perquè per dir coses importants no fa falta escriure molts de folis - deia i exposava que era una malaltia - la paraula es va canviar, originàriament n'hi havia una de més forta -, però una malaltia que

podreix el nostre cos social. Està escrit així i així ho trobarà a la meua intervenció, i això vol dir qualche cosa més que un simple problema d'ordre social. Li diré més, encara: Al primer esborrany deia que podria el cos social i especialment la nostra joventut, i jo consider que un problema d'aquesta categoria no es pot centrar únicament i exclusivament com si només fos un problema d'un sector de la nostra societat, perquè afecta a tota.

L'altre tema que he volgut puntualitzar concretament és que, parlant de l'acció social i concretament de la tercera edat, vostè ha dit "on i per què" i li he volgut expressar on i per què, perquè va en funció d'un Decret que no és en absolut de caràcter voluntarista i sí bastant limitatiu de la nostra capacitat d'actuació. Per favor, no hi fiqui noms i persones, com si això fossin actuacions de caràcter personal; els partits polítics i les institucions utilitzen les persones en funcions del pensament. Crec que és un tema al qual convendria avesar-nos tots, crec que molts ja hi estam, perquè no és bo prendre aquests camins ja que tots tenim la nostra manera d'actuar, les nostres persones que actuen i treballen, i algunes que fan voluntàriament moltes actuacions que d'altres consideren absolutament i exclusivament partidistes, quan en realitat la societat hauria d'agrair els sacrificis que comporten aquestes actuacions.

Quant al tema del Consells Insulars, efectivament, amb l'apassionament del debat, tal vegada només m'he dedicat a una part de la seva intervenció. Realment pensam - i ho hem dit clarament i no després d'un llarg debat dins el nostre Grup - a veure si convendria establir d'una vegada per totes una diversificació entre les possibilitats que s'han de donar als consells insulars, especialment als de les illes menors (genèricament les tenen tots) i si per clarificar la visió de l'administrat, que al final ha ser el tema més important per a nosaltres i per a tots, momentàniament i mentre no es demostrí el contrari, sense fer cap renúncia definitiva de res, convendria establir a Mallorca un sistema distint que no complicàs la vida a l'administrat, i deim el perquè i el com, i deim amb quines competències i amb quines no, però sense que el Consell Insular de Mallorca faci cap renúncia a cap dels drets que li dona l'Estatut, entre altres coses perquè ningú no pot renunciar a cap dret, un dret és una cosa que és dona, es pot renunciar o no acceptar una competència, però no es pot renunciar un dret que dona l'Estatut. Pensam, sincerament, que el nostre procediment, plantejat així, és molt més ferm.

En segon lloc, jo crec que moltes vegades estam tan avesats a escoltar-nos i a fer intervencions que simplifiquem tant les idees que arribam a complicar-los la vida a aquells que ens volen escoltar, i ens queixam del que després repteixen de les nostres paraules, i tal vegada tenen motiu.

La solució del problema turístic no és exclusivament la segona residència, la solució del problema turístic ve per un conjunt de mesures molt més grosses: aturar l'oferta, no acceptar creixements quantitativs, reduir l'oferta, cercar un nivell de qualitat, presentar un control dels nostres productes a l'exterior que els facin realment equiparables al preu que hem de sol·licitar, presentar una oferta distinta del que puguin trobar a altres bandes del Mediterrani o fins i tot a

qualque creixement nou que surt a altres zones de l'Atlàntic dins la mateixa Espanya. El Conseller em pot guardar de mentir si li he expressat la meua opinió recent, perquè aprofitant vint-i-quatre hores d'estar a Sevilla, vaig agafar el cotxe sense cap tipus de mirament, i amb uns vaquers i amb a meua dona me'n vaig anar a veure certs creixements turístics d'altres zones, i el Conseller coneix l'opinió que li vaig donar respecte d'aquestes actuacions.

Pens, sincerament que del conjunt global d'aquestes actuacions en pot sortir una millora, i cap d'elles aïllada i tota sola, no pot fer el canvi total del nostre sector turístic. Es per a això mateix que m'he negat en moltes ocasions a admetre que la solució a una situació econòmica com aquesta o d'una activitat com aquesta, vengués per la màgia de l'aprovació en aquest Parlament amb tots els respectes, o en el meu Consell de Govern, també amb la voluntat expressada per tots els que l'han format, de dir, ja hem aprovat això, demà, un torrent nou de turistes de qualitat.

Vostè em fa que no amb el cap, i jo el comprenc, perquè vostè és intel·ligent i sap que això no és així, però hi ha hagut intents claríssims de fer creure a la nostra societat que la simple aprovació, necessària, de la Llei d'espais naturals solventava -i utilitzaré la paraula- la crisi turística, o que la simple presentació i posada a exposició pública d'un pla d'ordenació de les zones turístiques, solventaria d'immediat tota la nostra problemàtica.

Jo voldria, al contrari, que m'ajudassin a fer veure a la nostra societat que tot un conjunt de mesures aplicades degudament, amb la voluntat clara de la nostra societat de participar-hi, amb la voluntat rotunda de prendre auto-mesures, i no només les imposades des de les administracions, conformant i suportant-se en mesures legislatives, amb mesures de govern, amb construccions d'infraestructures de totes les que facin falta i es necessitin, podran ajudar-nos a poc a poc a sortir d'aquesta situació, perquè haurem canviat el model turístic de fa uns anys perquè han canviat els gusts a Europa, perquè han canviat les situacions al Mediterrani, perquè han canviat els problemes de transports per anar al Caribe, perquè han canviat totes les situacions socials.

Junts en aquest sentit i sense confondre la nostra societat i donant suport entre tots a aquestes mesures i a d'altres respecte de la nostra economia, sí podrem arribar a una satisfacció que és la de quan acabi, d'aquí quatre anys, la nostra Legislatura. Aquest, el nostre mandat, perquè mandat en tenim tots, els d'un costat i els de l'altre, uns d'exercir una actuació, i els altres de donar-li suport o de criticar-la en funció que creguin o no que és convenient per a la nostra societat, poder dir, com és el nostre desig que vull deixar aquí clar, com a darreres paraules d'aquesta Sessió, que haurem progressat tal com la nostra societat es mereix.

Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cañellas i Fons.

Per la Coalició electoral Partit Popular-Unió Mallorca, té la paraula el Sr. González i Ortea.

EL SR GONZÁLEZ I ORTEA:

Gracias, Sr. Presidente. Sras y Sres Diputados.

Subo hoy a esta tribuna con una misión muy concreta, la de hacer explícito el apoyo del Grupo Parlamentario del Partido Popular y de Unió Mallorca, a nuestro candidato a la Presidencia del Gobierno de la Comunidad Autónoma para los próximos cuatro años. Pero creo que no cumpliría correctamente con mi encargo si no añadiera a esta manifestación algunas reflexiones finales sobre lo que a mi grupo le preocupa y lo que espera que nuestras instituciones puedan hacer por las Baleares en la Legislatura que se inicia, aunque a estas alturas del debate sea solamente de forma sintética y como resumen de lo ya oído aquí.

Por lo que se refiere al Gobierno, nosotros estamos donde estábamos cuando meses antes de las elecciones tuvimos ocasión de debatir en esta Cámara el estado general de la acción política y de gobierno de la Comunidad. Nos referíamos entonces a la política de planificación y ordenación del territorio, como básica para gobernar la Comunidad, y planteábamos como primera cuestión la de la financiación. No queremos ni podemos evitar que éste sea también hoy nuestro primer motivo de preocupación y nuestra primera llamada a la reflexión de las Sras y Sres Diputados.

El candidato ha hecho una breve referencia al tema, después, a lo largo del debate, ha vuelto a referirse a él, aunque también con cierta brevedad, y nosotros queremos insistir.

Al margen de que el nuevo Gobierno del Sr. Cañellas continúe por el camino de la mejora en la recaudación, de la minimización del gasto pública y del aumento relativo en la inversión, se hace patente la necesidad de aumentar el volumen de nuestros presupuestos, lo que, endeudamiento aparte, únicamente podemos lograr con un aumento de los impuestos o de nuestra participación en los ingresos del Estado.

En los años pasados hemos repetido, al igual que todos los demás grupos políticos, quizá con la excepción del Grupo SOCIALISTA, en esta Cámara los argumentos por los que la justicia reclama un tratamiento financiero mejor para Baleares por parte de la Administración central. La actual fórmula de reparto no tiene en cuenta dos factores singulares del archipiélago, la separación por el mar de los diversos centros administrativos y sociales de las cuatro islas, y la gran cantidad de población turística que demanda bienes y servicios similares a los de la población residente. Y no sólo es esto. Otros factores específicamente insulares no son tratados en situación de equidad con los del resto del territorio peninsular, el caso más clamoroso es quizás el de las carreteras, cuyo traspaso fue acompañado únicamente de fondos de conservación, y no de los necesarios para realizar las mejoras y las nuevas construcciones que una creciente demanda y las malas condiciones de las vías en el momento de la entrega hacían imprescindibles.

Lo mismo podríamos decir de la red de torrentes, de cuya gestión se encarga el Gobierno de la Comunidad, sin una sola peseta para su limpieza y en tal estado de desatención como han puesto de manifiesto, desgraciadamente, las lluvias de los dos últimos años. Qué decir del ferrocarril, cuyo traspaso aún no ha podido ser aceptado por la Comunidad, a la vista de las condiciones en que pretendía hacerse. Y de la situación hospitalaria que grava al Gobierno y a otra institución de la Comunidad, al Consell Insular de Mallorca, que deben hacer frente con sus propios y magros presupuestos a obligaciones que corresponden al Estado.

Es obvio que la mejora del trato financiero de Baleares es una tarea ineludible de los que hoy nos sentamos aquí, cualquiera que sea nuestra afiliación política, y que debemos encontrar las fórmulas para ayudar al nuevo Gobierno a conseguirla.

Por cierto, me ha preocupado escuchar de labios de algunos portavoces críticas más o menos explícitas al Gobierno de la Comunidad a este propósito, el planteamiento es, a mi juicio, falaz. Si Madrid no atiende nuestras reivindicaciones económicas, se debe, no sólo a su indiferencia sino a que el planteamiento del Gobierno Cañellas no ha sido el correcto. Y a este respecto quiero recordar a las Sras y a los Sres Diputados que en la Legislatura anterior y muchos de los Sres. Diputados estaban en ella- no fue solamente el Gobierno el que elevó algunas peticiones a Madrid, esta Cámara reivindicó en muchas ocasiones, mediante resoluciones y proposiciones no de ley, mejoras en la financiación, en temas competenciales o simplemente en actuaciones en Baleares de la Administración Central que fueron sistemáticamente desoídas por el partido gobernante, pese a ir apoyadas por una amplia mayoría de las fuerzas políticas de Baleares, e incluso, en alguna ocasión, por unanimidad. Basta recordar como casos más sonados o singulares la triste respuesta obtenida a la Proposición de Ley de Cabrera, que como todos recuerdan fue aprobada unánimemente por esta Cámara y desvirtuada desgraciadamente en el Congreso de los Diputados. O la de las competencias en materia de menores, tema en el cual esta comunidad tiene el triste récord de ser la única de España que no posee estas competencias y que fue simple y puramente rechazada.

Las razones creo que son claras y que están en la mente de todos. El Partido Socialista nacional no ve con buenos ojos lo que viene de una comunidad en la que sistemáticamente pierde las elecciones y, por otra parte, nuestra escasa conflictividad política, económica y social no constituye un motivo de singular preocupación allende los mares, como decía un ilustre diputado socialista en alguna ocasión. Precisamente por ello es imprescindible a nuestro juicio una actitud tenaz y unánime para avanzar en este terreno.

Queda, desde luego, en este tema de la financiación el camino de la creación de impuestos, pero debo insistir en lo injusto que resulta en tanto el esfuerzo impositivo actual de los habitantes de esta Comunidad no se vea correspondido por las contraprestaciones adecuadas, y lo peligrosa que puede llegar a ser una fórmula así en una comunidad que vive fundamentalmente del turismo.

El turismo es otro gran tema para la reflexión de hoy, y ha sido eje fundamental en el debate de prácticamente la mayoría, por no decir la totalidad de los participantes en él; decía ayer el Sr. Cañellas en su discurso, textualmente, que nadie puede presumir de conocer el futuro. Y así es, no sabemos cuál será la evolución del sector en los próximos años. Es evidente sin embargo que debemos tratar de influir con nuestras previsiones que discurra por el camino más favorable.

Baleares no posee una oferta cultural, social o gastronómica como las que tradicionalmente conforman, por ejemplo, la italiana o la francesa, países en los que los altos precios se perdonan precisamente en función de la calidad de esa oferta. Tampoco posee el exotismo, a bajo precio, de Túnez o Marruecos. Baleares tiene, sin embargo, sol y playas, paisajes y rutas pintorescas, comercio y artesanía, comida, bebida y diversiones de todo tipo, en medio de un entorno histórico, cultural y social plenamente europeo, a un precio que forzosamente debe mantenerse en los límites de lo razonable.

Por ello parece elemental que en la medida en que estas condiciones se mantengan, se mantendrán los fujos turísticos y, por consiguiente, que es fundamental el mantenimiento de las condiciones de la naturaleza, la protección del paisaje, la limpieza y reposición en playas y costas, la conservación y la protección del medio rural, la seguridad para el turista, la adecuación de las infraestructuras de transporte, de las ambientales y de las sanitarias, la atención al patrimonio cultural y al histórico y la promoción de la cultura, la preocupación por el desarrollo comercial y las garantías al consumidor. El estímulo, en fin, a todo proyecto de nueva oferta o de aumento de la calidad de la existente, campos de golf, puertos deportivos o agroturismo, incluidos.

A todo ello se ha referido acertadamente nuestro candidato en su discurso de ayer y en varias de sus intervenciones de hoy, y por este sendero ha caminado el Gobierno del Sr. Cañellas en las dos anteriores Legislaturas. Y está claro también que en este sentido caminará en la que ahora se inicia. Por cierto, con una idea que trasciende la de sociedad turística para desembocar en la de sociedad de servicios, una idea nueva, abierta, que nos suena a siglo XXI: convertir nuestra comunidad en un parque telemático y tecnológico, en medio de un paisaje paradisíaco, un clima esplendoroso y una sociedad plena y totalmente europea.

Pero debo señalar que esto no será posible si no va acompañado por un esfuerzo del resto de las administraciones públicas, central y local, en la misma dirección, y sobre todo, sobre todo por la sociedad balear en su conjunto. Ya se ha dicho aquí, y ayer insistió en ello el Sr. Cañellas, que el peso presupuestario de la administración en nuestra comunidad es relativamente pequeño en relación al flujo económico del archipiélago, y lo mismo ocurre en cuanto a sus posibilidades de movilización de la sociedad. El papel del Gobierno debe ser el de marcar la pauta de los caminos a seguir y controlar los procesos anómalos, no el de tratar de suplir a la iniciativa privada, lo que se traduce por un lado en el desarrollo de planes y programas de inversión, tanto

en mejora de infraestructuras y servicios públicos deficientes, como en impulsión de las que deban completar las existentes, y, por otro lado, en la adopción de medidas legislativas que faciliten y garanticen la buena marcha de aquellos procesos.

Y aquí llegamos a otro motivo de reflexión: el papel del Parlamento balear. Se ha especulado mucho en estos últimos días con este papel, tanto en los medios de comunicación como en los políticos; un portavoz ha arrojado el tema desde esta tribuna esta mañana. La voluntad del electorado dando la mayoría absoluta a la coalición del Partido Popular y Unió Mallorquina es clara al pronunciarse sobre la solución de gobierno elegida para los cuatro próximos años, a partir de ahí se puede abrir un debate sobre su relación con el Parlamento, personalmente creo que puede y debe ser fluida y fructífera, y ello no debe resultar difícil para quien ya lleva ocho años gobernando en minoría; pero debo añadir que tampoco el respeto y atención a las minorías debe hacer apartarse a quien gobierna de lo que constituyen sus elementos distintivos, sus objetivos básicos o el marco de sus propuestas de solución.

Por consiguiente, nuestro grupo estará abierto a la discusión en las proposiciones de ley que puedan presentar los grupos de oposición, y de las enmiendas a las que presentemos nosotros o a los proyectos de ley del Gobierno, en todas aquellas que tiendan, sin desvirtuarlo, a completar o mejorar el entramado legislativo de la Comunidad, así como a cuantas propuestas de resolución tengan esa finalidad o la de pedir al Gobierno, lógicamente, que explique, informe y justifique su actuación.

Nos opondremos, sin embargo, como hemos hecho en las pasadas Legislaturas, a cuantas pretendan plantear otros modelos de actuación, gobernar desde la Cámara u hostigar al Gobierno, todo ello en la misma línea de actuación seguida hasta ahora por el grupo, por lo que no habrá sorpresas para quienes hayan podido seguir la marcha de nuestros trabajos parlamentarios.

Como último punto de meditación en este día de In-vestidura, se me ocurre señalar el de la continuidad en el desarrollo de nuestra autonomía. Por un lado tenemos pendiente la reforma de Estatuto, votada mayoritariamente en la Legislatura anterior y enviada al Congreso de Diputados para su toma en consideración. El candidato también se refirió a este tema, creo que con extraordinaria prudencia y ánimo constructivo, y hemos de agradecerle así, pero a fuer de sincero debo decir que no soy optimista en cuanto a una rápida solución de ese tema. Los planteamientos públicos del Partido Socialista sitúan por el momento la modificación de Estatutos de Autonomía de ésta y de otras comunidades en una vía muerta. Se justifica esta actitud en virtud de la llamada a un gran pacto político nacional unánime, cosa que al no resultar posible, de momento, aborta cualquier avance.

Es obvio que éste es un tema de alcance nacional y que requiere el máximo compromiso posible de las fuerzas políticas, pero también que se hace camino al andar, y que solamente poniendo en marcha el proceso se podrá llegar a

una fórmula, distinta para cada comunidad según sus deseos y posibilidades, que pueda satisfacer a la gran mayoría. Así se ha hecho con otros importantes asuntos de Estado, la Constitución, quizás, es el mejor ejemplo, y el éxito ha acabado coronando el esfuerzo.

De una u otra forma, nuestros partidos y el Grupo Parlamentario que aquí los representa piensan redoblar sus esfuerzos para llegar a conseguir el nivel de autonomía que la madurez de nuestro pueblo demanda, y pedimos al hoy candidato, a nuestro candidato a Presidente, que ponga su mayor celo en este empeño.

Pero el desarrollo del proceso autonómico tiene en nuestro caso una faceta particular, se ha discutido hoy aquí sobre ella, la del traspaso de competencias a los Consells Insulars tal como prevé el artículo 39 del Estatuto. Durante la pasada Legislatura se dieron pasos importantísimos en este sentido, primero con la aprobación con el consenso general de la Cámara de la herramienta básica del proceso, la Ley de Consells Insulars, ley que tuvo su inmediata aplicación con los primeros traspasos en las materias de urbanismo y habitabilidad; mientras tanto, el Gobierno fue cediendo gestiones en diversas materias. En el futuro que hoy se abre, nos ha satisfecho oír que el proceso continuará y ofrecemos todo nuestro apoyo al Gobierno para que pronto se conviertan en realidad los deseos de cada isla de acercar aún más a los ciudadanos las decisiones políticas y la gestión de sus intereses.

En cualquier caso es importante ir diseñando el panorama competencial de cada uno de los Consells Insulars y sobre ellos se impone una constante reflexión, ya que parece fuera de toda duda que no puede darse un tratamiento homogéneo a todos ellos, como una amplia, amplísima mayoría de este Parlamento ha apoyado y plasmado en la Ley de Consells Insulars, en la Legislatura pasada.

Y poco más me queda por decir, tal vez, solamente, expresar al Sr. Cañellas nuestra voluntad de apoyo, no sólo en este acto de Investidura, sino a lo largo, lógicamente, de toda la Legislatura, apoyo que esperamos sea activo, en la medida de nuestras posibilidades, dispuestos a colaborar con nuestro trabajo a la mejora de la vida de nuestros ciudadanos, conscientes de que nuestra responsabilidad va mucho más allá de la de venir aquí simplemente a votar. Nada más que desearle el mayor éxito en la empresa que usted y su gobierno emprenderán mañana, no por ya gestionada con anterioridad en dos legislaturas, menos dificultosa.

Muchas gracias.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr. González i Ortea.

Té la paraula el Sr. Cañellas i Fons.

EL SR CAÑELLAS I FONTS (Gabriel):

Gràcies, Sr. President.

Jo li demanaria que em permetés la utilització d'un torn de paraula com aquest, un torn en teoria de rèplica al portaveu del Grup que dona suport al Govern, en primer lloc i efectivament per agrair-li una labor que amb toda seguretat hauran de dur a terme al llarg de quatre anys, amb la mateixa intensitat, amb la mateixa prudència, amb la mateixa capacitat i amb la mateixa voluntat que ho han fet els dos Grups que al llarg d'aquests quatre anys passats, així ho feren.

Però voldria que em permetés la llibertat d'utilitzar també aquest torn de paraula per agrair públicament a tots aquells que amb el seu esforç, des de les formacions polítiques que juntes han presentat a les eleccions el programa que jo avui aquí, en el seu nom, he presentat, l'esforç que han fet per fer-lo arribar a tot l'electorat, a tots i a cadascun dels electors per aconseguir aquest suport majoritari al nostre programa i a les nostres candidatures.

Voldria que tenguessin en compte que reconeixent públicament que aquest no és mai l'esforç d'una sola persona, no és mai l'esforç d'una sola figura, voldria deixar patent aquí, abans de començar aquesta Legislatura, el meu agraïment a tots aquells que al llarg d'aquests quatre anys han format el meu equip de govern, a tots aquells que en el seu conjunt són els autors i els actors de tots els mèrits i de qualcun dels desmèrits, perquè generalment els desmèrits em corresponen a mi personalment, que hem duit a terme al llarg d'aquests anys.

Igualment a tots aquells que al front de les institucions, des d'una opció de govern o d'oposició, han fet possible que la democràcia s'instal·lès a poc a poc a la nostra Comunitat, que la realitat de sentir-nos cada vegada més un país fos una realitat patent i palpable, i fer possible que tots anem, cada dia, sentint-nos més poble, més el nostre poble, més una realitat pròpia d'aquestes illes.

A tots aquells que han fet possible aquest esforç, als que són aquí i als que no, en nom propi, per la responsabilitat que ens donen a partir d'ara, moltíssimes gràcies, i els demanaria que continuassin fent el mateix esforç en benefici d'aquesta Comunitat.

Moltes gràcies.

EL SR PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cañellas i Fons.

Aquesta Presidència manifesta a les Sres i als Srs Diputats que la votació per a la Investidura es durà a terme a les set i quart d'avui horabaixa. És prega el màxim de puntualitat, ja que una vegada que hagi començat la votació, no els serà permès l'accés a l'hemicicle.

S'aixeca la Sessió fins a l'hora assenyalada per a la votació.

EL SR PRESIDENT:

Recomença la Sessió.

Acabades totes les intervencions i d'acord amb el que preveu l'article 86 del Reglament de la Cambra, passarem a la votació pública per crida.

El Sr. Secretari Segon anomenarà els Srs Diputats, i aquests respondran: sí, no o abstenció. La crida es realitzarà per ordre alfabètic del primer llinatge, i es començarà pel Diputat el nom del qual sigui tret a sort. Els membres del Govern que siguin Diputats i els membres de la Mesa votaran al final.

Per tant, Sr. Secretari Primer, vol procedir a treure una bolla per tal de saber el nom del Diputat o de la Diputada que iniciarà la votació?

EL SR SECRETARI PRIMER:

Dieciocho: Marí i Ferrer, Antoni.

EL SR PRESIDENT:

Sr. Secretari Segon, vol procedir a cridar els Srs Diputats?

EL SR SECRETARI SEGON:

Amb molt de gust.

Marí i Ferrer, Antoni.

EL SR MARÍ I FERRER:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Marí i Serra, Joan.

EL SR MARÍ I SERRA:

No.

EL SR SECRETARI SEGON:

Marí i Tur, Joan.

EL SR MARÍ I TUR:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Martínez i Polentinos, Josep Miquel.

EL SR MARTÍNEZ I POLLENTINOS:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Mesquida i Galmés, Andreu.

EL SR MESQUIDA I GALMÉS:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Moragues i Gomila, Albert.

EL SR MORAGUES I GOMILA:

No.

EL SR SECRETARI SEGON:

Morro i Marcé, Mateu.

EL SR MORRO I MARCÉ:

No.

EL SR SECRETARI SEGON:

Obrador i Moratinos, Francesc.

EL SR OBRADOR I MORATINOS:

No.

EL SR SECRETARI SEGON:

Orfila i Pons, Ramon.

EL SR ORFILA I PONS:

No.

EL SR SECRETARI SEGON:

Palau i Torres, Pere.

EL SR PALAU I TORRES:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Pallicer i Pujol, Antoni.

EL SR PALLICER I PUJOL:

No.

EL SR SECRETARI SEGON:

Pascual i Amorós, Miquel.

EL SR PASCUAL I AMORÓS:

Abstenció.

EL SR SECRETARI SEGON:

Pascual i Ribot, Antoni.

EL SR SECRETARI SEGON:

EL SR PASCUAL I RIBOT:

Rus i Jaume, Llorenç.

Sí.

EL SR RUS I JAUME:

EL SR SECRETARI SEGON:

No.

Peralta i Aparicio, Jaume.

EL SR SECRETARI SEGON:

EL SR PERALTA I APARICIO:

Salom i Coll, Maria.

No.

LA SRA SALOM I COLL:

EL SR SECRETARI SEGON:

Sí.

Planells i Costa, Francesc.

EL SR SECRETARI SEGON:

EL SR PLANELLS I COSTA:

Sampol i Mas, Pere.

No.

EL SR SAMPOL I MAS:

EL SR SECRETARI SEGON:

No.

Pons i Pons, Damià.

EL SR SECRETARI SEGON:

EL SR PONS I PONS:

Serra i Busquets, Sebastià.

No.

EL SR SERRA I BUSQUETS:

EL SR SECRETARI SEGON:

No.

Pons i Villalonga, Antoni.

EL SR SECRETARI SEGON:

EL SR PONS I VILLALONGA:

Tejero i Isla, Xavier.

Sí.

EL SR TEJERO I ISLA:

EL SR SECRETARI SEGON:

No.

Ribas i De Reyna, Joaquim.

EL SR SECRETARI SEGON:

EL SR RIBAS I DE REYNA:

Tur i Ferrer, Víctor.

Sí.

EL SR TUR I FERRER:

EL SR SECRETARI SEGON:

No.

Riera i Bennásar, Andreu.

EL SR SECRETARI SEGON:

EL SR RIERA I BENNÁSAR:

Tur i Torres, Vicens.

Sí.

EL SR TUR I TORRES:

EL SR SECRETARI SEGON:

No.

Riera i Madurell, Maria Teresa.

EL SR SECRETARI SEGON:

LA SRA RIERA MADURELL:

Valenciano i López, Valentí.

No.

EL SR VALENCIANO I LÓPEZ:

No.	EL SR CAÑELLAS I FONTS (Carles Felip):
EL SR SECRETARI SEGON:	Sí.
Verges i Pocoví, Joan.	EL SR SECRETARI SEGON:
EL SR VERGES I POCOVÍ:	Castro i Candasegui, Carme.
Sí.	LA SRA CASTRO I CANDASEGUI:
EL SR SECRETARI SEGON:	Sí.
Vidal i Bibiloni, Guillem.	EL SR SECRETARI SEGON:
EL SR VIDAL I BIBILONI:	Coll i Al·lès, Lluís.
Sí.	EL SR COLL I AL·LÈS:
EL SR SECRETARI SEGON:	Sí.
Vidal i Burguera, Joana Aina.	EL SR SECRETARI SEGON:
LA SRA VIDAL I BURGUERA:	Ferrà i Capllonch, Joan.
Sí.	EL SR FERRÀ I CAPLLONCH:
EL SR SECRETARI SEGON:	No.
Vidal i Juan, Cosme.	EL SR SECRETARI SEGON:
EL SR VIDAL I JUAN:	Ferrer i Bascuñana, Maria del Pilar.
Abstenció.	LA SRA FERRER I BASCUÑANA:
EL SR SECRETARI SEGON:	Sí.
Alfonso i Villanueva, Josep Joan.	EL SR SECRETARI SEGON:
EL SR ALFONSO I VILLANUEVA:	García i Oliver, Francesc.
No.	EL SR GARCÍA I OLIVER:
EL SR SECRETARI SEGON:	Sí.
Barceló i Martí, Joana Maria.	EL SR SECRETARI SEGON:
LA SRA BARCELÓ I MARTÍ:	Gómez i Arbona, Antoni.
No.	EL SR GÓMEZ I ARBONA:
EL SR SECRETARI SEGON:	No.
Bassa i Cubells, Francesca.	EL SR SECRETARI SEGON:
LA SRA BASSA I CUBELLS:	González i Ortea, Josep Maria.
No.	EL SR GONZÁLEZ I ORTEA:
EL SR SECRETARI SEGON:	Sí.
Cañellas i Fons, Carles Felip.	EL SR SECRETARI SEGON:

Guasp i Ribas, Miquel.

EL SR GUASP I RIBAS:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Huguet i Sintes, Cristòfol.

EL SR HUGUET I SINTES:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Jaén i Palacios, Manuel.

EL SR JAÉN I PALACIOS:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

López i Casasnovas, Joan Francesc.

EL SR LÓPEZ I CASASNOVAS:

No.

EL SR SECRETARI SEGON:

Magaña i Alapont, Encarnació.

LA SRA MAGAÑA I ALAPONT:

No.

EL SR SECRETARI SEGON:

Marí i Calbét, Antoni.

EL SR MARÍ I CALBET:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Cañellas i Fons, Gabriel.

EL SR CAÑELLAS I FONS (Gabriel):

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Gilet i Girart, Francesc.

EL SR GILET I GIRART:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Huguet i Rotger, Joan.

EL SR HUGUET I ROTGER:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Morey i Ballester, Pere Joan.

EL SR MOREY I BALLESTER:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Munar i Riutort, Maria Antònia.

LA SRA MUNAR I RIUTORT:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Soler i Cladera, Cristòfol.

EL SR SOLER I CLADERA:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Cava de Llano i Carrió, Maria Lluïsa.

LA SRA CAVA DE LLANO I CARRIÓ:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Triay i Llopis, Joan Francesc.

EL SR TRIAY I LLOPIS:

No.

EL SR SECRETARI SEGON:

Martínez i de Dios, Jesús Guillem.

EL SR MARTÍNEZ I DE DIOS:

Sí.

EL SR SECRETARI SEGON:

Moll i Marquès, Josep.

EL SR MOLL I MARQUÈS:

No.

EL SR PRESIDENT:

El resultat de la votació ha estat el següent: vots a favor, 31; vots en contra, 26; abstencions, 2. Atès el resultat de la votació i havent-ne obtingut el vot afirmatiu de la majoria absoluta dels membres de la Cambra, s'entén atorgada la confiança per exercir el càrrec de President de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears al Molt Honorable Diputat Sr. Gabriel Cañellas i Fons.

(Aplaudiments)

Senyores i senyors, queda conclosa aquesta Sessió.
Moltes gràcies a tots.
